

МАЙКЪЛ МУРКОК ГРАДЪТ НА ЗВЯРА

Част 1 от „Хрониките на Майкъл Кейн“

Превод от английски: Милена Томова, 1999

chitanka.info

*Посветена на Едгар Райс Бъроуз и Х. Дж. Уелс, с
благодарност*

ВЪВЕДЕНИЕ

В разгара на сезона бях в Ница. През чудесното лято на 1968 тълпите бяха повече от обичайните — толкова много, че ако имах желание за някакво относително уединение, се налагаше да предприемам дълги разходки по брега или навътре в сушата.

Сега съм благодарен на онези тълпи, защото ако не ме бяха отблъснали от центъра на града, никога не бих срещнал Майкъл Кейн, този странен, загадъчен човек, в чийто живот бях неочаквано замесен.

Льомонтан е разположено на брега на морето, на около двайсет мили от Ница. Това малко живописно селце, кацнало на скалите, впоследствие за мен се превърна в много приятно място за отдих. Там имаше едно кафене с белоснежни стени, където кафето беше превъзходно, а от терасата му можех да се любувам на синьото Средиземно море. Незасегнато от туристите и от времето, Льомонтан с неговото кафене беше истински рай.

Денят, спомням си добре, беше 15 юли — един от най-хубавите дни на годината, топъл, ясен и приспиващ. Седях на обичайната си маса, отпихах от студеното перно, гледах към синьото море и точно тогава за първи път забелязах мъжа. Той се приближи, седна на маса близо до моята и си поръча светла бира с тих глас с американски акцент.

Висок, строен, с бронзов тен и красив, очевидно човек на действието, той изглеждаше като млад бог на фона на заобикалящата го среда. Само очите му имаха странен израз, издаващ някаква трагедия или може би тайна от миналото.

Тъй като си падам малко писател — бях вече написал две-три малки книжки за пътешествия и спомени — писателските ми инстинкти се пробудиха. Любопитството ми надделя над доброто възпитание и аз реших да го заговоря.

— Хубав ден, сър — казах аз.

— Много хубав. — Тонът му беше приятелски, но резервиран, а усмивката му малко пресилена.

— Вие май сте американец. В селото ли сте отседнал?

Той кимна неопределено, после се извърна и погледна към морето. Беше нахално от моя страна да продължавам. Но ако не го бях направил, щях да се лиша от най-невероятното преживяване и щях да пропусна най-странната история, която някой ми беше разказвал.

Когато келнерът дойде за следващата поръчка, аз му казах да занесе още една бира на американеца. Щом поръчката дойде, отидох с моето питие до масата му и го попитах мога ли да седна на неговата маса.

— Извинете ме — отвърна той, поглеждайки ме изненадано с една от онези приятелски, полутъжни, тайнствени усмивки, които скоро щях да опозная. — Бях се замечтал. Разбира се, седнете. С удоволствие бих поговорил с някого.

— Отдавна ли сте тук? — попитах аз.

— Къде, на Земята ли?

Отговорът беше малко стряскащ. Аз се засмях.

— Не, не, разбира се, че не. В селото.

— Да, отскоро. Въпреки че — въздъхна той, — би могло да се каже, че съм тук от много време. Вие сте англичанин, нали?

— Всъщност съм роден в Нова Англия, но съм израснал в Англия. А вие от коя част на Америка сте?

— Америка? О-о, от Охайо.

Бях озадачен от неясните му отговори и неангажиращия му начин на изразяване. Защо беше помислил, че го питам дали е бил на планетата, когато аз имах предвид селото? Въпросът му възбуди още повече любопитството ми.

— В Америка ли работите? — продължих аз.

— Да, работех някога. — Внезапно той погледна право към мен, сините му като диаманти очи пронизаха мозъка ми. Като че ли електрически ток протече през тялото ми. След това продължи. — Мисля, че там започна всичко. Бих могъл да ви разкажа една история, която ще ви накара да се затичате към първата лудница и да ги накарате да ме приберат.

— Вие ме заинтригувахте. Като ви гледа човек, очевидно сте преживял трагедия. Да не би да е любовно разочарование? — Бях започнал да се чудя до къде щеше да стигне нахалството ми, породено от нарастващото ми любопитство, но той не изглеждаше засегнат.

— Би могло и така да се каже. Името ми е Майкъл Кейн. Говори ли ви нещо?

— Звучи ми малко познато — признах аз.

— Професор Майкъл Кейн от Чикагския институт за специални изследвания. — Той отново въздъхна. — Извършвахме секретни изследвания върху прехвърляне на материя.

— Прехвърляне на материя?

— В действителност не би трябвало да ви казвам това, но вече няма значение. Опитахме се да създадем машина, която с помощта на електронната и ядрената техника да разложи атомите на даден обект и да ги превърне във вълни, които да се предават на огромни разстояния, подобно на радиовълните. Разработихме и приемник. Теоретично той трябваше да преобразува вълните отново в материалния обект.

— Това означава, че една ябълка би могла да бъде разложена на частички, да бъде пренесена, да кажем като радиокартина, и да стане същата ябълка на другия край при приемника? Сега, след като го споменахте, си спомням, че съм чел нещо за това. Но мислех, че всичко е само на теория.

— Беше, относително скоро, във вашето неотдавнашно минало.

— Моето минало? То не е ли същото като вашето? — Отново бях озадачен.

— Ще стигна и до това — отвърна той. — Ако имаме идеалния случай, една подобна машина би могла да пренесе дори и човешко същество, разлагайки го на атоми, пренасяйки го през всяко избрано разстояние и разполагайки с „приемник“ на другия край, да го възстанови отново!

— Изумително! Как стигнахте до това откритие?

— Създаването на такава машина стана възможно след завършване на някои изследвания върху лазерите и мазерите. Няма да ви отегчавам с разни съмнителни уравнения, но работата ни върху светлинните и радиовълните беше от голяма помощ. Аз бях физикът, на когото беше поверена задачата. Бях обсебен от идеята... — Гласът му заглъхна и той погледна замислено към масата, преплитайки здраво дългите пръсти на ръцете си.

— Какво се случи? — попитах нетърпеливо.

— Ние създадохме работеща машина. Прехвърлихме съвсем успешно няколко плъха и мишки. След което трябваше да я проверим с

човек. Беше опасно. Не можехме да разчитаме на доброволци.

— И така, вие решихте да я изпитате сам?

Той се усмихна.

— Прав сте. Виждате ли, нямах търпение да докажа, че наистина работи, въпреки че бях уверен в това. — Той спря, после добави. — Но се оказа, че тя не работи.

— Но вие все пак сте оцелели — отбелязах аз. — Освен ако не разговарям с призрак.

— По-близо сте до истината, отколкото си мислите, приятелю. Къде предполагате, че се озовах, след като влязох в предавателя на материя?

— Ами вероятно сте стигнал до приемника и сте били, хм, отново възстановен.

— Мислите ли, че съм нормален? — Отново мисълта на този странен мъж се отклони в друга посока.

— Напълно.

— Приличам ли ви на лъжец?

— Не бих казал. Какво имате предвид? Къде всъщност се озовахте?

— Повярвайте ми — каза съвсем сериозно той. — Аз напуснах тази планета.

За момент увереността ми, че беше нормален, ме напусна. Но после се убедих, че не съм прав. Цялото му държание беше на човек, говорещ самата истина.

— Вие сте бил в пространството?

— Препминах през пространството, а мисля, че и през времето. Отидох на Марс, приятелю.

— Марс! — Сега бях още по-изумен. — Но как сте оцелял? На Марс няма живот — само купища прах и лишеи.

— Не на този Марс, приятелю.

— И друг Марс ли има? — повдигнах вежди аз.

— В известен смисъл, да. Аз съм убеден, че планетата, която посетих, не е Марс, която виждаме през телескопите си. Беше по-млад Марс, но въпреки това древен. Моята хипотеза е, че нашите прадеди произхождат от тази планета и са дошли тук преди милиони години, когато Марс е започнал да загива.

— Искате да кажете, че се срещнахте с хора от Червената планета?

— Хора много подобни на нас. И нещо повече — аз се сблъсках с една необичайна, романтична цивилизация, напълно различна от която и да било на земята. Може би само най-старите ни легенди загатват за нея — легендите, които сме донесли с нас, когато човешката раса е долетяла тук от Марс и е дегенерирала, превръщайки се в диваци, преди да започне бавно да се връща към цивилизацията. Ах, беше прекрасно, фантастично, смайващо — място, където човекът може да бъде човек и да оцелее, и да бъде оценен по истинските си качества и храброст. А освен това там беше и Шизала...

Този път нямаше как да сбъркам израза на очите му.

— Значи имаше и жена — меко казах аз.

— Да, имаше жена. Едно момиче — поразително красиво, една висока марсианка, аристократка, с такъв произход, че в сравнение с нея египетските династии биха изглеждали съвсем незначителни. Тя беше принцеса на Варнал, града на Зелените мъгли, който със своите кули и колони, със своите зигурати^[1] и дворци, и силни, стройни хора и най-добрите рицари в целия рицарски свят...

— Продължавайте — прошепнах омаян аз.

— Сега ми изглежда като прекрасен сън. — Той тъжно се усмихна. — Един сън, който може би пак ще уловя. — Той стисна здраво устни и очите му заблестяха решително. — Трябва да го направя!

— А пък аз искам да чуя цялата история — рекох развълнувано. Въпреки че разумът ми отхвърляше фантастичния му разказ, чувствата ми го приемаха. Бях почти сигурен, че говори истината.

— Ще дойдете ли с мене в моя хотел? Там имам магнетофон. Ще ми се да чуя всичко, което ще ми разкажете, и да го запиша.

— Сигурен ли сте, че не съм луд или лъжец?

— Донякъде — отвърнах аз със снизходителна усмивка. — Не съм съвсем сигурен. Оставете ме да преценя, след като чуя цялата история.

— Чудесно. — Той рязко се изправи.

Аз определено не съм нисък мъж, но той беше с една глава по-висок.

— Бих искал да ми повярвате. И... — Той млъкна, въздържайки се да каже нещо, което очевидно много му се искаше да сподели.

— И какво? — попитах, докато уреждахме сметката, след което се запътихме към стоянката за таксито, където дремеше една таратайка.

— Нали разбирате, не мога да се върна в моята лаборатория. А да построя друг преподавател е много скъпо. Аз, аз имам нужда от помощ.

— Имам относително солидни доходи — казах, обръщайки се към таксито, за да дам инструкции на шофьора. — Може би бих могъл да помогна по някакъв начин.

— Едва ли ще ми повярвате — усмихна се леко той, — но е огромно облекчение да намериш слушател, който поне малко ти съчувства.

Отидохме обратно в моя хотел в Ница. Поръчах да ни донесат храна в апартамента. Както винаги храната беше отлична и ни се отрази добре. Когато приключихме, включих магнетофона и той започна да говори.

Както вече споменах, в началото ми беше трудно да повярвам безрезервно на странния му разказ. Но докато той говореше, а магнетофонът записваше всяка негова дума, аз все повече се убеждавах, че не беше нито луд, нито лъжец. Беше преживял всичко, което ми разказа. Когато свърши някъде в късните часове на нощта, имах чувството като че ли и аз бях преживял необузданите и забележителни приключения на Майкъл Кейн, американски физик и — рицар от Марс!

Това, което ви предстои да прочетете, по същество е всичко, което той ми разказа. Някои пропуски и разяснения, които съм направил, са заради читателя и законите в Англия и Съединените щати, отнасящи се до тайните около научните разработки. Трябва да възприемете Кейн така, както го описах аз. Искам да добавя, че както и да се почувствате, не го обявявайте веднага за лъжец, защото ако го бяхте видели в хотелската стая в Ница, как разказваше с неспирни, смислени изречения, вперил поглед в тавана, все едно че бе самият Марс, изцяло пренесен в миналото, с променящо се настроение във всяка сцена, вие щяхте да му повярвате така безусловно, както и аз.

Честър Скуеър
Лондон
април 1969

[1] Зигурат — храм в древна Месопотамия във форма на пирамидална кула с много етажи, изградени така, че създават впечатлението на опасващи го спираловидно външни тераси. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

МОЯТ ДЪЛГ КЪМ МОСЮ КЛАРШЕ

Предавателят на материя се явява едновременно подлецът и главният герой в тази история, започна Кейн, защото ме отведе в един свят, където се чувствах повече у дома, отколкото ще се почувствам някога тук. Отведе ме при едно прекрасно момиче, което обичах и което ме обичаше, след което ми отне всичко.

Но по-добре да започна от самото начало.

Както вече ви казах, роден съм в Уинсвил, Охайо — приятно, малко градче, в което почти нищо не се променяше. Единствената му забележителност беше особата на мосю Кларше, французин, установил се там малко след края на Първата световна война. Той живееше в голямо имение в покрайнините на града. Мосю Кларше беше космополит, французин от старата класа, нисък, с много изправена стойка, с типични френски мустаци и военна походка.

Честно казано, в нашите очи той беше нещо като карикатура и сякаш илюстрираше всичко, което бяхме научили за французите от евтините книжки и комикси. Независимо от това аз дължа живота си на Кларше, въпреки че го разбрах години след като старият джентълмен си беше отишъл и когато се озовах неочаквано транспортиран на Марс... Но аз отново изпреварвам събитията.

Кларше беше една загадка дори и за мен, въпреки че като дете и после като младеж, аз най-вероятно го познавах по-добре от всеки друг. Той твърдеше, че преди революцията бил учител по фехтовка в двора на руския цар, откъдето напуснал на бърза ръка, след като болшевиките завзели властта.

Уповавайки се на интуицията си, той се установил направо в Уинсвил. По онова време му се струвало, че целият свят се е обърнал с краката нагоре. А той намерил едно малко градче, което надали щяло някога да се промени, освен това и му харесвало. Животът, който започнал да води, бил съвсем различен от този, на който бил свикнал, но изглежда, му допадал.

За първи път се срещнахме, когато сключих облог с малките си приятели да се покатеря на оградата на неговата къща и да се опитам да разбера с какво се занимава мосю Кларше. По онова време всички ние бяхме убедени, че той е някакъв шпионин. Той естествено ме пипна, но вместо да ме застреля, както почти бях сигурен, само се засмя любезно и ме отпрати. Аз веднага го харесах.

Скоро след този случай ние, децата, преминахме в друга фаза, която беше резултат от това, че бяхме гледали Роналд Колман в „Затворникът от Зенда“. За известно време всички ние станахме Рупъртовци и Рудолфци. Дуелирахме се с дълги бастуни вместо мечове до пълно изтощение — не много сръчно, но пък с голямо въодушевление!

Така се случи, че един слънчев следобед в началото на лятото аз и още едно момче, Джони Бълмър, се дуелирахме за трона на Руритания точно пред къщата му. Изведнъж оттам се разнесе силен кръсък и ние учудени се обърнахме.

— Non! Non! Non!^[1] — Французинът беше направо извън себе си. — Това лошо, лошо, лошо! Така не се дуелира един джентълмен!

Той изскочи от градината си, грабна бастуна ми и зае грациозна стойка на фехтовчик с лице към стреснатия Джони, който просто стоеше там с отворена уста.

— А сега — каза той на Джони, — ти направи състото, oui?^[2]

Джони, не толкова елегантно, изкопира позата му.

— А сега, ти мушкаш — така! — Бастунът направи мигновено движение и се спря на милиметри от гърдите на Джони.

Джони повтори движението и беше париран със същата бързина. Ние бяхме едновременно удивени и възхитени. Ето го човекът, който беше достоен за Рупърт от Хентзау.

След малко мосю Кларше спря и поклати глава.

— Не хубаво с тези пръчки — трябва да имаме истински шпаги, non? Елате!

Ние го последвахме в къщата. Беше обзаведена добре, без излишен разкош. В една специална стая на горния етаж намерихме нещо, което ни накара да занемеем.

Тук имаше огромно количество от оръжия, каквито никога не сме си и представяли като шпаги, прави и криви саби, плюс една сбирка от прекрасни антични оръжия — шотландски саби, ятагани, самурайски

мечове, плоски мечове, къси романски мечове — гладиаторски — и много, много други.

Мосю Кларше махна с ръка към изумителната изложба на оръжия.

— Ето! Моята колекция. Сладицки са, мъницките мечове, поп?^[3] — Той взе една малка рапира и ми я подаде, после даде и на Джони подобна. Наистина беше приятно да усещаш в ръката си този добре балансиран меч. Раздвижих китката си, но не успях да го уравновеса. Мосю Кларше хвана ръката ми и ми показа как да го държа правилно.

— Искате ли да се научите наистина? — попита мосю Кларше и ни намигна. — Аз мога ви покажа много.

Възможно ли беше? Щеше да ни бъде позволено да размахваме тези мечове, да бъдем научени как да се бием като най-добрите. Бях възхитен и очарован, докато една мисъл не ме върна на земята. Намръщих се.

— О, но ние нямаме никакви пари, сър. Не бихме могли да ви платим, а родителите едва ли биха се съгласили, те и така са си достатъчно стиснати.

— Не искам да ми плаща. Умението, което ще придобиете от мен, ще ми бъде достатъчна награда. Ето, първо ще ви покажа най-простото париране...

И той наистина ни научи. Научи ни не само как да се фехтуваме с обичайните съвременни оръжия — рапири, прави и криви саби, но така също и със старинни и чуждестранни оръжия с всякакви форми, тегло, размери и баланс. Научи ни на цялото си прекрасно изкуство.

Щом можехме, Джони и аз посещавахме специалната оръжейна стая на мосю Кларше. По свой начин той ни беше благодарен за възможността да предаде уменията си, така както ние му бяхме благодарни, че ни даде възможността да се научим.

Когато станяхме на петнайсет години и двамата бяхме доста добри, макар да смятах, че съм с едни гърди пред Джони.

Не след дълго родителите на Джони се преместиха в Чикаго и аз останах единственият ученик на мосю Кларше. Когато не залягах над физиката в гимназията, а по-късно и в университета, можеха да ме открият при мосю Кларше. И накрая дойде денят, когато той изкрещя от радост. Бях го победил в един продължителен и сложен дуел!

— Ти си най-добрият, Майк! По-добър от всеки, който познавам!

Това беше най-голямата похвала, която бях получавал. В университета продължих да се занимавам с фехтовка и бях включен в американския отбор за олимпиадата. Но точно тогава времето беше критично за изпитите ми и в последния момент се отказах.

Ето така научих фехтовка. Когато бях потиснат, си мислех за нея като за безсмислен спорт — архаичен и само индиректно полезен — заради бързите реакции и здравите мускули, които бях развил. Беше ми полезен и докато бях войник — физическата дисциплина, характерна за армията, за мен беше вече нещо вродено.

Извадих късмет. Справих се добре със следването и оцелях по време на войнишката служба, част от която премина в боеве с партизаните в джунглата на Виетнам. Когато станах на трийсет, вече бях известен в средите на физиците като способен момък. Благодарение на идеите ми за преобразуване и предаване на материя ме назначиха за ръководител на отдела за разработване на машината.

Спомням си как работихме до късно, за да разширим възможностите ѝ да поеме и човек.

Неоновите лампи от тавана на лабораторията осветяваха лъскавата стомана и пластмасовата кутия, огромната „бобина на преподавателя“, останалото оборудване и уредите, изпълващи почти цялото пространство. Бяхме останали петима — трима техници и доктор Логан, главният ми помощник.

Докато Логан и мъжете работеха върху оборудването, аз проверих измервателните уреди. Накрая всички датчици показваха това, което трябваше, и ние бяхме готови.

Обърнах се към доктор Логан и го погледнах. Той отвърна мълчаливо на погледа ми. Стиснахме си ръцете. Това беше всичко.

Влязох в машината. Предните дни се бяха опитали да ме разубедят, но този път се отказаха. Логан посегна към телефона и се свърза с екипа, обслужващ „приемника“. Той беше разположен в лаборатория на другия край на сградата.

Логан ми съобщи, че и двата екипа са готови.

Той отиде до главния превключвател. През малкия стъклен панел на кабината видях мрачното изражение, с което го включи.

Тялото ми започна приятно да вибрира. Това беше в началото. Трудно ми е да опиша свръхестественото усещане, което изпитах, щом преподавателят започна да работи. Тялото ми сякаш се разделяше на

отделни атоми. Първо главата ми започна да се замайва, после усетих как се изпълвам със страховтно налягане, последвано от чувството, че ще експлодирам.

Всичко наоколо позеленя и ми се стори, че се разпръсквам във всички посоки. После дойде симфония от цветове, разцъфващи около мен — червени, жълти, виолетови, сини.

Изпитах нарастващо усещане за лекота, дори за безтегловност. Почувствах как се устремявам в тъмнина и започнах да губя съзнание. Препминавах огромни разстояния извън времето и пространството, прекосих за няколко секунди необятна част от вселената във всяка посока.

След което не помня нищо.

Възвърнах съзнанието си под лимоненожълто слънце, което грееше заслепяващо от едно тъмносиньо, почти виолетово небе. Никога не бях виждал такъв наситен цвят. Нима преживяването ми позволяваше да възприемам цветовете с по-голяма яснота?

Но когато се огледах, установих, че и други неща се бяха променили. Лежах сред поле от нежно полюляваща се и приятно ухаеща папрат. Но и тази папрат не приличаше на никоя, която бях виждал досега.

Тя беше в невероятен тъмночервен цвят!

Разтърках очи. Да не би преподавателят, или по-скоро приемникът, да не ме беше възстановил правилно и затова да имах объркани възприятия за цветовете?

Изправих се и погледнах над морето от тъмночервена папрат.

Май цялото ми зрение не бе наред!

На фона на жълтеникави хълмове в папратта пасеше едър звяр с размери на слон и пропорции на кон. Всъщност тук свършваше и всякакво подобие с познато животно. Това създание беше нашарено в бледолилаво и светлозелено. Имаше три дълги, бели рога, извиващи се над плоската му, подобна на котка глава. Имаше две опашки като на влечуго, висящи до земята, и огромно око, заемащо почти половината от муцуната му. Това око блестеше и искреше на слънцето. Звярът ме погледна с известно любопитство, вдигна глава и тръгна към мен.

Побягнах, и то, предполагам, с див писък. Бях убеден, че всичко е някакъв кошмар или самовнушение в резултат на повреда в преподавателя или приемника.

Чувах как животното препуска зад мен и издава странни мучащи звуци. Ускорих, колкото можех, крачката си. Имах чувството, че тичам без затруднение и че съм по-лек.

Изведнъж встрани от мен се разнесе мелодичен смях, едновременно весел и съчувствен. Ясен глас извика нещо на някакъв странен, неземеи и много мелодичен език. Всъщност самото звучене на този език беше толкова прекрасно, че нямаше нужда от думи.

— Каса манхера восу!

Намалих скоростта си и погледнах в посоката на гласа.

Беше едно момиче — най-прелестното създание, което бях виждал през живота си.

Косата ѝ падаше свободно, дълга и златна. Лицето ѝ беше овално, с чиста, бяла кожа. Беше гола, с изключение на захваната около врата наметка, падаща около раменете ѝ, и широк, кожен колан около кръста. На колана беше закачен къс меч и кобур, от който се подаваше дръжката на нещо като пистолет. Беше висока и с изключителна фигура. Голотата ѝ сякаш не се натрапваше и аз веднага я възприех. Очевидно тя също я намираше за нещо нормално. Спрях, забравил за звяра зад мен, доволен само да я погледам за секунда.

Тя отново отметна глава и се засмя със същия весел смях.

Изведнъж усетих нещо мокро да ме гъделичка по врата. Замахнах с ръка, мислейки, че е някакво насекомо. Беше прекалено голямо за насекомо. Обърнах се.

Странният виолетово-зелен звяр, чудовището с циклопско око, две опашки и три рога, нежно ме близеше.

Дали не ме опитваше на вкус? Зачудих се разсеяно, все още заплениен от момичето. Съдейки по смеха ѝ, очевидно не.

Където и да бях — в сънища или в изгубен свят — знаех, че бях побягнал в паника от кротко домашно животно. Изчервих се и се присъединих към смеха ѝ.

След малко попитах:

— Ако не ви се стори неучтив въпроса ми, бихте ли ми казали къде се намирам?

Когато ме чу, тя смръщи леко идеално оформените си вежди и поклати глава.

— Ухой мераш? Сивне норшаса?

Опитах отново на френски, но без успех. После на немски, отново същия резултат. На испански също се оказа, че не можем да осъществим контакт. Моят латински и гръцки не бяха от най-добрите, но опитах и на тях. Падам си малко полиглот и бързо усвоявам чужди езици. Напънах се да си припомня нещо от езика на сиуксите и апахите, който бях понаучил в колежа по време на изпита ми за индианците. Но нищо не се получи.

Тя произнесе още няколко думи на нейния език и докато слушах внимателно, ми се стори, че долових слаба прилика с класически санскритски.

— Струва ми се, че и двамата имаме проблем — отбелязах аз, застанал там, със звяра зад гърба ми, ближещ ме влюбено.

Тя ми протегна ръка. Сърцето ми така биеше, че едва се помръднах.

— Прореша — изрече тя. Май искаше да отида някъде с нея, защото посочи към далечните хълмове.

Аз свих рамене, поех ръката ѝ и тръгнах.

Ето така, ръка за ръка с най-прелестния му обитател, аз се озовах във Варнал, града на Зелените мъгли, най-прекрасния от всички прекрасни градове на Марс.

О, преди толкова хиляди години!

[1] Не! (фр.) — Б.пр. ↑

[2] В смисъл на *Нали*? (фр.). — Б.пр. ↑

[3] в смисъл на *Нали*? (фр.) — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ПОРАЗЯВАЩАТА ИСТИНА

Дори и в спомените ми Варнал е по-реален, отколкото Чикаго или Ню Йорк някога могат да бъдат. Разположен е в тиха долина между хълмовете, които марсианците наричат Зовящите хълмове. Оцветени в зелено и златисто, те са покрити с високи дървета и когато вятърът се промъква помежду им, човек чува звуци, наподобяващи нежни, далечни зовящи гласове.

Самата долина е широка и равна. Има едно относително голямо, горещо езеро. Градът е построен около езерото, над което се издигат нежни, зелени къдрици пара, които се вият около кулите на Варнал. Повечето от елегантните постройки на Варнал са високи и бели, но няколко са изградени от необикновен син мрамор, добиван наблизо. Някои имат златни нишки, което ги кара да блестят на светлината. Градът е ограден от стена от същия син мрамор със златни нишки. На кулите се веят пъстри флагчета, а на балконите седят красивите му жителки. Най-грозната от тях би могла да спечели конкурса за красота в Уинсвил, Охайо, или дори в Чикаго, или в който и да е голям град от нашия свят.

Когато за първи път попаднах във Варнал, воден от онова прекрасно момиче, аз ахнах от възхищение. Тя, изглежда, възприе реакцията ми като комплимент, какъвто и беше, усмихна се с гордост и каза нещо на неразбираемия си език.

Реших, че не сънувам, защото собственото ми въображение просто не беше способно да създаде такова видение на великолепието и красота.

Но къде бях? Тогава все още не знаех. Как бях попаднал там? И досега не мога напълно да си отговоря.

Замислих се над втория въпрос. Очевидно, преподавателят на материята беше допуснал грешка. Вместо да ме изпрати в приемника на лабораторията в същата сграда, беше ме запратил през пространството, а може би и през времето, в един друг свят. Не би могло да бъде

Земята, или поне не и Земята по мое време. Не би могло да бъде и Марс — единствената най-вероятна друга планета от Слънчевата система — защото тя беше мъртва, без въздух, само червен прах и лишеи. Но размерите на Слънцето и по-слабата гравитация говореха за Марс.

В това замаяно състояние на предположения позволих на момичето да ме преведе през златните врати на града, по улиците, разделени на три платна, към една сграда от блестящ бял камък. Хората — мъже и жени — облечени, ако това е най-подходящата дума за облеклото им, подобно на момичето, поглеждаха с любезно любопитство към бялата престилка и сивите панталони, с които все още бях облечен.

Качихме се по стъпалата на сградата и влязохме в огромна зала с окачени по стените знамена в различни цветове, с избродирани върху тях странни емблеми, митични същества и думи, изписани със знаци, които също напомняха санскритската азбука.

Около залата се издигаха пет галерии, а в средата бликаше фонтан. Няколкото човека, които стояха и разговаряха там, махнаха приятелски на момичето, а на мен хвърлиха същия поглед на любезно любопитство, с който ме бяха удостоили и на улицата. Прекосихме залата, излязохме през друга врата и се изкачихме по едно витостълбище от бял мрамор. Спряхме на площадката, където тя отвори една врата, която отначало ми се стори, че беше от метал, но като я разгледах по-отблизо, установих, че беше от дърво с изключителна твърдост и полировка.

Стаята, в която се озовах, беше доста малка. Мебелировката беше оскъдна, по пода бяха разхвърляни няколко ярко оцветени животински кожи, а покрай стените — няколко шкафа.

Момичето отиде до един от шкафовете и извади два метални обръча, в които бяха вградени блестящи скъпоценни камъни, абсолютно непознати за мен. Тя постави единия на главата си и ми показа, че трябва да направя същото с другия. Взех обръча и го нагласих.

Изведнъж в главата ми прозвуча глас. За секунда се изумих, но после се досетих, че това вероятно беше някакъв вид устройство за телепатична връзка, нещо, за което ние, физиците, само предполагахме, че съществува.

— Поздрави, страннико! — каза гласът, а аз виждах как устните на момичето се движат, оформяйки онези прекрасни, чуждоземни звуци.

— Откъде си?

— От Чикаго, Илинойс — отвърнах, по-скоро за да проверя устройството, отколкото да ѝ дам информация, която бях сигурен, нямаше да означава нищо за нея.

Тя се намръщи.

— Звучи много приятно, но не ми е познато. Къде точно е това място на Вашу?

— Вашу? Този град в страната Вашу ли се намира?

— Не, Вашу е цялата планета. Градът се нарича Варнал, столица на народа карнала, това е моят народ.

— Имате ли астрономия? — попитах аз. — Изучавате ли звездите?

— Да. Защо питаш?

— Коя планета е тази по отношение на Слънцето?

— Четвъртата подред отдалечена от Слънцето.

— Марс! Това е Марс! — извиках аз.

— Не те разбирам.

— Съжалявам. По някакъв начин съм пристигнал тук от третата планета, която ние наричаме Земя. Там се намира Чикаго!

— Но на третата планета, Негула, няма хора. Само влажни джунгли и чудовищни зверове.

— Откъде знаете толкова много за тази планета?

— Наши екипажи я посетиха и донесоха снимки.

— Вие имате междוזвездни кораби, но... — Чувствах се объркан. Беше прекалено невероятно, за да го възприема веднага. Разпитах я по-подробно и скоро научих, че Земята, която нейните хора познаваха, не беше Земята, която бях напуснал. Най-вероятно това беше Земята, съществувала преди милиони години, по време на ерата на динозаврите. По някакъв начин пространство и време се бяха пресекли. Предавателят на материя имаше повече способности, отколкото бяхме предполагали!

Още нещо ме озадачи. Не забелязах хората в града да разполагат със сложни технологии, но въпреки това имаха междוזвездни кораби.

— Как става това? — попитах я аз.

— Ние не сме построили междузвездните кораби. Те са ни подарък от шеев, също както и тези корони на мисълта. Ние също имаме наука, но тя не може да се сравнява с огромната мъдрост и познания на шеев.

— Кой са тези шеев?

— Те са велики и само някои от тях са останали живи. Те са най-древният народ на Вашу. Нашите философи се опитват да разгадаят произхода им, но ние знаем малко за тях.

Оставих този въпрос и реших, че сега беше моментът да се представя.

— Казвам се Майкъл Кейн.

— Аз съм Шизала, брадхинака на Варнал и владетелка, когато отсъства брадхи.

Разбрах, че брадхи беше нещо еквивалентно на нашия „цар“, макар титлата да не предполагаше, че човекът, който я носи, разполага с абсолютна власт. Водач може би беше по-точно, или защитник? Брадхинака означаваше нещо като принцеса, дъщеря на царя.

— А къде е брадхи?

Видях как лицето ѝ се натъжи и тя погледна към земята.

— Баща ми изчезна преди две години — по време на един поход, преследвайки аргзуун. Вероятно е бил убит или ако е бил пленен, се е самоубил. По-добре да умреш, отколкото да си затворник при Сините великани.

Извазах ѝ моите съболезнования и реших, че сега не е най-подходящо да попитам какво значи аргзуун и Сините великани. Очевидно, споменът за загубата на баща ѝ силно я разстрои, но се овладя, за да не натоварва с мъката си друг човек.

Веднага изпитах желание да я успокоя. Но имайки предвид, че не знаех нищо за техните норми на поведение и нрави, вероятно можеше да се получи обратното.

Тя докосна диска.

— Трябва да носим тези неща само в началото. Шеев са ни дали друга машина, с която ще можеш да усвоиш говоримия ни език.

Ние продължихме да разговаряме известно време и аз научих още за Марс — или Вашу, както бях започнал да наричам планетата.

На Марс имаше много нации, някои настроени приятелски към карнала, някои — не. Всички те говореха разбираеми версии на един

основен език. Всъщност така предполагахме и на Земята — че първоначално езикът ни е бил общ, но в нашия случай промените са били значителни. Това не се беше случило на Вашу.

На Марс все още имаше морета, каза ми Шизала, но очевидно те не бяха толкова обширни както на Земята. Варнал, столица на народа карнала, беше една от многото държави с мъгляво определени граници, които съществуваха върху огромна площ по-голяма (но с подобно географско разположение) от целия континент Америка.

Пътуванията се осъществяваха основно по два начина. По-често това ставаше с дахара — ездитно и впрегатно животно с голяма сила и издръжливост. Някои от народите разполагаха с летателни апарати. Доколкото разбрах, те бяха разработени на ядрена технология, която никой от хората на Вашу не разбираше. Научих, че те не били подаръци от шеев, а някога са били техни. Бяха невероятно стари и когато се повредяха, не можеха да се заменят нови. Използваха ги само за спешни случаи. Също така имаха кораби с атомни двигатели и различни кораби с платна.

С тях плуваха по малкото реки на Вашу, реки, които с всяка изминала година намаляваха. Имаха пистолети — Шизала ми показва нейния. Беше добре изработено оръжие, с дълго дуло и удобна дръжка. Не можех да видя какво изстрелваше и на какъв принцип действаше, но от накъсаните обяснения на Шизала заключих, че е някакъв вид лазерен пистолет. Какво невероятно количество енергия е събрано в камерите му, помислих си аз. Ние, учените, винаги сме оспорвали създаването на лазерен ръчен пистолет, тъй като за енергията, необходима за възпроизвеждане на лазерния лъч — силно фокусирана светлина, която може да среже и стомана — трябва много голям генератор. Тези пистолети не бяха подаръци от шеев, но вероятно са били намерени в техните изгубени или изцяло разрушени от далечните прадеди на Шизала градове. След като зарядът им се изчерпеше, те не можеха да се презаредят.

Техните асшазард — или междузвездни кораби — бяха пет на брой. Три от тях принадлежаха на карнала, а останалите — на два съседни приятелски народа — иридала и уалавала. Въпреки че имаше пилоти, които да ги управляват, никой на Вашу не знаеше как работят.

Друга придобивка, която само някои избрани народи бяха получили от тайнствените шеев, беше серум на дълголетието, който

веднъж приет, нямаше нужда да се взема повече. На всеки беше разрешено да го използва и това им даваше живот до две хиляди години! Поради тази причина на Вашу се раждаха малко деца и населението оставаше относително малобройно. Не звучи зле, помислих си аз. Можех да слушам Шизала с часове, но накрая тя прекъсна с усмивка въпросите ми.

— Първо трябва да ядем. Вечерята ще бъде сервирана скоро. Ела.

Последвах Шизала и слязохме в голямата зала, където сега бяха наредени няколко големи маси. Около тях седяха мъже и жени на карнала — красиви и симпатични, и разговаряха весело.

Всички те се изправиха учтиво, но не сервилно, когато Шизала зае своето място на една от масите. Тя ми посочи стола вляво от нея и аз седнах. Храната изглеждаше странно, но ухаеше приятно. Срещу мен, от дясната страна на Шизала, седеше тъмнокос мъже идеално телосложение. На дясната си китка носеше обикновена златна лента и държеше ръката си на масата така, че лентата да се вижда. Явно се гордееше с нея и искаше да я забележа. Предположих, че беше някакъв вид украшение и повече не й обърнах внимание.

Шизала го представи като брадхинак — или принц Телем Фас Огдаи. Името не звучеше като карналско и скоро ми стана ясно, че принц Телем Фас Огдаи е от града на Мисхим Теп, приятелски народ, на около три хиляди километра на юг. Изглежда, че обичаше да говори, но аз, естествено, не разбирах какво казва. Само човек, носещ обръча, можеше да се свързва с мен.

От лявата ми страна седеше приятен млад мъж с дълга, светлоруса коса. Той полагаше големи усилия, за да ме накара да се почувствам като у дома, като ми предлагаше храна, напитки, и ми задаваше любезни въпроси чрез Шизала, която ни превеждаше. Това беше Дарнад, по-малкият брат на Шизала. Очевидно, наследяването на трона на Варнал се определяше от възрастта, а не от пола.

Дарнад беше главен пукан-нара на Варнал. Научих, че пукан означава рицар, а пукан-нара — водач на рицарите. Главният пукан-нара се избираше с гласовете на народа — от всички граждани и рицари. От това заключих, че Дарнад е на този пост не по благоволение, а го е спечелил със смелост и интелигентност. Макар че

беше очарователна личност, хората от Варнал явно не съдеха за човека само по външността му, а по неговите заслуги и постижения.

В края на вечерята бях започнал вече да разбирам някои думи от езика на Вашу. Събрахме се в съседната стая, където ни поднесоха безалкохолна напитка, наречена базу — подсладено питие, което, откровено казано, тогава не ми допадна много, не и толкова, колкото старото изпитано кафе. По-късно установих, че човек привиква с него и започнах да го предпочитам пред кафето. Също като кафето и базу беше слаб стимулант.

Независимо от базута, започна да ми се доспива и Шизала веднага се досети.

— Стаята ти е готова — предаде ми тя телепатично. — Може би вече искаш да се оттеглиш.

Признах, че изненадващите преживявания през този ден ме бяха произточили. Повикаха един прислужник и Шизала се качи заедно с нас на втория етаж на двореца. Стаята се осветяваше от матова крушка.

Шизала ми показва един звънец, закачен на въже, много подобен на старомодните звънци на Земята. С него можех да извикам слугата. На тръгване тя остави нейния обръч, като преди това ми каза, че всеки знае да си служи с него, дори и прислужникът.

Леглото представляваше широка, твърда пейка, покрита с тънък дюшек. Върху него беше метната голяма кожена завивка, която изглеждаше прекалено дебела, като се има предвид, че денят беше доста топъл. На друг леглото сигурно щеше да се види прекалено аскетично, но на мен ми харесваше.

Захвърлих дрехите си и заспах почти мигновено. Събудих се само веднъж по средата на марсианската нощ, която, разбира се, беше по-дълга от нашата, вкочанен от студ. Не бях предположил, че температурата може така рязко да падне. Увих се в завивката и скоро заспах отново.

ТРЕТА ГЛАВА

НАШЕСТВЕНИЦИТЕ

На сутринта на вратата се почука и в стаята влезе млада прислужничка. Стоях до прозореца и се любувах на красивите сгради и улици на Варнал. За момент се смутих от голотата си, но после ми мина през ума, че тук, където дрехите бяха по-скоро украса, а не необходимост, нямаше място за притеснение.

Това, което продължи да ме смущава, беше неприкритото възхищение в погледа, който ми хвърли, докато ми подаваше подноса със закуската, състояща се от плод и базу.

След като тя излезе, се заех с плода, голям и подобен на грейпфрут, но не толкова горчив на вкус, и изпих базута.

Точно привършвах, когато чух ново почукване на вратата.

— Влез! — извиках на английски, надявайки се, че това ще свърши работа. Получи се.

Усмивайки се, в стаята влезе Шизала.

Като я видях, отново ми се стори, че цяла нощ съм я сънувал. Беше толкова хубава, дори по-хубава, отколкото си я спомнях. Косата ѝ беше прибрана назад. Беше наметната с прозрачна, черна пелерина, а на кръста ѝ беше познатият широк колан с пистолета и къс меч. Последните, предположих аз, бяха по-скоро отличителни знаци на сана ѝ, защото едва ли грациозно момиче като нея е способно да борави с подобни оръжия. На краката ѝ имаше сандали, чиито връзки пресичаха прасеца чак до коляното. Това беше всичко, с което беше облечена, но и то беше напълно достатъчно.

Тя взе обръча, който беше носила предния ден и го сложи на главата си.

— Помислих си, че вероятно имаш желание да обиколиш града и да разгледаш наоколо — чух гласа ѝ в главата си. — Искаш ли?

— Много — отвърнах аз. — Стига ти да имаш време.

— Ще ми бъде приятно да го направим — усмивна ми се тя топло.

Не бях наясно дали и тя се чувстваше така привлечена от мен, както аз от нея, или беше само обичайна любезност от нейна страна. Това бе загадка, която започваше да заема голяма част от мислите ми.

— Първо — продължи тя, — няма да е лошо да прекараш няколко часа с обучаващата машина на шеев. След това ще можеш вече да разговаряш на нашия език без помощта на тези неудобни неща.

Докато ме водеше надолу по коридори и стълбища, я попитах защо, след като езикът на Вашу е общ за всички, им е била необходима машина за езиково обучение. Обясни ми, че тя била създадена, за да се използва на другите планети от Слънчевата система, но тъй като те се оказали обитавани само от животни, до този момент не се явила необходимост от нея.

Тя ме отведе под земята. Стори ми се, че подземията на двореца обхващаха много нива. Най-после стигнахме до едно помещение, осветено от слаба крушка, подобна на тази в стаята ми. Крушките също били произведени от шеев, каза ми Шизала, и в началото светели по-силно. Стаята беше малка и в нея имаше само едно устройство. Беше голямо и изработено от непознат за мен метал, вероятно сплав. Излъчваше слаба светлина, която допълваше осветлението в стаята. Състоеше се от кабина със седалка, оформена да поеме седнало човешко същество.

Не забелязах друга техника и страхотно ми се прииска да разглобя кабината и да надникна във вътрешността ѝ, но потиснах нетърпението си.

— Моля те, влез вътре — обърна се към мен Шизала и посочи кабината. — Доколкото съм информирана, тя ще се задейства веднага след като седнеш в нея. Може да загубиш за малко съзнание, но не се притеснявай.

Направих, каквото ме помоли, и наистина, веднага след като седнах, кабината тихо забръмча. Отгоре се спусна един шлем, който се намести върху главата ми, почувствах се замаян и след малко загубих съзнание.

Бях изгубил представа за времето, когато се съвзех все още седнал в кабината, която вече беше дезактивирана. Погледнах към Шизала леко замаян. Малко ме болеше главата.

— Как се чувстваш? — попита ме тя.

— Добре — отвърнах и се изправих.

Изведнъж осъзнах, че изобщо не бях произнесъл „добре“. Бях казал „вразха“ — марсианската дума, която беше най-близка по смисъл.

Аз говорех марсиански!

— Действа! — възкликнах. — Що за машина може да е тази, че да го постига толкова бързо?

— Не зная. На нас ни е разрешено само да използваме нещата на шеев. Преди много, много години ни предупредили никога да не човъркаме техните подаръци, защото ще ни сполети голямо нещастие. Тяхната могъща цивилизация е преживяла едно бедствие, за което знаем само от някои легенди, но те са изпъстрени с такива свръхестествени истории, че човек трудно може да им повярва.

Замълчах, зачитайки дълбоко вкорененото убеждение никога да не се разпитва за откритията на шеев, въпреки че всичките ми инстинкти ме подтикваха да разнищя машината за обучение, която най-вероятно представляваше изключително свършен компютър с устройство за хипнотизиране.

Докато се изкачвахме обратно в голямата зала, главоболието ми премина. Излязохме навън. Долу, пред широките бели стълби, ни чакаха две странни животни.

Бяха големи почти колкото конете от породата шайър — прочута порода големи английски коне, които бяха носили на гърба си рицари в бойни доспехи. Но приликата им с конете свършваше дотук. Очевидно, произходът им имаше нещо общо с този на човека! Това бяха маймуноподобни създания с широки като на кенгуру опашки, задните им крака бяха по-големи от предните. В момента бяха застанали на четири крака и на гърба им имаше седла. Големите им глави, кротки и интелигентни, се обърнаха към нас щом заслизахме по стъпалата.

Изпитах известни угризения, докато яхвах едното, тъй като наистина имаше прилика с представители на моята раса, но веднъж озовал се на гърба му, вече ми се струваше съвсем естествено да го яздя. Гърбът му беше по-широк от конския. Към хамута бяха прикрепени стремена за краката. Седлото имаше солидна облегалка, която позволяваше на ездача да се изтегне назад. Беше много удобно, все едно че седях в спортна кола. Отдясно, в нещо като кобур, бяха сложени няколко пики, чието предназначение не ми беше ясно. Установих, че с леко подръпване на юздите дахара реагираше бързо на

всяка моя команда. С Шизала отпред, прекосихме площада и поехме по главната улица на Варнал.

Под силното жълто слънце градът изглеждаше още по-изящен от всякога. Небето беше безоблачно и аз започнах да се отпускам. Почувствах, че мога да прекарам остатъка от живота си във Варнал и околностите му. Ето там един купол ярко блестеше на светлината, а тук пък малка бяла къщичка се гущеше между внушителен зигурат от едната страна и стройна кула от другата. Хората наоколо вървяха, без да бързат, но целенасочено. Пазарът за плодове изглеждаше доста оживен, но липсваше оня характерен за нашите пазари шум. Докато обикаляхме града, Шизала ми разказа още за него.

Карнала беше нация, която основно се занимавала с търговия. Произходът им бил подобен на много други народи. Започнали като скитащи племена, докато накрая се установили в тази част на страната, тъй като много им харесала. Но вместо да се захванат със земеделие, те продължили да пътуват, но този път като търговци. Благодарение на смели експедиции до най-отдалечените места на Вашу те станали много богати — търгували с предмети на изкуството от юга, редки метали от севера и други.

Освен това карналите били и хора на изкуството, музиканти и — това, което се ценеше не само като база за търговия, но изобщо — били най-добрите издатели в своя свят. Научих, че печатарските преси на карнала са от хоризонтален тип, не толкова бързи като ротативните печатарски машини на Земята, но пък печатът им ми се видя по-контрастен. Все още не можех да чета, наподобяващите на санскритски букви. Шизала ме заведе в малка печатница, за да ми покаже няколко красиво изработени книги. Там се научих бързо да разпознавам голям брой думи, чието значение тя ми обясни.

Тези книги бяха много търсени в целия континент, което беше голямо предимство за карнала и особено за писателите и художниците, които ги създаваха.

Във Варнал имаше развити и други производства. Ковачите на мечове също бяха известни в целия свят. Те работеха по старите методи, използваха пещ и духало, също като майсторите на Земята — онази Земя, която все още не съществуваше.

Имаше и земеделие, развито не от частни стопани, а на обществен принцип. Засяваха се декари с житни посеви, а жътвата се

извършваше от доброволци, събрани от целия народ. Това, което оставаше неизползвано, се съхраняваше за по-тежки времена, защото на карнала им беше ясно, че нацията, основана на търговия и индустрия, не може непрестанно да купува храна и може да оцелее само ако произвежда свои собствени хранителни продукти.

Никъде не забелязах места за поклонение и попитах Шизала. Отговорът беше, че те нямали официална религия, а за онези, които искали да вярват в по-висше създание, било по-добре да го потърсят в собствения си разум и сърце вместо в думите на другите за Него. От друга страна, имаха народни училища, библиотеки, болници, места за забавление, хотели и всички във Варнал изглеждаха спокойни и щастливи.

Политическата философия на карнала отговаряше на въоръжен неутралитет. Бяха силна нация, готови за всякакви атаки. Освен това очевидно на Вашу беше в сила старомодният военен закон, при който агресорът никога не атакува без предупреждение. След като каза това, Шизала добави:

— Освен някои от дивите племена, но те не представляват заплаха. Също и Сините великани.

— Кой са Сините великани? — поинтересувах се аз.

— Аргзуун. Те са жестоки, без никакъв морал или съвест. Живеят в далечния Север. Само веднъж се приближиха много и тогава войската на баща ми ги отблъсна. — Тя наведе глава и стисна поводите.

— И не се завърна? — Почувствах, че трябва да кажа нещо.

— Точно така.

Тя подръпна поводите и дахара ускори хода си. Аз я последвах и ние препуснахме по широките улици, където се виеше нежната зелена омара, нагоре към златните хълмове — към Зовящите хълмове.

Скоро излязохме извън града и се втурнахме между странните дървета, които сякаш ни зовяха, докато се движехме сред тях.

След малко Шизала забави ход и аз направих същото. Тя се обърна към мен с усмивка.

— Действах безразсъдно, надявам се да ми простиш.

— Бих могъл да ти простя всичко — отвърнах, без да се замисля. Тя ме погледна въпросително с интелигентните си очи. Отново не можах да разтълкувам погледа ѝ.

— Може би — започна тя, — трябваше да спомена...

Отвърнах импулсивно:

— Нека не говорим, смуцаваме гласовете на дърветата. Нека просто яздим и слушаме.

— Добре — усмихна се тя.

Продължихме разходката си и аз започнах да се чудя как точно щях да живея на Марс. Бях приел, че искам да остана в този идиличен град Варнал. Никога не бих напуснал по собствено желание това място, съхранило такава грациозна красавица като момичето, яздейщо до мен в този момент. Но как щях да изкарвам прехраната си?

Като учен вероятно бих могъл да допринеса нещо за индустрията. Хрумна ми, че мога да заинтересувам Шизала, като ѝ предложа да ме направи нещо като научен съветник към двора! Това би ми позволило хем да бъде полезен на обществото, хем да бъде близо до нея и да я виждам колкото може по-често.

До този момент, разбира се, бях действал почти интуитивно. Изобщо не се бях замислял дали обичаите на карнала ще ми позволят да ѝ предложа женитба, а освен това съществуваше възможността Шизала да не иска да има нещо общо с мен. А и защо ли да поиска? Въпреки че не беше проявила съмнение към казаното от мен откъде идвам и как съм се озовал на планетата ѝ, тя може би ме смяташе за луд. Бях объркан.

След известно време решихме, че ще бъде най-добре да се върнем отново в двореца и аз с известно съжаление обърнах моя странен кон.

Телем Фас Огдаи, гостуващият принц на Мисхим Теп, ни чакаше на стълбите. С единия крак беше стъпил на по-горно стъпало, а ръката му почиваше върху дръжката на дълъг меч с широко острие. Носеше меки ботуши и тежка наметка от тъмен материал. Изглеждаше едновременно ядосан и нетърпелив. Два пъти премести ръката си от дръжката на меча върху златната лента, докато сляза от дахара, и се приближа.

Той не ме погледна, но хвърли сърдит поглед на Шизала и хукна нагоре по стълбите.

Шизала ме погледна извинително.

— Съжалявам, Майкъл Кейн, но най-добре е да поговоря с принца. Ще ме извиниш ли? В залата ще намериш храна.

Аз се поклоних.

— Разбира се. Надявам се да те видя по-късно.

Тя се усмихна бързо и малко нервно, след което се затича по стълбите след принца.

Сигурно е дипломатически проблем, предположих аз. Явно принцът беше някакъв емисар, дошъл по работа или на приятелско посещение. Най-вероятно силата на карнала беше намаляла след битката и похода, в който бяха загубили своя цар. Може би са били принудени да се облекнат на по-силни съюзници, докато възвърнат мощта си, и Мисхим Теп беше един от тях. Всички тези предположения бяха възможни и както се оказа по-късно, верни.

Влязох в голямата зала. Върху масата прислужниците бяха подредили нещо като студен бюфет. Месо, плодове, неизменното базу, сладкиши и други. Избрах си по малко от подносите и установих, че почти всичко ми се услади. Размених по няколко думи с мъжете и жените около масата. Очевидно, изпитвах голямо любопитство, но бяха прекалено любезни, за да ми задават конкретни въпроси, на които в момента не бях в настроение да отговарям.

Докато дъвчех едно особено вкусно парче месо, увито в нещо като зелен лист, дочух странен звук. Не бях сигурен откъде идваше, но се заслушах внимателно, за да не го пропусна, ако се повтори.

Придворните се бяха умълчали и също се заслушаха.

После звукът се повтори.

Сподавен вик.

Придворните се спогледаха с явно изумление, но не помръднаха.

Чух го за трети път и вече бях сигурен, че съм разпознал гласа.

Беше на Шизала!

В залата периодично се появяваха пазачи, но никой не им даде заповед да се притекат на помощ на Шизала.

Огледах придворните с отчаяние.

— Това не е ли гласът на вашата принцеса? Защо не ѝ помогнете? Къде е тя?

Един от придворните, силно обезпокоен, ми посочи една врата в края на залата.

— Тя е там. Ние не можем да ѝ помогнем, освен ако тя не ни повика. Въпросът е много деликатен и засяга принц Телем Фас Огдаи...

— Но той може би ѝ причинява болка! Аз няма да го позволя. Смятах ви за решителни хора, я вие просто си стоите тук...

— Обясних ви, положението е деликатно. Ние дълбоко сме потресени... Но етикецията...

— По дяволите етикецията — казах на английски. — Сега не е моментът за любезности, Шизала може да е в опасност.

И с тези думи се насочих към вратата, която ми показва. Не беше заключена и аз рязко я отворих.

Шизала се бореше с Телем Фас Огдаи, който стискаше силно китките ѝ. Той ѝ говореше с нисък, настоятелен глас. Когато ме видя, тя ахна.

— Не, Майкъл Кейн, излез. Ще причиниш повече неприятности.

— Няма да си тръгна, докато този грубиянин те безпокои — отвърнах аз, поглеждайки го с презрение.

Той се намръщи, после злобно се ухили, оголвайки зъбите си. Все още държеше китките ѝ.

— Пусни я! — предупредих го аз и пристъпих напред.

— Не, Майкъл Кейн — каза тя. — Телем Фас Огдаи не искаше да ме нарани. Ние спорехме, това е всичко. Ще свършим...

Но аз вече бях поставил тежко ръката си върху рамото на принца и не я поместих.

— Освободи я! — наредих му аз.

Той наистина я пусна, но в същото време сви юмруци, за да ми нанесе удар в главата. Значи така било! Гневът ми надделя над доброто у мен и аз му отвърнах. Първият удар в гърдите го завъртя, а последвалият удар в челюстта го накара да залитне. Той се опита да ме нападне и аз отново го ударих в зъбите. Той падна тежко и остана проснат на земята.

— О-о! — извика Шизала. — Майкъл Кейн, какво направи?

— Справих се с едно животно, което се опитваше да нарани една много хубава и мила млада дама — казах, разтривайки кокалчетата на ръцете си. — Съжалявам, че трябваше да се случи това, но той си го заслужаваше.

— Той избухва понякога, но не е лош. Сигурна съм, че постъпи така, както смяташе за най-добре, Майкъл Кейн, но с това ти само влоши още повече нещата.

— Ако е дошъл тук по дипломатически дела, би трябвало да се държи като дипломат със съответното достойнство — отбелязах аз.

— Дипломат ли? Той не е посланик от Мисхим Теп. Той ми е годеник. Не видя ли гривната на ръката му?

— Гривната ли? Значи това било! Твой годеник! Но той не може да ти е годеник! Защо искаш да се ожениш за такъв човек? — Бях ужасен и объркан. Тя никога нямаше да бъде моя. — Ти не би могла да си влюбена в него!

Тя се намръщи. Аз изтръпнах и разбрах, че съм я разсърдил.

— Твоето държание не подобава на чужденец и гост — каза студено тя. Надигна се и дръпна шнура на един звънец. — Въобразяваш си твърде много!

— Съжалявам, дълбоко съжалявам. Действах импулсивно. Но...

Със същия безизразен глас тя продължи:

— Това беше желанието на баща ми. Когато той умре, аз да го наследя и да се омъжа за сина на стария му съюзник, за да затвърдя по този начин сигурността на карнала. Възнамерявам да изпълня волята на баща ми. Оттук нататък ти ще се въздържаеш от всякакъв коментар относно моите отношения с принца на Мисхим Теп.

Това беше една непозната за мен Шизала — кралицата. Трябва дълбоко да съм я оскърбил, за да възприеме този тон и държание. Те не й бяха присъщи.

— Аз... аз много съжалявам.

— Приемам извиненията ти. Повече няма да се намесваш. А сега си върви.

Обърнах се засрамен и напуснах стаята.

Все още объркан, прекосих залата и излязох навън. Един слуга се готвеше да отведе дахарата.

Промълвих няколко думи на прислужника и се метнах върху животното. Дръпнах поводите и препуснах надолу по главната улица към една от вратите на Варнал.

В този миг ми се искаше да се махна от Варнал, да отида някъде, където щях да бъда сам, за да събера мислите и възстановя равновесието си.

Шизала — сгодена! Момичето, което — сега можех да призная — бях обикнал в мига, в който я видях. Не можех да го понеса!

Със силно разтуптяно сърце, с препускащи мисли, дълбоко наранен, аз яздох слепешком, излязох от града и покрай Зеленото езеро се насочих към Зовящите хълмове.

О, Шизала, Шизала, мислех си, можех да те направя толкова щастлива!

Вярвам, че тогава бях готов да заплача. Аз, Майкъл Кейн, който винаги се беше гордял със самообладанието си!

Измина известно време преди да намаля скоростта и да започна да мисля трезво.

Не знаех колко съм се отдалечил. Предположих, че на много, много километри. Околността ми изглеждаше непозната.

Докато се оглеждах, забелязах някакво движение на север. Първоначално си помислих, че наблюдавам далечно стадо зверове, препускащо към мен, но като се вгледах по-внимателно, установих, че това са ездачи, яхнали животни, подобни на моята дахара. Много ездачи — цяла орда!

Тъй като познавах слабо марсианската география и политика, не знаех дали тези ездачи представляват опасност.

Спрях дахарата и ги загледах как се приближават с невероятна скорост. Дори и толкова далече, усетих как земята трепери и вибрира под препускащите животни.

По-отблизо ми се видяха някак странни. Предположих, че не са ме забелязали — един самотен силует, — но аз ги виждах добре.

Мащабът беше нещо грешен. Ето това беше.

Съдейки по средната височина на човека върху животното в сравнение със средната височина на дърветата и храстите, изведнъж разбрах, че ездачите и конете им бяха великани! Всяка една от техните дахари беше два пъти по-висока от моята; всеки един от ездачите надвишаваше два метра и половина.

Умът ми заработи бързо и аз стигнах до един-единствен извод.

Това бяха нашественици!

И още нещо — мисля, че ги познах.

Те можеха да бъдат само онова жестоко северно племе, което Шизала спомена. Сините великани — аргзуун!

Защо ли градът не беше предупреден за приближаването на ордата?

Как са успели да се промъкнат незабелязано толкова близо?

Всички тези въпроси ми минаха през ума, докато наблюдавах, но аз ги отхвърлих като ненужни. Важното беше, че една конна войска, както изглежда с хиляди бойци, яздеше към Варнал.

Бързо обърнах дахарата. Всички тъжни мисли бяха забравени. Вълнуваше ме само опасността. Трябваше да предупредя града. Жителите му поне щяха да имат малко време за подготовка.

Проверих местоположението си спрямо слънцето и насочих препускащата дахара обратно по пътя, по който дойдох.

Но не се бях съобразил със съгледвачите на аргзуун. Въпреки че бях забелязал основната орда, разузнавачите, изпратени напред, бяха забелязали мен!

Докато се навеждах, за да избегна ниските клони и да се шмугна в една широка просека, чух силно сумтене и странен, див, дрезгав смях, след което се озовах пред един великан, надвесен над мен от огромното си животно. В едната си ръка държеше грамаден меч, а в другата, боздуган с овална глава.

А аз бях невъоръжен, ако не се смятаха пиките, които все още лежаха в кобура отстрани на седлото.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

АТАКАТА

Мислите ми препускаха. Направо бях съкрушен. Сблъсках се с нещо, което за мен беше толкова немислимо, колкото уникорн^[1] и хипогриф^[2].

Имаше тъмносиня кожа. Също като жителите на Варнал и той не носеше нещо, което ние бихме нарекли облекло. Тялото му беше покрито с броня от подплатена кожа, а на очевидно голата му глава имаше груба шапка също от подплатена кожа, но подсилена с метал.

Лицето беше широко, но изострено, с тесни очи и огромна паст вместо уста, която сега беше зейнала и се смееше на бързото ми отстъпление. Устата беше пълна с черни, остри неравни зъби. Ушите бяха заострени и големи, полегнаха назад от черепа. Ръцете бяха голи с изключение на предпазните ленти около китките и имаха силно изпъкнали мускули. Пръстите бяха обсипани с грубо обработени скъпоценни камъни.

Неговата дахара нямаше нищо общо с кроткото животно, което яздех аз. Изглеждаше също толкова жестока, колкото ездача си, както скубеше нежната зелена растителност в просеката. Главата ѝ завършваше с метален шип, а тялото беше покрито със същата тъмнокафява подплатена кожа.

Боецът аргзуун произнесе няколко думи, които не успях да разбера, въпреки че бяха на езика, който се бях научил да говоря гладко.

Чувствайки се обречен, реших, че ако ще умирам, да умра поне в бой и посегнах към пиките в кобура.

Великанът отново се изсмя подигравателно и замахна с меча, пришпорвайки с масивните си крака животното напред.

В този момент реакциите ми ми дойдоха на помощ.

С бързо движение измъкнах една от пиките и я хвърлих към лицето на гиганта.

Той изрева и със завидна за телосложението му бързина я отби с меча.

Но аз вече държах друга пика в ръката си и успях да извъртя нервната дахара, разминавайки се с меча на боеца.

Наведох се и усетих как мина на сантиметър от косата ми.

Врагът ми профуча покрай мен, понесен от собствената си тежест. Обърнах животното, което яздех и хвърлих към него другата пика, докато той се опитваше да обърне своето животно, очевидно обучено по-зле от моето.

Пиката го улучи в ръката.

Великанът изрева от болка и ярост и се насочи към мен с още по-голяма скорост. Бяха ми останали само две пики. Хвърлих третата, докато той връхлиташе с изтеглен пред себе си меч.

Не го улучих. Но поне го бях ранил в ръката и сега трябваше да се пазя само от меча. Нямаше как да избегна това нападение. Но какво можех да направя? Разполагах само със секунди, за да реша.

Сграбчих последната пика и се хвърлих на земята точно преди мечът да разсече въздуха, където се бях намирал.

Надигнах се, леко натъртен. Все още стисках в ръка пиката.

Приклеках на пети и наблюдавах грамадния, сумтящ грубиян, който се мъчеше да обърне дахарата си.

После той спря, отмятайки глава назад, и се разсмя със своя дрезгав, животински смях, от който гръдният му кош под кожената броня се разтресе.

Това беше последната му грешка.

Като благодарях на провидението за тази възможност, аз хвърлих пиката с цялата си сила и умение право в оголения му врат.

Тя проникна на няколко сантиметра и за кратко смехът продължи да звучи от смъртоносно раненото му гърло. После звукът премина в задавено гъргорене и с дълбока въздишка моят враг се строполи мъртъв на земята.

В момента, в който се освободи от ездача си, дахарата препусна към гората.

Стоях задъхан и замаян, но благодарен на щастливата възможност, която ми беше дадена. Можех да съм мъртъв. Вместо това бях жив и... все още цял.

Очаквах, че ще умра. Не се бях и надявал на изключителната глупост на противника си, който сигурен в победата си, изложи на показ жизненоважна част от тялото си, която можеше да се достигне само с оръжието, с което, така се случи, че разполагах.

Наведох се над грамадното тяло. То лежеше проснато върху мъха; мечът и боздуганът все още бяха прикрепени с ремъци към китките му. Около него се носеше миризма, но не на смърт, а на нечистоплътност. Тесните очи се бяха изцъклили, огромната уста все още се хилеше, но този път с усмивката на смъртта.

Огледах меча.

Беше, естествено, голямо оръжие, каквото само един триметров великан би могъл да носи, въпреки че пропорционално погледнато мечът беше къс, около метър и седемдесет. Наведох се предпазливо и го откачих от китката на създанието. Вдигнах го. Беше доста тежък, но идеално балансиран. Не бих могъл да го използвам с една ръка, както беше направил разузнавачът аргзуун, но можех да го употребя като широк меч с две ръце. Дръжката ми пасна добре. Стиснах я и се почувствах по-добре. Отправих благодарности към небесата за мосю Кларше, моят стар учител по фехтовка, който ме беше научил как да изтръгна най-доброто от всяко оръжие, независимо колко странно или жестоко можеше да изглежда на пръв поглед.

Държейки меча за ремъка, аз яхнах моята дахара. Поставих го напреко скута и в тази странна поза продължих да яздя към града.

Предстоеше ми дълъг път и трябваше да бързам, още повече сега, за да предупредя града за предстоящата атака.

Но докато яздех, както ми се стори, с часове, спускайки се и изкачвайки хълмовете, отново бях нападнат от великан аргзуун. Той се появи от дясната ми страна, когато ми оставаше да преодолеея последния хълм преди Варнал.

Този не се смееше. Напротив, нападна ме, без да издаде нито звук. Очевидно, намирайки се така близо до града, не искаше да предизвика тревога.

Беше въоръжен само с меч.

Посрещнах първото му замахване с наскоро придобитото си оръжие. Той го погледна с изненада — без съмнение го бе разпознал.

Възползвах се от изненадата му. Аргзууните бяха бързи в движенията, независимо от ръста си, но бавни в мисленето. Това вече

ми беше станало ясно.

Докато той, все още вторачен в меча ми, завъртя своя за нов удар, аз не се предпазих с моя, а се приготвих да го забия право там, където се надявах, че е сърцето му. Същевременно се молах да пробие бронята.

Успях, но не така бързо както очаквах и докато мечът ми проникваше през кожа, плът, кости и хрущяли, неговият меч в конвулсивно движение одраска дясната ми ръка. Раната не беше сериозна, но — за момента болезнена.

Мечът му падна от безчувствените пръсти и увисна на ремъка, а той се наклони опасно от седлото.

Предположих, че съм го ранил лошо, но не и смъртоносно.

Великанът започна да се свлича от седлото. Посегнах да го хвана, за да не падне. С моята ранена ръка това се оказа малко трудно, но успях да го задържа, докато прегледам раната, която му бях нанесъл.

Леко отклонен от подплатената броня, мечът беше минал малко под сърцето.

Успях някак да сляза от дахарата, без да изпусна великана и го положих върху мъха.

Той проговори. Изглеждаше много озадачен.

— Какво...? — промълви с тежкото си, грубо произношение.

— Бързам. Ето, спрях кървенето. Не ми изглежда фатално. Твоите хора ще се погрижат за теб.

— Нима няма да ме убиеш?

— Не ми е присъщо да убивам без причина.

— Но аз се провалих, бойците аргзуун ще ме измъчват до смърт затова. Заколи ме, победителю мой!

— Не мога да го направя — повторих аз.

— Тогава... — Надигна се и посегна към ножа на колана му. Отместих грамадната ръка и той се отпусна назад изтощен.

— Ще ти помогна да се скриеш. — Посочих към един гъст храсталак наблизо. — Можеш да останеш там и те няма да те намерят.

Разбрах, че му оказвам по-голяма милост, отколкото би очаквал дори и от народа на Варнал. А помагайки му, аз самият се забавих. Но човекът си е човек и не бих могъл да направя нищо коренно противоположно на собствените си чувства и принципи. Ако човек

притежава чест, трябва да се придържа към нея. Веднъж да забрави това и всичко е загубено. Дори и да е само един случай, това е началото на края. Частичка по частичка моралният му кодекс ще се разпадне, всеки пропуск ще бъде оправдан, докато накрая човекът престане да бъде човек.

Ето защо помогнах на странното създание, което бях победил. Не можех да постъпя другояче. Както му казах — това беше моят начин. Подобни емоции може и да изглеждат старомодни, дори излишни в този модерен век, където стойностите се променят — повечето мислят, че е за лошо — или където нещата губят напълно своята стойност. Макар да съм наясно, че ще прозвучи сковано на мнозина от съвременниците ми, опасявам се, че тогава, сред тази тиха долина на древния Марс, също както и сега на Земята, аз притежавах известни принципи — или както искате ги наречете, към които знаех, че трябва да се придържам.

Веднага след като прикрих създанието, пропъдих надалеч неговата дахара и яхнах своята.

Само след няколко минути стигнах до вратите на града и профучах с отчаян вик.

— Атака! Атака! Ордите на аргзуун!

Мъжете ме погледнаха стреснато, но очевидно и те разпознаха меча, който носех. Вратите започнаха да се затварят зад мен.

Яздих до самите стъпала на двореца, където скочих от изтощената дахара, и хукнах нагоре, препъвайки се от болка, умора и тежестта на меча — доказателството за това, което щях да разкажа!

Шизала влезе тичешком в главната зала. Изглеждаше несигурна и по лицето ѝ все още личаха следите от доскорошния гняв.

— Какво има? Майкъл Кейн! Какво означава това нахлуване?

— Аргзууните! — отвърнах ѝ. — Сините великани... вашите врагове... Голяма тяхна орда атакува града!

— Невъзможно! Защо не сме чули? Имаме наши постове с огледала, които предават съобщения от хълм на хълм. Щяхме да чуем. Въпреки че...

Тя се намръщи замислено.

— Какво има? — запитах аз.

— Отдавна не сме получавали съобщения от огледалата. Вероятно станциите са унищожени от аргзууните.

— След като и преди са стигали дотук, им е било ясно какво да очакват.

— Но как са събрани тази нова войска! Смятахме, че са победени и отблъснати поне за още десет години. Те бяха направо пометени от армията на баща ми и съюзниците му! Баща ми водеше войската, която преследва до крак.

— Е, най-вероятно ордата, която е победил, е била само част от мощта на аргзуун. Може би онова нападение е било началото на една стратегия на изненада, предназначена да ви сломи.

— Ако това е бил техният план — въздъхна тя и сви добре оформените си рамена, — тогава са успели, защото ние наистина не сме готови!

— Сега не е време за самокритика — отбелязах аз. — Къде е брат ти Дарнад? Като главен рицар на Варнал негово задължение е да подготви отбраната. А какво ще кажеш за другите воители на карнала?

— Те охраняват границите, въдворяват мир сред буйстващите банди. Войската ни е разпръсната, но дори и да беше събрана във Варнал, пак не би могла да се мери с ордата на аргзуун.

— Направо е невероятно, че не сте получили никакво предупреждение, дори и чрез вестител от друг град. Как са успели аргзууните да достигнат толкова далеч на юг, без да разберете?

— Не мога да си го обясня. Както сам каза, вероятно са планирали това от години, разполагали са с шпиони, работещи за тях, пътували са дегизирани на малки групи под прикритието на нощта, събирайки се някъде наблизо на нашата земя и сега нападат града, без някой от съюзниците ни да знае за съдбата ни.

— Стените ще издържат една сериозна обсада. Каза, че разполагате с някакви летателни апарати. Можете да ги бомбардирате от въздуха с оръдията на шеев. Това е все пак едно предимство.

— Нашите три летателни апарата едва ли ще постигнат много срещу такава сила.

— Тогава трябва да изпратите един от тях до най-близкия ви съюзник. Изпрати своя — своя... — спря ме силата на спомена. — Изпрати принца на Мисхим Теп да поиска помощ от баща си, а пътят би могъл да потърси помощ и от по-малките ви съюзници.

Тя се замисли, след което ми хвърли странен, озадачен поглед и стисна устни.

— Ще направя, както предлагаш — каза накрая. — Но дори и на най-бързия ни летателен апарат ще му трябват дни, за да достигне Мисхим Теп — а на армията ще отнеме още по-дълго време, за да стигне дотук. Ще ни бъде трудно да издържим на толкова продължителна обсада!

— Но ние трябва да устоим и да издържим — заради Варнал и заради сигурността на вашите съседни държави — настоях аз. — Ако аргзууните покорят карнала, те ще пометат и другите народи. Трябва да бъдат спрени при Варнал, или цялата ви цивилизация ще бъде унищожена.

— Ти имаш по-ясна идея от мен за това, което е заложено на карта. — Тя се усмихна леко. — А си тук сред нас отскоро.

— Военните действия — казах тихо аз, мислейки за собствения си опит, — не се различават много едни от други. Основните им принципи са същите — стратегията, целите. Вече имах честта да се сблъскам с двама от твоите Сини великани и мисълта, че този прекрасен град ще стане техен, ми е омразна!

Не добавих, че не се страхувах само за града, а и за Шизала. Въпреки всичко не можех да забравя чувствата, които изпитвах към нея. Сега вече знаех, че е сгодена за друг и независимо какво изпитвахме двамата, от това нищо нямаше да излезе. Очевидно, нейните принципи бяха също така силни, както и моите и нямаше да ѝ позволят да отстъпи, така както и аз не възнамерявах да отстъпя.

За един дълъг момент ние се гледахме в очите и всичко беше там — болката, истината, решителността.

А може би само си въобразявах, че и тя е малко увлечена по мен? Не трябваше да си мисля подобни неща, в никакъв случай. Всичко беше свършило, а Варнал трябваше да се защити.

— Имаш ли по-подходящо оръжие за мен от това? — посочих към меч на аргзууна.

— Разбира се. Ще извикам пазача. Той ще те заведе до оръжейната, където можеш да си избереш каквото искаш оръжие.

По нейна заповед един от пазачите се приближи и тя му нареди да ме заведе до оръжейната.

Той ме поведе няколко етажа под двореца, на по-ниско ниво от предишното.

Накрая спряхме пред две огромни метални врати.

— Пазач на Десетата стража. Тук е Ино-Пукан Хара с госта на принцесата! Моля, отвори — извика той.

Вече знаех, че Ино-Пукан беше еквивалентно по ранг на сержант.

Вратите се отвориха бавно и аз се озовах в дълга, голяма зала, осветена слабо от сини крушки на тавана.

Пазачът, който ни посрещна, беше възрастен мъж с дълга брада. На колана му имаше два пистолета и не носеше друго оръжие.

Той погледна въпросително към мен.

— Принцесата иска гостът ѝ да се въоръжи, както той пожелае. Аргзууните атакуват! — обясни Ино-Пукан.

— Пак ли? Мислех, че с тях е свършено!

— Не се оказа така — тъжно отвърна Ино-Пукан. — Според нашия гост тук, те са вече наблизо.

— Значи царят умря напразно. Предстои ни да бъдем победени. — Гласът на стареца прозвуча безнадеждно. Разходих се из залата, изпълнен с възхищение от голямото разнообразие на оръжия.

— Все още не сме се предали — напомних му аз, разглеждайки рафт след рафт с чудесни мечове. Свалих няколко и ги изпробвах за дължина, тегло и баланс. Накрая се спрях на дълъг, относително тесен меч. Приличаше по-скоро на права сабя с острие, дълго колкото това на меча, който бях отнел от аргзууна. Дръжката му беше изработена чудесно, както на някои подобни мечове на Земята. Имаше вдлъбнато място за показалеца и пръста до него. На някой тази дръжка щеше да се стори неудобна, но всъщност беше точно обратното. Освен това имаше предимството, че мечът много по-трудно можеше да бъде избит от ръката.

Намерих и подходящ колан за окачане на меча. Изглежда, във Варнал имаха навика да носят меча непокрит. Стар обичай, останал от не толкова мирни времена, предположих аз.

Имаше и пистолети, които се задействаха комбинирано от пружина и сгъстен въздух. Взех един и се обърнах към стария пазач.

— Много хора ли ги използват?

— Не много, гостенино. — Той взе пистолет; и ми показва как се зарежда. Магазинът със стоманени стрели беше отвън. Налягането се възстановяваше автоматично след изстрела. Това се извършваше с помощта на пружина. Изработка, а беше много фина, но както ми бе

демонстрирано от стареца, точността му се равняваше на нула! Пистолетът имаше такова биене, че за да улучиш, целта трябваше да е едва ли не до теб.

Но нищо не се знаеше и тъй като на колана имаше още една кожена гайка, пяхнах пистолета в нея. И така, въоръжен с меч и пистолета, се почувствах по-добре и изгарях от нетърпение да се върна при Шизала, за да видя докъде беше стигнала подготовката.

Поблагодарих на стареца и придружен от Ино-Пукан, се върнах отново в залата. Шизала не беше там, но един нов пазач ме поведе нагоре по безкрайни стъпала, които ставаха все по-тесни. Най-сетне спряхме пред вратата на стая, която очевидно се намираше в една от кръглите кули, извисяващи се над основната сграда на двореца.

Пазачът почука.

Гласът на Шизала ни извика да влезем.

Тя беше с Телем Фас Огдаи и брат си, принц Дарнад. Дарнад ме поздрави с бърза усмивка, а Шизала само грациозно кимна с глава. Усмивката на Телем Фас Огдаи обаче беше студена и негостоприемна. Явно не беше забравил сблъсъка ни в началото на деня. Не можех да му се сърдя, но въпреки това продължаваше да ми е ужасно противен. Имайки предвид ситуацията, реших да оставя чувствата си на заден план и да им обръщам колкото може по-малко внимание.

Дарнад беше разтворил една географска карта. Изработката ѝ ми се видя малко странна. Означенията на градовете и горите се различаваха доста от тези на земните карти, но все пак добих представа къде се намираме по отношение на останалите в този огромен континент, къде са Мисхим Теп и другите съюзници. Дори успях да покажа къде съм видял аргзууните и с каква скорост се придвижваха.

— Малко време имаме — промълви замислено Дарнад и прекара пръсти през дългата си руса коса. Другата му ръка стисна здраво дръжката на меч. Тогава ми се стори много млад, не повече от седемнайсетгодишен. Човек можеше да го вземе за момче, което си играеше на войници. Едва после забелязах изражението на отговорност, уверения начин на държане.

Той бързо ни обясни къде смята, че са най-слабите точки в градските стени и как биха могли да се отбраняват.

Притежавайки известни познания за водене на военни действия, аз изказах няколко предложения, които той намери за полезни. Погледът, който ми хвърли, изразяваше възхищение и аз го приех като комплимент, и мисля, че му отвърнах със същото. Неговата мъжественост и благоразумие, обективният му подход към предстоящата задача ме караха да мисля, че той е идеален за военачалник. Да се бия рамо до рамо с него щеше да бъде поне едно успокоение. А също така, по свой собствен начин, и удоволствие.

Шизала се обърна към Телем Фас Огдаи.

— И така, Телем, сам видя какво ще се опитаме да направим и си наясно какви са шансовете ни да задържим аргзууните. Един летателен апаратите чака пред хангара. За наш късмет той е готов за излитане, тъй като се готвехме да го покажем на госта. Тръгвай бързо и нека всички градове, съюзници на Варнал, да изпратят веднага подкрепления. И им кажи, че ако Варнал падне, шансовете им да задържат аргзууните са минимални.

Телем се поклони леко и тържествено, погледна я дълбоко в очите, хвърли ми един от характерните си погледи и напусна помещението.

Ние се върнахме към изучаването на картата.

От балкона на кулата имаше изглед към целия прекрасен град, както и към заобикалящите го околности.

След известно време излязохме с картата на балкона. Във въздуха сякаш витаеше някаква заплахата. И наистина нещо се случи!

След малко Дарнад посочи с ръка.

— Телем излита — каза той на сестра си.

Въпреки че си говорехме за летателни апарати, това, което видях, много ме изненада.

Корабът беше от метал, но се издигаше и управляваше подобно на старомодните цепелини — бавно и грациозно. Имаше овална форма и по дължината си — илюминатори. Блестеше, сякаш беше позлатен, и бе богато изрисуван с изображения на странни зверове и символи.

Той плавно се залюля във въздуха, като че се противопоставяше на всички закони на гравитацията, след което се насочи на юг. Движеше се бързо и величествено и нито един самолет на Земята не би могъл да се мери с него.

Още не се беше изгубил от погледа ни, и Дарнад посочи отново — този път на североизток.

— Вижте!

— Аргзууните! — ахна Шизала.

Ордата настъпваше. Можехме ясно да видим първата вълна. Оттам, откъдето ги наблюдавахме, те приличай на армия маршируващи мравки, но зловещото им напредване беше неминуемо. Всички го разбрахме.

— Не си преувеличил, Майкъл Кейн — тихо произнесе Дарнад. Видях как побеляха кокалчетата на пръстите му, стискащи дръжката на меч.

Въздухът беше неподвижен и едва-едва долавяхме крясъците им. Бяха съвсем слаби викове, но имайки вече известен опит със звуците, които можеха да издават войните аргзууни, можех да си представя какъв е шумът при източника.

Дарнад влезе в стаята и се върна, държейки нещо в ръка, което приличаше на мегафон.

Той се надвеси от балкона и огледа двора на двореца, където група стражи стоеше в готовност.

— Командири на стената, заемете местата си! Аргзууните идват. — После продължи с по-конкретни заповеди, с плана, който бяхме изготвили.

Докато командирите се насочиха към постове, за да разположат хората си, ние наблюдавахме ужасени приближаването на ордата.

Бързо — дори прекалено бързо — те достигнаха стените. Отгоре виждахме и движението в града, бойците, застанали неподвижни по места, в очакване на първата атака.

Нападателите бяха много, прекалено много!

[1] Инорог, еднорог (мит.) — Б.пр. ↑

[2] Крилат кон (мит.) — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

ОТЧАЯНИЯТ ПЛАН

Поне успяхме да задържим стената след първата вълна.

Сякаш целият град се разтресе от яростната атака. Въздухът беше разкъсан от силните, гръмогласни крясъци на нападателите, замърсен от дима на запалителните бомби, изстрелвани с катапулти, напоен с миризмата на самите им тела. Тук-там се появиха пламъци, които жените и децата на Варнал бързо потушаваха. Ехтеше звън на стомана, ударена о стомана, на победоносни гласове и стонове на умиращи, свистяха оръжия.

Двамата с Шизала все още наблюдавахме от балкона, но аз изпитвах неудържимо желание да се присъединя към храбрите защитници на града. Дарнад вече беше при тях и поощряваше хората си.

Независимо от намеренията си, бях развълнуван от близостта на Шизала. Обърнах се към нея:

— Къде са останалите летателни апарати?

— Оставили сме ги за резерва — обясни ми тя. — Ще ги използваме по-късно, като изненада.

— Разбирам. Но какво мога да направя аз? Как мога да ви помогна?

— Да ни помогнеш ли? Но ти си гостенин, не трябва да се занимаваш с проблемите ни. Проявих несъобразителност, трябваше да заминеш заедно с Телем Фас Огдаи.

— Аз не съм страхливец. Добре владеем меч, а вие бяхте толкова мили и гостоприемни. За мен ще е чест да се бия за вас!

Тогава тя се усмихна.

— Ти си един благороден странник, Майкъл Кейн. Представа нямам как се озова на Вашу, но чувствам, че присъствието ти тук е за добро. Тръгвай тогава, намери Дарнад и той ще ти обясни как можеш да помогнеш.

Аз се поклоних леко, напуснах стаята и се спуснах тичешком по стълбите на кулата. Долу в голямата зала цареше хаос; мъже и жени бързаха в различни посоки.

Проправих си път през тях и попитах един войник къде мога да намеря принц Дарнад.

— Чух, че най-слаба е източната стена. Вероятно ще го намерите там.

Благодарих му и напуснах двореца. Насочих се към източната стена. Главните сгради на града, солидно изградени от камък, не бяха пострадали от запалителните бомби на аргзууните, но тук-там горяха купчини тъкан и сухи клечки. Жени с малки помпи се опитваха да ги загасят.

Плътният дим изгори дробовете ми и очите ми се насълзиха. Ушите ми кънтяха от крясъци и викове, заобикалящи ме от всички страни.

А навън могъщата орда на Сините великани напираше срещу стените на града. Непобедима сила ли бяха?

Забраних на мислите си да се отклоняват в тази посока.

Най-накрая забелязах Дарнад близо до стената. Той обсъждаше нещо с други двама офицери, които сочеха нагоре към стените. Вероятно му показваха слабите места. Принцът се мръщеше замислено, устните му бяха мрачно стиснати.

— Как мога да ти помогна? — попитах, потупвайки го по рамото. Той ме погледна изморено.

— Не знам, Майкъл Кейн. Би ли могъл да ни доведеш с магическа пръчка половин милион души на помощ?

— Не — отвърнах аз, — но мога да използвам меч.

Той се поколеба. Стана ми ясно, че не е сигурен в мен. Не можех да го виня — в края на краищата, той не знаеше на какво съм способен.

В този миг от стената долетя екзалтиран вик, вик, който едва ли можеше да произхожда от карналско гърло.

Беше един от онези гръмогласни, победоносни викове, които вече бях чувал.

Всички погледи се обърнаха нагоре.

— Принце! Негодниците пробиха част от защитата ни!

Видяхме ги. Само няколко сини бойци се бяха изкатерили на стената, но ако не ги отблъснем сега, много скоро щяха да ги последват стотици.

Без много да се замислям, измъкнах меча от колана и хукнах към най-близката рампа, водеща към върха на стената. Никога не бях си представял, че мога да тичам толкова бързо.

Извиках предизвикателно към един син аргзуун и той се извърна към мен.

Отново се разсмя с дивашкия си смях. Замахнах и той с бързо движение на тежкия си меч парира удара ми. Отскочих назад и в същия миг забелязах, че горната част на ръката му се оголи. Насочих меча и извадих късмет, успях да му пусна кръв. Великанът изрева някаква клетва и замахна към мен с другото си оръжие — бойна брадва с къса дръжка. Отново ме спаси бързината. Мушнах се под нескопосаната му защита и го прободох в корема. Острието влезе и излезе от плътта му.

Очите му сякаш се разшириха, а после с предсмъртно ръмжене той се свлече от стената.

Към мен се насочи друг, малко по-предпазлив от приятеля си. Приех атаката на чудовището.

Два пъти нападнах и двата пъти той ме парира. После нападна той. Блокирах удара му и видях, че острието ми е на сантиметри от лицето му. Натиснах напред меча и го прободох в окото.

Вече бях свикнал с оръжието си, по-добро от най-доброто, което бях използвал на Земята.

Имах също и подкрепление. Хвърлих поглед от другата страна на стената, надолу, където се вихреше една маса от синя плът, кожени брони и бляскаща стомана. Бяха издигнали подвижна стълба. Много аргзууни се катереха по нея.

Стълбата трябваше да бъде унищожена. Поставих си го за цел.

Въпреки че положението беше доста объркано и трудно можех да преценя как точно стоят нещата, обзе ме странно спокойствие.

Познато ми беше това чувство. Бях го изпитвал и преди — в джунглите на Виетнам, а и по време на сериозен дуел, докато тренирах фехтовка.

Сега, когато имах и няколко приятели наоколо, се почувствах още по-добре. Настъпих нещо. Един от моите нападатели беше

изтървал бойната си брадва. Взех я с лявата ръка и премерих теглото ѝ. Установих, че мога да си служа с нея, стига да я държа по-близо до острието.

С двете оръжия в ръце се насочих към следващия син нападател.

Той беше повел съмишлениците си по стената в посока на рампата. Стената бе достатъчно широка, за да поеме трима от нас и двама от великаните се втурнаха от двете ми страни.

В онзи момент се почувствах почти като Хораций^[1], който удържал моста, но Сините великани изобщо не приличаха на хората на Ларс Порсена^[2] и никой не викаше „назад“. Всички бяха завладени от една мисъл — да напредват на всяка цена.

Грамадните им тела настъпваха към нас — тромави, силни. Тесните им очи ни гледаха с омраза и за момент ме побиха тръпки, когато се вгледах директно в едно от лицата им. Имаше нещо нечовешко в погледа, нещо толкова примитивно, сякаш надничах в ада!

След това те се нахвърлиха върху нас.

Спомням си само яростта на боя — бързото замахване, отчаяното чувство, че трябва да удържим, трябва да победим, трябва да използваме всеки грам енергия и сръчност, за да ги отблъснем към стълбата и да я унищожим.

В началото обаче изглеждаше, че единственото, което можехме да направим, беше да задържим стената срещу тези звероподобни мъже, надвиснали над нас с огромните си, изпъкнали мускули под синята кожа, с изпълнените си с омраза тесни очи, с оръжията си, чиято тежест само беше достатъчна, за да ни помете от стената.

Помня как ме боляха китките, ръцете, гърба, краката — цялото тяло. После болката сякаш престана и усещах само странно изтръпване.

Спомням си също и убиването.

Биехме се срещу превъзхождаща ни по сила и численост орда — и убивахме. Повече от половин дузина Сини великани паднаха под мечовете ни.

Ние защитавахме нещо повече от град — защитавахме един идеал и това ни даваше морална сила, която липсваше на аргзууните.

Започнахме да напредваме, а великаните да отстъпват назад към тяхната стълба. Това преимущество ни вдъхна допълнителна сила и

ние удвоихме атаката си, биейки се рамо до рамо като стари другари, независимо че аз бях странник от друга планета, дори от друго време.

И когато слънцето започна да залязва и да обсипва небето с тъмночервени и златни лъчи, ние стигнахме до стълбата.

Превземехме ли стълбата, можехме да спрем опитите на великаните да се покатерят по нея.

Докато другите съсредоточиха усилията си да спрат още някой неприятел да стигне до стената, аз започнах да чупя стълбата колкото можех по-надолу, скъсявайки я така, че да не достига повече ръба на стената. Около мен хвърчаха трески, но това не спря отчаяната ми дейност.

Накрая сметнах задачата си за завършена. Изправих се и без да обръщам внимание на оръжията, прехвърчащи покрай мен, се прицелих внимателно с брадвата, целяйки средата на стълбата. После я метнах.

Тя се заби дълбоко в носещата греда. Няколко бойци от аргзууните се намираха над мястото, където бях улучил стълбата. Тяхната тежест довърши работата вместо мен — стълбата се пропука, разцепи си и се счупи.

С ужасни писъци аргзууните паднаха върху главите на другарите си, струпани около основата на стълбата.

За щастие това беше единствената стълба, която бяха успели да изправят, и то само защото приспособлението, с което защитниците избутваха стълбите, липсваше в тази част на стената.

Тази грешка беше поправена и две приспособления заеха мястото си.

Все още треперех леко от усилията си. Обърнах се с усмивка към другите. Единият беше почти момче, по-млад и от Дарнад, червенокос младеж, с лунички и чип нос. Сграбчих ръката му и я разтърсих. Очевидно този обичай му беше непознат, но той ми отвърна с подобаващ ентусиазъм, досещайки се какво означава жестът.

Протегнах ръка и към другия мъж. Той ме погледна със замъглен поглед, опита се да протегне ръка и се строполи върху мен.

Коленичих и прегледах раната му. Острието беше преминало право през него. Би трябвало да е мъртъв от часове. С наведена глава отдадох нужната почит на този храбър боец.

После се изправих, оглеждах се за Дарнад и се запитах как ли се развива битката.

Скоро се спусна нощта и запалиха факли.

Май щяхме да си отдохнем за малко, тъй като аргзууните се оттеглиха на известно разстояние и започнаха да издигат палатки.

Спуснах се надолу по рампата. Разбрах, че Дарнад бил извикан при южната стена, но щял да отиде след това в двореца.

Вместо да го търся покрай стената, тръгнах бавно към двореца.

В преддверието на голямата зала намерих Шизала. Пазачът, който ме беше съпроводил, си тръгна и аз отново изпитах неудобство, оставайки насаме с нея. Дори и в това изтощеното състояние не можех да спра да се възхищавам на стройната ѝ, красива фигура.

Тя ми даде знак и аз се отпуснах на възглавниците, пръснати по пода.

После ми донесе чаша базу. Поех я с благодарност и я изпих почти на една глътка. Подадох ѝ чашата обратно, чувствайки се малко по-добре.

— Чух какво си направил — тихо заговори тя, без да ме гледа в очите. — Постъпката ти е била героична. Твоите действия може би спасиха града или поне голям брой от нашите рицари.

— Просто трябваше да постъпя така — отвърнах аз.

— Ти си много скромен герой. — Тя все още не поглеждаше към мен, но веждите ѝ се повдигнаха малко иронично.

— Близо си до истината — отговорих в същия дух. — Как върви защитата?

Тя въздъхна.

— Задоволително, като се има предвид преимуществом на аргзууните. Те се бият добре и умело, с повече ловкост, отколкото съм смятала, че притежават. Сигурно имат добър водач.

— Съдейки по опита си, не мисля, че интелигентността е една от характерните им черти.

— Нито пък аз. Само да можехме да се доберем до водача им. Може би унищожението му би провалило техния план, може би останали без водач, те биха се разпръснали.

— Така ли мислиш?

— Мисля, че е възможно. Рядко можеш да накараш аргзууни да се бият по предварително подготвена стратегия, както е в случая. Те се

гордеят със своята индивидуалност — отказват да се бият по подобие на другите армии или под нечие командване. Сражението им доставя удоволствие, но те нямат дисциплината, необходима за амбициозни боеве, с армии и планирана стратегия. Очевидно имат водач, който силно ги превъзхожда, щом е успял да ги убеди да се бият, както сега.

— Как да се доберем до този водач? — разсъждавах на глас. — Не можем да се маскираме като аргзууни. Можем да се боядисаме в синьо, но трудно ще добавим осем или десет килодати към височината си — килодатът е около 10 сантиметра, — така че всеки опит да се промъкнем до палатката му, ще бъде неуспешен.

— Да — съгласи се унило тя.

— Освен — изведнъж ме осени една мисъл, — освен ако го атакуваме от въздуха.

— От въздуха ли? Да... — очите ѝ заблестяха. — Но и тогава няма да знаем кой точно е водачът им. Те изглеждаха като голяма група еднакви бойци. Не забелязах някой да се отличава като командир сред тях. А ти?

Поклатих глава.

— И все пак той трябва да е там някъде. Днес всичко беше прекалено объркано. Нека изчакаме до зазоряване, когато ще можем да огледаме лагера им, преди да възобновят атаката си.

— Съгласна съм. А сега върви в стаята си да се напиш. Днес си се изтощил, а утре ще имаме нужда от силата ти. Ще изпратя някой да те събуди малко преди зазоряване.

Изправих се, поклоних ѝ се и излязох. Прибрах се в стаята си и застанах за момент до прозореца. Сладкият аромат на марсианската нощ — прохладен и някак носталгичен — сега беше пропит с мириса на война.

Как мразех тези Сини великани!

Някой беше оставил месо и плодове на масата до леглото. Не усещах глад, но трябваше да се нахраня. Измих от себе си засъхналата кръв, потта и мръсотията от изминалия ден, покатерих се на леглото и заспах мигновено.

Сутринта ме събуди същата прислужничка. Погледите, които ми хвърляше, бяха изпълнени с още по-голямо възхищение от вчерашното. Очевидно бях станал нещо като тема за разговор във Варнал. Бях едновременно поласкан и объркан. Не бях извършил нещо

повече от всеки друг на мое място. Знаех, че се бях справил добре със задачата си и това бе всичко. Усетих как се изчервявам, докато вземах храната, която ми беше донесла.

До пълното разсъмване оставаше малко време — по-малко от два схатис, предположих аз. Един схатис беше приблизително една осма от земния час.

Точно когато закопчавах колана с оръжията, на вратата леко се почука. Отворих и се озовах срещу един пазач.

— Принцесата ви очаква в кулата — съобщи ми той.

Благодарих му и се запътих към помещението в кулата, където се бяхме събрали предния ден.

Шизала и Дарнад бяха там, напрегнати, в очакване изгрева на слънцето.

Кимнахме си мълчаливо.

Много скоро слънцето разпръсна златистата си светлина над бойната арена. Огря прекрасните стени на Варнал, проблесна във водата и освети тъмния лагер на аргзууните, опасващ нашия град. Казах „нашия“ град, защото точно така го възприемах, още повече сега.

Палатките им представляваха кожа, опъната върху дървени рамки. Повечето бяха с овална форма, но имаше няколко кръгли и дори квадратни. Голяма част от обикновените войни спяха направо на земята и бяха започнали да се размърдват.

Върху една от палатките, не по-голяма от останалите, се развяваше флаг. Другите не бяха украсени и като че ли обграждаха тази овална палатка в средата. За мен нямаше съмнение, че хитрият водач на аргзууните се намираше точно в нея.

— И така вече знаем къде да търсим водача им — отбелязах аз, вглеждайки се напрегнато в развяващото се знаме. На него имаше изобразено създание подобно на змия, с очи, не съвсем различни от тези на аргзууните.

— Звярът Н'аал — отговори на въпроса ми Шизала, когато я попитах какво символизира и потръпна. — Да, това е Звярът Н'аал.

— Какво... — започнах аз, но Дарнад ме прекъсна.

— Вижте — извика той, — те се готвят да нападнат.

Той се втурна в стаята и се върна с дълъг извит тропет. Наду го с пълна сила и над града се понесе силен, меланхоличен тон.

Отвърнаха други тромпети.

Рицарите на Варнал, повечето от които бяха спали на постовете си, започнаха да се приготвят за новия ден на битката. За някои от тях той можеше да се окаже и последен.

— На Телем Фас Огдаи ще му трябва поне още един ден, за да стигне до Мисхим Теп, но той сигурно вече се е отбил в най-близките градове по пътя и довечера или утре сутринта ще имаме подкрепление. Ако успеем да издържим дотогава... — промълви Шизала.

— Може и да нямаме нужда от него, ако ми дадете на заем един от летателните си апарати — казах аз. — Достатъчен е само един мъж да се спусне от въздуха върху командира на аргзууните и да го обезвреди.

— Ти си много смел — усмихна се Шизала. — Но на моторите на летателния апарат им трябва повече от половин ден, за да загреят. Дори и да ги включим сега, едва ли ще бъдат готови по-рано от вечерта.

— Тогава предлагам да наредите веднага да ги включат — казах разочаровано, — защото не е ясно дали няма да се наложи да се използва и тази възможност.

— Ще постъпя, както предлагаш. Но ти ще загинеш, ако осъществиш намерението си.

— Може и да си заслужава — отвърнах кротко аз.

Тя се извърна от мен и аз се зачудих защо. Може би ме смяташе за глупав и тъп досадник, който знае само как да умре. Нали вчера бях успял да я обидя, държейки се нетактично и нахално. Превъзмогнах чувствата си. Нямаше никакво значение какво си мисли тя, казах на себе си.

Въздъхнах. Нямах представа от устройството на въздушния апарат и не знаех как да ускоря загряването на двигателите му. Очевидно беше система с бавна реакция — вероятно много сигурна и защитена срещу глупаци, но в момента определено бих предпочел нещо по-бързо, макар и по-несигурно.

Струваше ми се, че Шизала нарочно се опитва да затрудни изпълнението на плана ми. Почудих се защо.

Дарнад остави тромпета и ме прегърна през рамо.

— Готов ли си да дойдеш с мен?

— Иска ли питане. Трябва да ми кажеш само как мога да съм най-полезен.

— Вчера не бях сигурен в теб — усмихна се той. — Но това вече не важи за днес.

— От което съм доволен. Сбогом, Шизала.

— Сбогом, сестро.

Тя не отговори на никого от двамата ни. Запитах се да не би да съм я обидил с нещо. Все пак не познавах обичаите на Вашу и може да съм го направил, без да искам.

Нямаше време за подобни размишления.

Много скоро стените на Варнал се разтресоха от нова атака. Помагах навсякъде, изсипвах варели с нагорещена мазнина, хвърлях камъни, замерях ги със собствените им копия.

Те, изглежда, не ценяха особено собствения си живот, а още по-малко този на другарите им. Както Шизала беше отбелязала, бяха бойци индивидуалисти и въпреки че участваха в организирана масова атака, трябваше да потискат инстинктите си. На няколко пъти забелязах някои от тях да се бият помежду си, докато върху останалите им съмишленици се сипеха нашите „снаряди“.

Към средата на деня малко беше загубено или спечелено, като се изключи, че отбранителите бяха готови да изпадат от умора, а нападателите разполагаха със свежи подкрепления. Научих, че системата с подкрепленията беше нещо чуждо за аргзууните и това беше нов озадачаващ фактор за атаката им.

Макар силни и страховити, до този момент аргзууните никога не били представлявали голяма заплаха, тъй като не могли да се задържат дълго време в голяма група. Освен това тази атака, така далеч от родните им места, една атака без предупреждение, говореше за фантастично планиране и гениалност. Можеше да говори и за предателство, помислих си, без да го споделя, за съюзник, позволил на ордата да мине през земите му, правейки се, че не я забелязва. Все още малко ми беше известно за политиката на Вашу, за да продължавам с предположенията си.

Следобед помогнах на членовете на техническия екип да укрепят стените на местата, където бяха силно повредени от катапултите и тараните на аргзууните.

След една по-сложна манипулация се извърнах да избърша потта от челото си и видях Шизала, застанала зад мен.

— Изглежда, нямаш проблеми да се справяш с всичко — усмихна се тя.

— Проверката за добрия учен е проверка и за добрия войник — усмихнах ѝ се в отговор аз.

— Предполагам, че е така.

— Докъде стигна подготовката на летателния апарат?

— Ще бъде готов малко преди мръкване.

— Добре.

— Ще ти трябва специално обучен пилот.

— Надявам се да го осигурите.

Тя наведе поглед.

— Ще бъде направено.

— Между другото — продължих аз, — мислила ли си по въпроса, че аргзууните може да са преминали покрай някой ваш „съюзник“, който се е направил, че не ги забелязва?

— Изключено. Никой от съюзниците ни не би извършил подобно предателство.

— Не ми се сърди, но макар и да съм впечатлен от достойнството на карнала, не съм убеден, че всички народи на Вашу го притежават. Особено след като се сблъсках вече с една толкова различна от карнала народност, колкото човек не може да си представи.

Тя стисна устни.

— Сигурно грешиш.

— Може би. Но това обяснение звучи най-правдоподобно. Какво би станало например, ако Мисхим Теп бяха...?

Очите ѝ заблестяха сърдито.

— Значи това е в основата на подозрението ти — ревност към Телем Фас Огдаи! Е добре, нека тогава ти изясня, че царят на Мисхим Теп е най-старият приятел и съюзник на баща ми. Заедно са водили множество битки. Връзките на взаимопомощ между двата народа съществуват от векове. Това, което намекваш, е не само неуместно, а и подло!

— Искях само да кажа...

— Не казвай нищо повече, Майкъл Кейн! — Тя се завъртя на пети и си тръгна.

Мога да ви призная, че в този момент интересът ми към битката почти се изпари.

Но само три схатис по-късно бях вече част от малка група рицари, отбраняващи една пролука в стената, пробита от аргзууните.

Стомана святакаше, кръв пръскаше, мирис на смърт се стелеше наоколо. Стояхме до разрушената стена и се биехме с десет пъти повече на брой Сини великани. Те бяха смели и издръжливи, но им липсваше нашата интелигентност и бързина, а също и изгарящата надежда да задържим града на всяка цена. Тези три предимства ни помагаха да изравним силите и дори да устояваме на жестоката атака.

По едно време се сражавах с един аргзуун по-едър от останалите. Около мощния си врат носеше огърлица от човешки кости, а шлемът на главата му се състоеше от няколко големи черепа на диви животни. Изглежда беше някакъв вид командир.

В двете си ръце държеше по един грамаден меч и ги въртеше пред себе си, все едно че беше перка на самолет.

Отстъпих пред силата на атаката му и кракът ми се подхлъзна в локва кръв. Паднах по гръб, а той, ухилен ликуващо, се приготви да ме довърши.

Вдигна двата меча, готов да прониже простряното ми тяло. Не знам как успях да се извъртя и срязах единия му прасец, като съвсем целенасочено се прицелих в мускула точно зад коляното.

Кракът му се подгъна и великанът изрева от силната болка. После и другият му крак поддаде и той щеше да се строполи върху мен.

Едва успях да изпълзя настрани и да се махна от пътя му. Със страхотен трясък противникът ми се просна върху натрошените камъни. Обърнах се и го довърших с един удар на меча.

Късметът, провидението, а може би справедливостта бяха на наша страна онзи ден. Не мога да обясня по друг начин как успяхме да удържим града срещу нашествениците.

Но го направихме. Точно четири схатис преди залез напуснах стената и си тръгнах към хангарите, които ми бяха посочили предишния ден.

Хангарите представляваха покрити сгради близо до централния площад. Бяха три, издигнати един до друг. Покривите бяха от метал, вероятно сплав, която ми беше непозната.

Входовете бяха малки, човек с моите размери едва можеше да се промуши. Зачудих се как ще излезе навън летателния апарат.

Открих Шизала в първия хангар, в който влязох. Тя надзираваше работата на няколко мъже, които завъртаха един летателен апарат върху лебедка.

Отблизо странныят овален кораб беше още по-красив. Беше очевидно колко невероятно дъвен е. Излъчваше аура на изминали хилядолетия. Гледах го омаян.

При влизането ми Шизала, стиснала устни, не ме поздрави.

Поклоних ѝ се леко. Чувствах се неудобно.

От кораба се разнасяше леко бучене. Той приличаше по-скоро на бронзова скулптура, отколкото на средство за придвижване. Сложната конструкция говореше за съзидателен разум, по-висш от известните ми.

До входа му водеше обикновена въжена стълба. Приближих се и я опитах на здравина.

Осмелих се да погледна въпросително към Шизала.

Отначало тя отказваше да срещне погледа ми, но после посочи с ръка към кораба.

— Качвай се. Пилотът ти ще дойде всеки момент.

— Няма много време — напомних ѝ аз. — Трябва да приключим преди да падне нощта.

— Добре ми е известно — беше студеният ѝ отговор.

Започнах да се изкачвам по люлеещата се стълба, стигнах отвора и влязох в кораба.

Беше обзаведен богато. Тапицерията беше от някакъв зелен материал със златни нишки. В отдалечения край се намираше таблото за управление, също така прекрасно изработено и фино украсено както останалата част от кораба. Ръчките бяха от месинг, а може би и от злато. В един шкаф имаше малък екран, телевизионно оборудване, което даваше много по-широк изглед навън, отколкото илюминаторите.

След като разгледах вътрешността на кораба, седнах в едно кресло, за да обмисля плана за убийството, защото то си беше точно това, и зачаках с нетърпение пилота.

Чух го да се изкачва по въжената стълба. Бях с гръб към входа и не го видях, като влезе.

— Хайде. Имаме малко време.

— Знам — разнесе се гласът на Шизала. Тя се приближи към таблото за управление и седна пред него.

— Шизала! Опасно е! Това не е работа за жена!

— Така ли? И кого предлагаш? Имаме само няколко пилота и аз съм единствената на разположение.

Не бях убеден, че ми казва истината, но нямахме време за губене.

— Тогава бъди внимателна. Твоят народ има по-голяма нужда от теб, отколкото аз, не забравяй отговорността си към тях.

— Това никога няма да се случи — отвърна тя. Стори ми се, че долових в гласа ѝ горчивина, която в този миг не можех да си обясня.

Тя се зае с уредите и корабът, лек като перце, започна да се издига към тавана.

Когато покривът се плъзна настрани, разбрах как корабите напускат хангарите. Над нас беше тъмносиньото небе на късната вечер. Двигателите заръмжаха по-силно.

Извисихме се над града и се обърнахме към лагера на аргзууните. Забелязах, че започваха да се приготвят за нощта, според обичая им.

Планът ни беше прост. Корабът щеше да се спусне ниско над палатката на водача на аргзууните. Аз щях да се спусна бързо по въжената стълба. Отгоре палатката имаше отвор, покрит с лека материя, вероятно за по-добро проветряване. Отворът беше достатъчен, за да мине през него човек. Трябваше да се спусна през него, да изненадам водача, да го предизвикам на бой и бързо да го неутрализирам.

Съвсем прост план, но такъв, който изисква бърза реакция и отлична преценка за времето и точно попадение.

Докато се приближавахме към лагера, катапултите им ни обстрелваха с големи камъни. Бяхме го предвидили. Но също така бяхме предвидили и последиците — изхвърлените камъни, разбира се, падаха обратно в лагера и съвсем естествено бойците протестираха срещу собствената си артилерия, която се опитваше да им натроши костите. Обстрелването спря.

Много скоро стигнахме до обекта на целта ни.

По сигнал от Шизала отидох до вратата и отпуснах още малко от стълбата, навита на макара.

Хвърлих ѝ един поглед, но тя не се обърна към мен. Погледнах надолу. Можех да видя флага със Звяра Н'аал, потръпващ от лекия бриз, който се беше появил.

Лицата на стотици аргзууни бяха обърнати към мен. Те очакваха от нас атака. Надявах се да не се досетят какъв вид ще има.

Поглеждайки надолу към тях, се почувствах като муха, спускаща се в гнездо на големи паяци. Събрах цялата си смелост, изтеглих меча си с едно движение, извиках още веднъж на Шизала и залюлях въжената стълба, докато се озова точно над отвора в палатката на водача.

Аргзууните викаха и тичаха наоколо. Няколко копия профучаха покрай мен. Някъде около три метра над отвора реших, че моментът беше сега или никога.

Пуснах стълбата и полетях към палатката.

[1] Легендарен етруски цар — Б.пр. ↑

[2] Легендарен римлянин, прославил се със защитата на моста над Тибър в боя срещу етруските — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

СПАСЕНИЕ И ГОЛЯМО НЕЩАСТИЕ!

Ушите ми заглъхнаха и в следващия момент вече прелетях през отвора, повличайки със себе си и прозрачната тъкан.

Приземих се на крака, но останах без въздух. Извъртях се, за да застана с лице към обитателите на палатката.

Бяха двама — един грамаден, очукан от битките аргзуун, обсипан с блестящи грубо изковани гривни и необработени скъпоценни камъни, и една жена! Беше чернокоса, мургава, с надменно държание. Загърнатата бе в плътна черна наметка от нещо, напомнящо кадифе. Гледаше ме с изненада. Доколкото можех да преценя, беше най-обикновена жена. Какво ли правеше тук?

Отвън долетяха виковете на аргзууните.

Без да обръщам внимание на жената, посочих на аргзууна да извади меча си. Той го направи с бърза усмивка и ме нападна съвсем ненадейно.

Беше изключителен майстор на меча и за момент, все още невъзстановен от скока, се наложи да се отбранявам.

Разполагах с малко време, за да приключа работата, за която бях дошъл. Парирах ударите му по възможно най-бърз начин и също нападах. Безброй пъти мечовете ни се кръстосаха, преди да открия пропукване в защитата му. С ловко движение го улучих в сърцето и го пронизах.

В този момент в палатката нахлуха няколко аргзууни. Обърнах се да ги посрещна, но преди да започнем, жената извика със заповеднически глас:

— Достатъчно! Не го убивайте още, искам да го разпитам.

Останах нащрек, не знаех какво ще последва, но явно аргзууните бяха свикнали да изпълняват заповедите на жената.

Обърнах се предпазливо към нея. По свой див начин, тя беше една екзотична красавица. Очите ѝ ме гледаха насмешливо.

— Ти не си карнала — отбеляза тя.

— По какво разбра?

— Кожата ти изглежда по-различно, косата ти е къса, някак особено държиш раменете си. Никога не съм виждала човек като теб. Откъде си?

— Ако ти кажа, едва ли ще ми повярваш.

— Кажи ми! — настоя тя.

Повдигнах рамене.

— Дойдох от Негалу — казах, използвайки марсианското име за Земята.

— Това е невъзможно. На Негалу няма живот.

— Сега, не. Но ще има.

Тя се намръщи.

— Говориш искрено, но загадъчно. Ти сигурно си един, един...

— Размисли и спря.

— Един какво?

— Какво знаеш за Рахарумара?

— Нищо.

Изглежда, това я задоволи. Доближи свитите си ръце до устата и сякаш ги загриза. Внезапно вдигна поглед към мен.

— Ако не си от карнала, защо се биеш заедно с тях? Защо скочи в тази палатка и уби Ранак Мард? — посочи към падналия аргзуун.

— А ти как мислиш?

— Защо ще рискуваш живота си, за да убиеш само един капитан на аргзууните?

— Това ли е всичко, което съм направил?

Тя се усмихна изненадващо.

— Аха! Вече мисля, че знам. Да, това е всичко, което си направил.

Духът ми се понижи. Значи съм сгрешил. Палатката не бе обитавана от велик водач на аргзууните. Може би това беше нарочна заблуда и водачът се намираше другаде.

— А ти каква си? Затворничка ли си? Затворничка с известно влияние?

— Ако желаш, можеш да ме наречеш и затворник. Аз съм Хоргул от народа на Владнияр.

— Къде се намира Владнияр?

— Не знаеш ли? Разположен е на север от карнала, под Нарвааш. От векове владенията са врагове на карнала.

— И така, Владеният е сключил съюз с Аргзуун?

— Мисли си, каквото искаш. — Тя се усмихна тайнствено. — А сега струва ми се, че ти трябва... — отвън я прекъсна шум на голяма битка. — Какво е това?

Не знаех. Невъзможно беше малкият отряд рицари от Карнала да нападне аргзууните — щеше да бъде чисто самоубийство. Но кой тогава?

Използвах възможността, която се откри. Щом Хоргул и сините гиганти се извърнаха към шума, пронизах в гърлото един от аргзууните. Пробих си път през останалите и изскочих навън. Наоколо беше тъмно. Зад мен излязоха другите аргзууни.

Хукнах по посока на шума. Преди това погледнах бързешком над палатката, да видя успяла ли е Шизала да избяга.

Корабът беше все още там — висеше над палатката!

Защо не беше напуснала? Спрях в недоумение. За секунда бях обкръжен от сини бойци. Докато се биех за живота си, усещах, че наблизо става нещо необичайно. Неочаквано, с крайчеца на окото, забелязах как една група прекрасно въоръжени бойци, пробиха тълпата от Сини великани.

Ясно ми беше, че бойците не бяха от града. Като начало на главите си носеха шлемове, от които се поклащаха ярко оцветени пискюли, Фобос и Деймос, пресичайки небето над нас, осветиха обстановката около мен. Новите рицари носеха копия, а някои държаха нещо като метални лъкове.

Много скоро предната им линия се озова близо до мен и аз се оказах заобиколен от съюзници, които ми помогнаха да поваля аргзууна, който ме атакуваше.

— Привет, приятелю — каза един от тях с акцент, съвсем слабо различаващ се от този, който бях научил.

— Привет! Вашето идване спаси живота ми — отвърнах с истинска благодарност. — Кои сте вие?

— Ние сме от Сринаи.

— Телем Фас Огдаи ли ви изпрати?

— Не. — Мъжът беше изненадан. — Всъщност бяхме тръгнали да прогоним голяма банда, нахлула в Карнала. Затова сме и толкова

много. Едно отделение от вашия граничен патрул се канеше да ни помогне, когато пристигна съобщение, че аргзууните атакуват Варнал. И така, ние зарязахме бандите и препуснахме насам с максимална скорост.

— Радвам се, че сте го направили. Как смяташ, какви са шансовете ни да ги победим?

— Съмнявам се, че ще можем. Но ще успеем да ги отблъснем далеч от Варнал и да дадем време на подкрепленията да се притекат на помощ.

Този разговор се водеше, докато се биехме с аргзууните. Броят им намаляваше прогресивно и май ние щяхме да победим, поне на това място.

Накрая ги принудихме да се обърнат в бяг. Обединените сили на Сринаи и Карнала преследваха оттеглящите се аргзууни до Зовящите хълмове, откъдето бяха дошли.

Скоро ни стана ясно, че аргзууните все още ни превъзхождаха по брой. Нападайки ги в гръб, Сринаи и Карнала бяха успели да ги отблъснат благодарение на изненадата.

Самият аз се почувствах много по-добре. Вече бях сигурен, че ще можем да издържим следващата атака и да отстоим на аргзууните, докато дойде помощта.

Изведнъж се сетих за кораба и за Шизала. Върнах се обратно в унищожения лагер на аргзууните. За разлика от много други, палатката със знамето беше оцеляла. Още по-странно беше, че корабът продължаваше да виси над нея. На лунната светлина ми се стори, че се беше спуснал по-ниско и стълбата докосваше палатката.

Извиках името ѝ, но в отговор получих само тишина. С лошо предчувствие се изкачих по наклонените страни на палатката. Катеренето не беше леко, но аз го направих бързо, изпаднал в паника. Оказа се, че съм прав. Корабът наистина се беше спуснал по-ниско. Сграбчих стълбата и започнах да се изкачвам.

Много скоро бях вътре в кораба.

Един бърз поглед ми показва, че там нямаше никой.

Шизала беше изчезнала!

Как? Къде?

Какво се беше случило с нея? Какво беше направила? Защо беше напуснала кораба? По каква причина го е направила?

Всички тези мисли преминаха като вихрушка през главата ми. Почти веднага започнах да се спускам обратно. Щом се озовах над отворения покрив на палатката, скочих. С изключение на трупа на Ранак Мард, вътре нямаше никой. Но пък имаше следи от борба. Забелязах, че мечът на аргзууна вече не беше в мъртвата му ръка, а лежеше в другия край на палатката. До него лежеше още нещо.

Пистолет.

Един пистолет на шеев.

Това можеше да бъде само пистолетът на Шизала.

В борбата вероятно бяха взели участие тайнствената жена Хоргул и бойците аргзууни. По причини, известни само на нея, Шизала беше решила да ме последва в палатката. Разбира се, установила е, че ме няма. Изправила се е срещу Хоргул и аргзууните. Сигурно е имало борба. Те са надвили и са я пленили. Но едва ли са я убили — иначе щях да намеря трупа ѝ.

Нима е отвлечена?

Погрешният ми план да убия липсващия водач, криещ се зад операцията на аргзууните, се бе оказал безсмислен. Всичко, което бях успял да постигна, беше да им осигуря заложник.

Най-добрият заложник, на когото можеха да се надяват.

Владетелката на Варнал.

Проклинах се, както не бях проклинал дори и враговете си.

СЕДМА ГЛАВА

ПРЕСЛЕДВАНЕТО

В следващия момент вече излизах тичешком от палатката, заслепен от разкаяние и гняв. Профучах през полето, покрито с трупове, нагоре към Зовящите хълмове, на помощ на Шизала.

Минах покрай озадачени войни от Карнала и Сринаи, които ми подвикваха нещо.

Затичах се нагоре по хълма към мястото, където се бяха установили аргзууните.

Зад мен се чува още викове. Не им обърнах внимание.

Пред мен аргзууните се размърдаха. Сигурно бяха решили, че им готвим нова атака.

Вместо да се отбраняват, както бях очаквал, те се обърнаха и побягнаха на групи по двама, по трима.

Извиках им да спрат и да се бият. Нарекох ги страхливци.

Те не спряха.

Накрая сякаш цялата войска на аргзууните бягаше — преследвана само от един мъж с меч!

Неочаквано почувствах как нещо сграбчва краката ми. Обърнах се да посрещна новия неприятел, появил се незнайно откъде. Вдигнах меч си, за да запазя равновесие.

Още хора наскочаха върху мен. Ръмжах, обзет от ярост, опитвах се да се преборя с тях. За момент главата ми се проясни и видях, че човекът, който ме държеше здраво, беше не друг, а Дарнад — братът на Шизала!

Не ми беше ясно защо точно той трябва да ме напада. Извиках:

— Дарнад — аз съм Майкъл Кейн. Шизала, Шизала, те са... — В този момент получих удар по главата и изгубих съзнание.

Съвзех се с мъчително главоболие. Лежах в стаята си в двореца на Варнал. Дотолкова поне можах да разбера. Но защо бях тук?

Защо Дарнад ме беше нападнал?

Седнах и започнах да разтривам главата си.

Вратата ненадейно се отвори и моят нападател влезе. Изглеждаше разтревожен.

— Дарнад! Защо ти...?

— Как се чувстваш?

— Щях да бъда по-добре, ако твоите приятели не ме бяха съборили. Нима не разбираш, че...

— Виждам, че все още си развълнуван. Трябваше да те спрем, въпреки че твоята лудост накара аргзууните да се разбягат. Доколкото можем да преценим, сега са се разпръснали. Планът ти да убиеш водача им явно даде резултат. Струва ни се, че напълно са разбити. Вече не представляват опасност за Варнал.

— Но аз убих не когото трябваше. Аз... — млъкнах. — Какво искаше да кажеш с това, моята лудост?

— Случва се понякога. Някой боец, който се е сражавал дълго и напрегнато като теб, бива обхванат от нещо като бойна ярост и независимо колко е изморен, не може да спре да се сражава. Помислихме, че това се е случило и с теб. Още нещо ме притеснява. Шизала...

— Нима не разбираш какво направихте? — говорех с нисък, гневен глас. — Ти спомена Шизала Тук ли е тя? В безопасност ли е?

— Не, не можем да я намерим. Тя пилотираше самолета, който те закара до лагера на аргзууните. Но когато си го взехме обратно, корабът беше празен. Мислим, че...

— Знам какво ѝ се е случило!

— Ти знаеш? Тогава защо не ни кажеш. Защо...?

— Не бях обхванат от бойна ярост, Дарнад. Открих, че Шизала е отвлечена. Вие се нахвърлихте върху мен, когато тичах с надежда да ѝ помогна. Преди колко време беше това?

— Миналата нощ — преди около трийсет и шест схатис.

— Трийсет и шест! — Изправих се и неволно изохках. Не ме болеше само главата. Напрягането през изминалите два дни беше дало своето отражение върху цялото ми тяло. То представляваше маса от синини и леки рани. Най-лошата от тях, тази на ръката, болезнено пулсираше. Трийсет и шест схатис, повече от четири часа!

Възможно най-бързо запознах Дарнад с известните ми подробности. Той не бе по-малко изненадан от мен, като научи за Хоргул, жената от Владнияр.

— Чудя се каква ли роля играе тя във всичко това? — намръщено произнесе той.

— Нямам представа. Най-меко казано, отговорите ѝ бяха неясни.

— Съжалявам за грешката, която допуснах, Майкъл Кейн. Постъпил съм глупаво. Чух те, че крещиш нещо. Трябваше да се заслушам. Ако имаме късмет, ще успеем да избавим Шизала и всичко ще свърши, аргзууните са се разпръснали. Заедно със съюзниците ще прочистим Карнала от тях. Ще можем да разпитаме пленниците и да разберем как са успели да се промъкнат незабелязано до Варнал.

— Но докато се занимаваме с това, те могат да отведат Шизала навсякъде! На север — на юг — на запад — на изток. Как ще разбереш къде ще я отведат?

Дарнад сведе очи към пода.

— Прав си. Но ако мислиш, че Шизала е с онази жена от Владнияр, тогава да се надяваме, че някои от пленниците са видели накъде се насочват. Съществува също възможността, докато преследваме и пленяваме аргзууни, да освободим и Шизала.

— Нямаме време за взаимни обвинения. Да забравим грешните преценки, които сме направили и двамата. Явно, сгорещаването от битката е оказало своето влияние. Какви са ти плановете?

— Смятам да поведе една група. Ще се опитаме да пленим аргзууни. Ще ги разпитваме за Шизала.

— Тогава ще те придружа.

— Надявах се да кажеш това — потупа ме той по рамото. — Почини си, докато приключим с последните приготовления. Ще те повикам, щом станем готови за тръгване. Дотогава няма какво да правиш. По-добре възстанови силите си, доколкото можеш — ще имаш нужда от тях. Ще ти изпратя храна.

— Благодаря ти. — Казах го сърдечно. Той беше прав. Трябваше да се успокоя — заради Шизала.

Облегнах се назад на възглавницата и продължих да се чудя защо беше поела този риск да влезе в палатката на аргзууна. Не беше имало нужда да го прави, а като водач на своя народ, би трябвало веднага да се върне във Варнал.

Реших, че колкото по-бързо я намерим, толкова по-скоро ще разберем отговорите на всички въпроси.

Спах, докато ми донесат храната. Изядох я. В това време пристигна съобщение, че Дарнад и войните му са готови. Набързо се измих и отидох при тях.

Би трябвало денят да бъде мрачен, небето покрито с облаци. Но не беше. Вместо това беше ясен ден. Слънцето осветяваше улиците на града и подсилваше следите от скорошната битка.

В подножието на стълбите пред двореца се беше събрала група бойци, яхнали дахари. Дарнад беше начело, държейки поводите на една дахара, очевидно предназначена за мен.

Яхнах животното и протегнах крака напред. После цялата група тръгна по улицата, водеща към главната порта на града.

Много скоро яздехме вече по Зовящите хълмове и следяхме за врагове.

Все още оставаше тайна защо аргзууните се бяха разбягали пред лицето на толкова малка войска.

Яздехме мрачно, без да си задаваме тези въпроси. Изглежда, че Ранак Мард все пак се беше оказал главният организатор на атаката на аргзууните. След неговата смърт те бяха изпаднали в пълно объркване.

Но защо тогава Хоргул ми беше казала друго?

Стига с въпросите. Не беше дошло времето. Намери аргзууна и ги задавай на него.

Продължихме да яздим.

Чак в късния следобед успяхме да изненадаме една група от десет изморени аргзууни, които лагеруваха в една плитка долина далече, много далече от Зовящите хълмове.

Щом ни видяха, те скочиха, готови за битка. Този път ние ги превъзхождахме по численост. При нормална ситуация това едва ли би ми доставило удоволствие, но сега ми се видя като една приятна промяна.

Те се отбраняваха отчаяно. Петима бяха убити, а останалите се предадоха.

Аргзууните не притежаваха нашата лоялност, приятелството помежду им беше слабо развито. От една страна, това улесняваше разпита им, от друга, го затрудняваше.

Те мълчаха не защото не искаха да предадат съмишлениците си, мълчаха от инат.

Едва когато Дарнад измъкна дългия си нож, отбелязвайки, че няма да имаме никаква полза от тях, единият аргзуун проговори.

Извадихме късмет. Той знаеше повече, отколкото се полагаше на обикновен воин.

Изобщо не бяха минали разстоянието между Аргзуун и Карнала по суша. Бяха пътували цяла година по вода, по море и реки. Бяха заобиколили брега, бяха се отклонили на хиляди километри от пътя, защото Варнал лежеше навътре в сушата. Бяха се събрали в място, наречено Кримзън Плейн. Оттам, придвижвайки се на малки групи, главно през нощта, бяха стигнали незабелязано до Карнала. Научихме също, че няколко отделения от карналски бойци са ги забелязали, но са били унищожени от аргзууните.

— Елементарно — разсъждаваше Дарнад над чутото. — Никога не сме предполагали, че аргзууните са способни на такава гениалност и търпение. Не е в природата им да пилеят толкова време и мисли за едно нападение. Добре направи, че закла Ранак Мард, Майкъл Кейн. Той е бил по-особен аргзуун.

— А сега, нека да разберем къде са отвели Шизала — казах аз.

Но аргзуунът не можа да ни каже нищо повече, освен че, доколкото му било известно, всички се били запътили на север. Вероятно това беше инстинкт, да тръгнат обратно към родните планини.

— Мисля, че той е прав — реши Дарнад. — Най-добрият ни шанс е да опитаме и ние на север.

— Север — замислих се аз, — това обхваща голяма територия.

Дарнад въздъхна.

— Вярно е, но... — Той ме погледна право в очите. Погледът му беше изпълнен с едва прикрита мъка.

Посегнах и го хванах за рамото.

— Не ни остава нищо друго, освен да продължим с търсенето. Ще вземем още пленници и ако имаме късмет, ще получим по-добра информация къде са отвели Шизала.

Завързахме здраво пленниците си и един от нашите хора ги поведе обратно към Варнал.

Сега се движехме през широко плато, покрито с полюляваща се червена папрат. Това беше Кримзън Плейн^[1]. Приличаше на море от

ярка кръв, разпростряло се надалеч. Започнах да губя надежда, че някога ще намерим Шизала.

Настъпи нощ. Направихме лагер, но без да палим огньове. Страхувахме се от нападение от аргзууни или от скитащите мародерстващи банди. Кримзън Плейн бе нещо като ничия земя. Там не действаше никакъв закон.

Спах малко. Започвах да изпитвам разочарование, исках да намерим още аргзууни, за да ги разпитаме.

Тръгнахме рано преди разсъмване. Времето вече не беше хубаво. Небето беше покрито със сиви облаци, ръмеше.

До следващия следобед не срещнахме никакви бандити или аргзууни. Едва тогава внезапно пред нас изникнаха около петдесет аргзууни. Изглеждаха готови за битка, горяха от желание да си отмъстят на нас за поражението им.

Без да спираме, извадихме копията и мечовете, обърнахме животните срещу тях и нададохме викове, не по-слаби от техните.

Сблъскахме се и сражението започна.

Срещу мен се изправи син боец, който беше нанизал около кръста си трофеи от предишни битки — човешки ръце.

Реших да постигна възмездие за тези ръце.

Аз яздех, а аргзууна не и това ми даваше известно предимство. С изключение на съгледвачите, с които се бях сблъскал, сред войската им нямаше много ездачи. Заключих, че така са намалили вероятността да бъдат забелязани.

Боецът ме нападна с лявата ръка и ме завари неподготвен. Оръжието му беше бойна брадва, приложих цялото си умение, за да избегна този удар и в същото време да се предпазя от меча.

С двете си оръжия той натисна моя меч. Останахме така няколко мига, изпитвайки силите и рефлексите си. После той се опита да вдигне меча си над главата ми, но аз успях да измъкна моя изпод брадвата и за секунда той изгуби равновесие. Точно толкова ми беше необходимо, за да го пробода в гърлото.

През това време около мен цареше пълен хаос. Въпреки че надделявахме над аргзууните, имахме и много ранени. Май беше останала само половината от групата, с която бяхме тръгнали.

Забелязах, че Дарнад има проблеми с двама Сини великани и веднага му се притекох на помощ. Двамата заедно бързо се справихме

с противниците си.

От петдесетте аргзууни, с които се бяхме били, бяха останали живи само двама.

Използвахме същата техника на разпит както с предишните. Накрая започнаха неохотно да отговарят на въпросите ни.

— Видяхте ли някои от вашите водачи да отвежда със себе си жена от Карнала?

— Може би.

Дарнад си поиграе ножа.

— Да — каза единият.

— В каква посока яздеха? — попитах аз.

— На север.

— И къде смятате, че отиваха?

— Май че към Нарлет.

— Къде е това? — обърнах се към Дарнад.

— Наоколо три дни път — град на разбойници, близо до границите на Кримзън Плейн.

— Разбойнически град, опасен е за нас, нали?

— Би могъл да бъде — призна Дарнад. — Но се съмнявам, ако не предизвикваме неприятности. Предпочитат да не ни закачат, стига да не преследваме някой от техните хора. Между другото — Дарнад се засмя, — имам няколко приятели в Нарлет. Разбойници, но са приятни за компания, стига да забравиш, че са крадци и убийци.

Отново оставихме един от нашите мъже с пленниците и продължихме с двойно намалелия отряд.

Поне бяхме получили по-конкретна информация. Яздехме към града на крадците с повдигнат дух.

Наложи ни се да спираме още два пъти по пътя. Пленените аргзууни потвърдиха, че някаква жена, приличаща на Шизала, била отведена към Нарлет.

След по-малко от три дни видяхме в далечината верига от планини — това беше краят на Кримзън Плейн.

След това забелязахме малък град, ограден със стени. Той изглеждаше така, сякаш беше построен от дървени трупи, покрити с изсъхнала кал.

Постройките бяха квадратни, солидни на вид, но не биха могли да се нарекат красиви.

Бяхме стигнали до Нарлет, града на крадците.
Но дали щяхме да намерим Шизала?

[\[1\]](#) Червената долина (англ.) — Б.пр. [↑](#)

ОСМА ГЛАВА

ГРАДЪТ НА КРАДЦИТЕ

Нямаше да бъде вярно, ако кажехме, че ни посрещнаха с отворени обятия в Нарлет, но както отбеляза Дарнад, поне не ни нападнаха. Но това не им пречеше да ни наблюдават със силно подозрение, докато минавахме по тесните улици.

— Повечето от тях няма да ни дадат информация — обърна се Дарнад към мен. — Но мисля, че знам къде да намеря някой, който ще ни помогне — стига старият Белет Вор да е жив.

— Белет Вор?

— Един от онези приятели, за които споменах.

Малката ни група се озова на нещо като пазарен площад. Дарнад посочи към схлупена къщичка, притисната между две порутени постройките.

— Веднъж, когато обхождах тези места, той ми спаси живота. Имах щастливата възможност да му се отплатя с подобна услуга — и така се зароди нашето здраво приятелство. Понякога се случват и такива неща.

Слязохме от дахарите пред къщата. От нея излезе старец. Беше без зъби, набръчкан и изключително грозен, но пък цялото му същество излъчваше такава жизнерадост, че човек забравяше грозната му външност.

— А, принц Дарнад. Голяма чест, голяма чест. — Очите му намигнаха, опровергавайки сервилните думи. Звучеше иронично. Стана ми ясно защо го харесва Дарнад.

— Привет, стари мошенико. Колко деца успя да обереш днес?

— Само около дузина, принце. Дали този твой приятел ще пожелае да разгледа плячката ми? От сладкишите са останали поне половината. Ха-ха!

— Не ни изкушавай — усмихнах се аз, докато той ни побутваше към дупката си.

Вътре обаче се оказа изненадващо чисто и подредено. Седнахме на една пейка, а старецът ни донесе базу.

Вече сериозен, Дарнад се обърна към него.

— Бързаме, Белет Вор. Знаеш ли дали напоследък в Нарлет са се мяркали войни аргзууни? Да са дошли ден-два преди нас?

Старият бандит килна глава на една страна.

— Ами да, двама. Изглеждаха така, сякаш са яли бой, щяха да продължат към планинското си леговище.

— Само двама?

Белет Вор се захили.

— И двама пленници, или поне така изглеждаха. Мисля, че не бяха избрали да ги придружават по своя воля.

— Двама пленници?

— Две жени. Едната руса, другата тъмна.

— Шизала и Хоргул! — възкликнах аз.

— Тук ли са още? — настойчиво попита Дарнад.

— Не съм сигурен. Може да са тръгнали рано тази сутрин, но се съмнявам.

— Къде са отседнали?

— А, ако търсите пленничките, ще имате проблем. Изглежда двамата аргзууни са с висок ранг. Те са гости на благородния цар на нашия град.

— Вашият цар? Да не би да става дума за Чинод Саи?

— Да. Сега е решил да се нарича цар Чинод Саи. Нарлет се превръща в уважаван град, какво си мислиш? Сега той е един от твоите перове, принц Дарнад, нали така?

— Мошеник с мошеник! Много си въобразява.

— Може би — каза старият Белет Вор, — но доколкото си спомням, повечето от съществуващите народи в този край имат произход, подобен на нашия.

Дарнад се засмя.

— Този път печелиш, Белет Вор, но това го разказвай на потомството си. На мен Чинод Саи ми е известен като кръвожаден убиец на жени и деца.

Дарнад се обърна към мен отново сериозен.

— Ако тези аргзууни се ползват с покровителството на Чинод Саи, ще бъде много трудно да измъкнем Шизала и другата жена. В

неизгодно положение сме.

— Имам предложение, стига да искаш да го чуеш — подметна Белет Вор.

— Ще изслушам всяка разумна дума.

— Ами, искам да кажа, че аргзууните и дамите им са настанени в помещения, пазени за неочаквани посетители с високо положение.

— И какво от това? — прекъснах го малко нетърпеливо.

— Удобното е, че са разположени на приземния етаж. Имат и големи прозорци. Може би ще успеете да помогнете на вашите приятелки, без да смутите, така да се каже, спокойствието на нашето царско височество.

Намръщих се.

— Но нима не ги охраняват?

— О-о, да, има пазачи, които обикалят на интервали около големия дворец на царя. Вероятно той се опасява, че наоколо могат да се навъртат крадци. Толкова малка вяра има в поданиците си.

— А как ще влезем в стаите за гости, без да ни видят пазачите? — потрих брадата си.

— Трябва да се отървете от тях. Те са нащрек винаги. Не забравяйте, че някои от най-опитните крадци от Кримзън Плейн са се опитвали да се докопат до плячката на Чинод Саи, но само единици са успели. Повечето послужиха за украсата на градските стени, или поточно главите им.

— Но как ще успеем да се справим лесно с пазачите?

— Ето тук — намигна Белет Вор — мога да ви помогна аз. Извинете ме. — Той се надигна и накуцвайки, излезе от стаята.

— Мисля, че е много симпатичен стар бандит, нали? — каза Дарнад след неговото излизане.

Кимнах.

— Но помагайки ни, той със сигурност ще се изложи на опасност. Ако успеем, няма начин хората на Чинод Саи да не се досетят, че той има пръст в това.

— Прав си. Но се съмнявам, че Чинод Саи ще предприеме нещо. Белет Вор знае много тайни и някои от тях засягат самия Чинод Саи. Освен това Белет Вор е много известен, а самодейният трон на Чинод Саи не е от най-стабилните. Има много, които са готови да го узурпират, стига да намерят достатъчно последователи. Ако нещо се

случи с Белет Вор, това ще бъде нужното извинение за някой още неосъществен цар на крадците. Това е добре известно на Чинопд Саи.

— Хубаво, но пак смятам, че заради нас той ще рискува повече, отколкото е нужно.

— Нали ти обясних, Майкъл Кейн, има връзка помежду ни.

Това просто изявление очевидно означаваше много за Дарнад и мисля, че знаех как се чувства. Такива добродетели като лоялност, самодисциплина, въздържание, скромност, искреност, твърдост, уважение към жените са несъмнено отживелица в Ню Йорк, Лондон и Париж, но на Марс, на моя Вашу, те все още бяха силни. Има ли място за чудене защо предпочитах да остана на Червената планета?

Скоро след това Белет Вор се завърна, носейки дълга тръба и малка красиво изработена кутия.

— Ето кое ще накара вашите пазачи да замълчат — каза той, галейки кутията. — Но най-вече, няма да ги убие.

Отвори много внимателно кутията и ни показва съдържанието ѝ. Там лежаха около двайсетина малки клечици, завършващи с перца. Веднага се досетих, че това е амуницията, която се издухваше с тръбата. Вероятно клечиците бяха натопени в някаква отрова, която щеше да приспи пазачите.

Приехме мълчаливо подаръка.

— До падането на нощта остават около осем схатис. Време е да обменим малко спомени, а? Колко мъже дойдоха с вас?

— Останаха само шестима — отговорих му аз.

— Тогава тук има достатъчно място за всички. Поканете ги за чаша базу.

Дарнад излезе да предаде на хората си поканата на Белет Вор.

Те влязоха и с благодарност поеа чашите с базу. Белет Вор донесе също и храна.

За мен осемте схатис изминаха изключително бавно и в по-голямата им част ги прекарах в пълно мълчание. Много скоро, ако провидението беше на наша страна, щях отново да видя Шизала! Независимо от желанието ми, сърцето ми заби по-бързо. Знаех, че никога нямаше да бъде моя, но за мен щеше да е достатъчно само да бъда близо до нея, да знам, че е в безопасност, да знам, че винаги ще мога да я защитя.

Когато се мръкна, Белет Вор погледна към мен.

— Осем е хубаво число — каза той. — Достатъчно сте, ако изпаднете в беда. А и не сте прекалено много, за да ви забележат лесно.

Изправихме се. Оръжието ни леко издрънча. Това беше единственият звук, който се чу. Мълчахме.

— Сбогом, Дарнад. — Белет Вор стисна рамото на младия принц, а Дарнад стисна ръката на стария човек. Имаше нещо окончателно в тяхната раздяла, сякаш Белет Вор знаеше, че повече няма да се срещнат.

— Сбогом, Белет Вор — каза тихо той. Очите им се срещнаха за миг и после Дарнад се запъти към вратата.

— Благодаря ти, Белет Бор — казах му аз.

— Късмет! — промълви след нас старецът, а ние последвахме Дарнад към „двореца“ на Чинод Саи.

Сградата, която търсехме, се намираше в центъра на града. Беше на два етажа и въпреки че имаше тук-там и камък, основно беше изградена от дърво.

Беше разположена на открит площад, към който водеха няколко улици. Прикрихме се в техните сенки, откъдето наблюдавахме пазачите около двореца.

Белет Бор беше обяснил съвсем точно на Дарнад къде се намираха стаите за гости и кога най-вероятно се оттегляха за почивка аргзууните. Предполагахме, че Шизала и Хоргул едва ли вечерят заедно с Чинод Саи. Беше много вероятно точно в момента аргзууните да се хранеха в главната зала. Това означаваше, че може би щяхме да успеем да измъкнем двете жени, без да предизвикаме нечие подозрение вътре и така да избегнем една шумна битка.

След като бяхме изучили много внимателно движенията на пазачите, Дарнад постави първото перце в тръбата и се прицели.

Беше съвсем точен. Перцето полетя към пазача. Видях как онзи се хвана за врата и тупна почти безшумно на земята.

Другият пазач — общо трябваше да се погрижим за четирима — забеляза, че приятелят му падна и се затича към него. Видяхме го как се навежда и му казва:

— Ставай, Акар, или царят ще те види и ще ти откъсне главата. Предупредих те да не пиеш толкова, преди да застъпим на смяна!

Задържах дъха си. Дарнад се прицели с ново перце, духна леко и вторият пазач също падна.

Третият пазач се появи иззад ъгъла и се спря изумен пред вида на телата на падналите си другари.

— Хей! Какво става...?

Така и не успя да узнае, защото третото перце на Дарнад го улучи във врата. Упоителното средство действаше бързо. Пазачът се свлече почти веднага. Дарнад ми се ухили. Бяхме близо до успеха.

Четвъртият пазач беше отстранен, преди да успее да види останалите.

Пристъпвайки безшумно, се насочихме към стаите за гости. Скоро, много скоро, мислех си аз, всичко това щеше да свърши, щяхме да се върнем във Варнал и да заживеем в мир. Можех да изуча науката на тайнствените шеев, да направя други открития, които карналите биха могли да използват. С моя помощ те повече нямаше да се страхуват от атаки. Разполагаха с основната технология, необходима за създаване на двигатели с вътрешно горене, генератори за електричество, радио — аз бих могъл да създам всичко това за тях.

Това бяха мислите — вероятно неподходящи за момента, — които се въртяха в главата ми, докато се промъквахме към прозорците на стаите за гости.

Прозорците бяха без стъкла, само с капаци и един от тях беше отворен. През тази нощ късметът беше на наша страна.

Надникнах предпазливо в стаята. Беше обзаведена богато, но някак безвкусно. Подът беше отрупан с кожи, дърворезбовани скринове и пейки. В една скоба гореше факла и осветяваше стаята. Тя беше празна.

Прехвърлих крак през ниския перваз и се вмъкнах възможно най-тихо.

Дарнад и останалите ме последваха.

Стояхме там, оглеждахме се и се вслушвахме внимателно за някой звук, който да ни подсказе къде са затворени жените.

Накрая търпението ни бе възнаградено — чухме нисък звук, който можеше да произлиза само от човешко гърло.

Звукът дойде от стаята вляво.

Двамата с Дарнад тръгнахме към нея и рицарите ни последваха. Спряхме пред вратата, която за наша изненада не беше заключена.

Сега отвътре се разнесе друг звук, който приличаше на тих женски смях. Не би могло да е смях. Сигурно се бях заблудил. Следващият звук беше приглушен глас, но не можеше да се различи.

Дарнад ме погледна. Очите ни се срещнаха и заедно отворихме рязко вратата.

На светлината на факлата видяхме двете обитателки.

Едната беше Хоргул, застанала близо до прозореца.

Другата беше Шизала — моята Шизала!

Шизала беше със завързани ръце и крака.

Но Хоргул беше свободна. Стоеше с ръце на хълбоците и се усмихваше на Шизала, която я гледаше гневно.

Щом ни забеляза, усмивката на Хоргул застина. Шизала радостно възкликна.

— Майкъл Кейн! Дарнад! Благодаря на небето, че дойдохте!

Хоргул стоеше мълчалива, лицето ѝ не изразяваше нищо.

Пристъпих към Шизала, за да я развържа. Докато я развързвах, не изпусках от очи владнияската и се питах беше ли пленничка тя, или не?

Май не беше. Но пък...

Ненадейно Хоргул се изсмя в лицето ми.

Най-сетне отвързах Шизала.

— На какво се смееш? — попитах Хоргул.

— Мислех, че си мъртъв — отвърна тя, без да отговори на въпроса ми. После вдигна глава и нададе пронизителен писък.

— Млъкни! — шепнешком се обърна Дарнад към нея. — Ще вдигнеш тревога навсякъде. Не ти мислим нищо лошо.

— Сигурна съм, че е така — каза тя на Дарнад, който се изпречи пред нея. — Но аз ви мисля лошото, приятели! — И отново изпищя.

От коридора се разнесе шум.

Шизала се обърна към мен с блеснали от сълзи, но и от щастие очи.

— О, Майкъл Кейн, тайно се надявах, че ще ме спасиш. Мислех, че са те убили и въпреки това...

— Нямаме време за разговори — прекъснах я делово, опитвайки се да прикрия чувствата, бушуващи в гърдите ми. — Трябва да се спасяваме.

Дарнад беше притиснал ръка върху устата на Хоргул. Изглеждаше нещастен, не беше свикнал да се отнася така с жена.

— Хоргул не е пленничка — започна Шизала. — Тя...

— Вече ми е ясно — казах ѝ аз. — Ела, трябва да бързаме.

Обърнахме се и излязохме от стаята. Дарнад пусна Хоргул и ни последва.

Но преди да стигнем до прозореца, в стаята нахлуха двадесетина мъже, водени от двамата аргзууни и един друг, който носеше ярък обръч върху сплъстената си, мазна коса.

Дарнад, аз и останалите шестима войни се обърнахме с лице към тях, оформяйки бариера между Шизала и врага.

— Бягай, Шизала! — прошепнах. — Върви в къщата на Белет Вор. — Обясних ѝ накратко как да открие стария човек.

— Не мога да ви оставя. Не мога.

— Трябва. За нас ще бъде по-добре, като знаем, че поне ти си в безопасност. Моля те, послушай ме. — Наблюдавах аргзууните и другите, очаквайки да ни нападнат. Те се приближаваха предпазливо.

Тя явно схвана смисъла на думите ми и с крайчеца на окото си я зърнах как се прехвърли през перваза и изчезна в нощта.

Хоргул се появи от другата стая и ни посочи величествено с пръст. Лицето ѝ беше зачервено от гняв.

— Тези мъже се опитаха да отвлекат мен и другата жена — обърна се тя към мъжа с мазната коса, който беше извадил меч си.

— Нима не ви е известно — злобно провлачи той, извърщайки се към нас, — че Чинопд Саи цени сигурността на своите гости и мрази натрапване от измет като вас?

— Измет ли, ти убиецо на деца? — отвърна Дарнад. — Знам откъде си започнал, ти, който наричаш себе си цар на сбирщина от убийци и крадци!

Чинопд Саи изсумтя.

— Сега говориш смело, но думите ти са напразни. Всички вие ще умрете.

След това той и безчестните му съюзници, заедно със стражите, ни нападناха. Дуелът започна.

Срещу мен застана не само Чинопд Саи, но и един аргзуун. Единственото, което ми оставаше, беше да се отбранявам, макар да знаех, че ги превъзхождам по майсторство.

За мое щастие, те си пречеха един на друг.

Задържах ги на разстояние възможно най-дълго, докато видях шанса си. Бързо прехвърлих меча от дясната в лявата си ръка. Това ги разсея за секунда. После скочих към аргзууна, който беше по-бавен от Чинод Саи и го пронизах в гърдите. Той падна с вик назад. Остана самозваният цар на Нарлет.

Но като видя как падна Синият великан, Чинод Саи загуби желание да се бие и отстъпи мястото си на своите наемни пазачи.

Сега беше мой ред да сумтя презрително.

Един по един нашите бойци паднаха и накрая останахме само Дарнад и аз.

Не се тревожех, че ще умра. Важното беше, че Шизала е в безопасност — знаех, че старият хитър Белет Вор ще се погрижи за това.

Но не ме убиха. Срещу нас настъпиха толкова много войници, че не можехме да размахваме мечовете си.

Бяха много. След кратко време ни обкръжиха и за втори път през тази седмица ми бе нанесен удар по главата. Но този път, за разлика от първия, това не беше израз на любезност.

Изгубих съзнание, обгърна ме тъмнина.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ЖИВИ ПОГРЕБАНИ!

Отворих очи, но не виждах нищо. За сметка на това миризми имаше в изобилие. Вонята на влага, мръсотията и студът ми подсказваха, че се намирам под земята. Протегнах ръце и крака. Поне не бях завързан.

Опитах се да стана, но главата ми се удари в нещо. Можех само да се свия на влажната, кална земя.

Обзе ме ужас. Нима бях затворен в гроб? Нима щях да умра бавно от глад. С усилие се овладях. И тогава отляво се разнесе въздишка.

Предпазливо опипах около себе си и докоснах нещо топло. Някой изохка. Бях докоснал крайник, той помръдна. После един глас промълви:

— Кой е там? Къде съм?

— Дарнад?

— Да.

— Аз съм Майкъл Кейн. Изглежда, се намираме в подземен затвор с много нисък таван.

— Какво? — Дарнад се раздвижи, сигурно седна, протягайки ръце нагоре. — Не!

— Познаваш ли това място?

— Мисля, че съм чувал за него.

— Какво представлява?

— Стара отоплителна система.

— Звучи съвсем невинно. Кажи ми нещо повече.

— Нарлет е построен върху древните развалини на един от градовете на шеев. Мисля, че почти нищо не е останало от него освен основите на една сграда. Всъщност сега тези основи представляват основите на двореца на Чинод Саи. Очевидно плочите, оформящи пода на двореца, са поставени върху древен басейн, който някога се пълнел с гореща вода и затоплял долния етаж на двореца, а с тръби вероятно и

цялата сграда. Доколкото знам, шеев са открили други методи за отопление и са изоставили този град много преди началото на своя упадък.

— Значи сме погребани под двореца на Чинод Саи?

— Чувал съм, че му доставяло удоволствие да затваря тук враговете си, за да са под краката му, макар и временно.

Не се усмихнах, въпреки че оцених твърдостта на приятеля си да се шегува в такъв момент.

Протегнах ръце и опипах гладките, влажни плочи над главата ми. Натиснах ги. Не поддаваха.

— Ако той може да повдига плочите, защо да не можем и ние?

— Чувал съм, че има само няколко свободни — Белет Вор ми е разказвал всичко това, и когато тук долу имало затворници, върху тях поставяли много тежки мебели.

— Значи наистина сме погребани живи — казах, потискайки тръпка на страх. Признавам, че бях ужасен. Мисля, че всеки човек, независимо колко е смел, щеше да се ужаси от мисълта за подобна смърт.

— Да. — Гласът на Дарнад беше съвсем тих. Очевидно и на него не му се нравеше положението, в което бяхме изпаднали.

— Поне спасихме Шизала — напомних му. — Белет Вор ще я върне невредима във Варнал.

— Да — гласът му прозвуча по-бодро.

Замълчахме.

След малко взех решение.

— Остани където си, Дарнад, за да имам ориентир. Аз ще разузная малко наоколо.

— Добре — съгласи се той.

Трябваше да пълзя, разбира се, нямаше друг начин.

Лазех по отвратително миришеция под и броях „стъпките“ си. Бях стигнал до шейсет и една, когато се допрях до стена. Запълзях покрай нея, продължавайки да броя.

Нещо ми препречи пътя. Първоначално не разбрах какво беше. Стори ми се, че бяха тънки предмети като пръчки. Опипах ги внимателно и рязко дръпнах ръката си. Досетих се какво бе това. Кости. Някоя от жертвите на Чинод Саи.

Попаднах на още няколко скелета.

Първата стена от началото беше дълга деветдесет и седем крачки, втората — само четирийсет и четири. Третата беше цели сто двайсет и шест. Започнах да се чудя защо го правя, може би да заангажирам съзнанието си.

Четвъртата стена. Една крачка, две, три...

На седемнайсетата крачка покрай четвъртата стена ръката ми докосна нещо!

Дали това не беше начин да се измъкнем? Пипнешком установих, че от стената излизаше кръгъл отвор — може би тръба, по която някога е отивала вода до стаите. Беше достатъчно широка, за да мине през нея човек.

Пъхнах глава и протегнах ръце нагоре. Беше мокра и хлъзгава, но нищо не ми препречи пътя.

Реших първо да проверя дали тръбата наистина представлява възможност да се измъкнем, а после да дам надежда на Дарнад.

Промуших цялото си тяло и започнах да напредвам, извивайки се като змия.

Нищо не ме спря и това повдигна духа ми. Накрая цялото ми тяло беше в тръбата. Сгърчих се. Обикновено мразя да съм така затворен, но ако тръбата означаваше изход, бях готов да преживея клаустрофобията си.

И тогава дойде разочарованието.

Опипващите ми ръце намериха нещо и аз веднага разбрах какво е то.

Още един човешки скелет.

И друга бедна душа беше потърсила начин за избавление. Отчаяна, не бе намерила сили да се върне назад.

Въздъхнах дълбоко и извивайки се, тръгнах обратно назад.

В този миг дочух нещо зад мен. Спрях. Беше звук на триещи се камъни. В тръбата проникна малко светлина и чух как някой се подхилва.

Спрях да се движа. Чаках.

После се разнесе подигравателният глас на Чинод Саи.

— Привет, принце, как ти харесва престоят?

Дарнад не отговори.

— Хайде, хайде, искам да покажа на моите хора как изглежда един истински принц на Карнала. Малко пооцапан, предполагам.

Съжалявам, че квартирата не отговаря съвсем на условията, на които си свикнал.

— По-добре да остана тук, отколкото да бъда предмет на обидите ти, гадино — отвърна спокойно Дарнад.

— А какво ще кажеш за твоя приятел, чуждоземеца? Може би на него му се диша чист въздух. Къде е той?

— Не знам.

— Не знаеш? Но той беше затворен долу заедно с теб. Не ме лъжи, момче, къде е спътникът ти?

— Не знам.

Светлината се засили. Сигурно Чинопд Саи надничаше в ужасната си гробница, използвайки фенер. Гласът му се извиси раздражено.

— Той трябва да е там долу!

Гласът на Дарнад прозвуча насмешливо.

— Сам можеш да видиш, че го няма, освен ако някой от тези скелети не е неговият.

— Не е възможно! Стража!

Над мен се чу слаб звук на движещи се хора.

Чинопд Саи продължи:

— Вдигнете още няколко от тези камъни. Вижте дали другият затворник не се крие в някой ъгъл. Той е там някъде. А междувременно ми доведете карнала.

Нови звуци. Предположих, че са отвели Дарнад.

После чух как стражата дърпа още плочи и се подсмихнах. Надявах се да не погледнат в тръбата. После ми хрумна нещо. Не беше приятна мисъл, но може би щеше да ми спаси живота, а и да ми даде възможност да спася и Дарнад.

Промуших се отново в тръбата и взех няколко от костите на нещастника, бил там преди мен. Той не бе извадил късмет, но макар и мъртъв от години, може би щеше да ми помогне сега. А ако се появеше възможност, щеше да ми помогне да отмъстя и за него.

Притиснах се плътно до едната страна на тръбата и започнах да трупам пред краката си кости. Получи се хубава купчина. Стараех се да работя безшумно, а и всеки шум се заглушаваше от тропота, предизвикан от отчаяните пазачи, които повдигаха плоча след плоча и надничаха в полумрака, опитвайки се да ме открият.

— Няма го тук — чух да казва единият.

— Ти си глупак — отвърна му другият. — Трябва да е тук.

— А бе, казвам ти, че го няма. Ела и виж сам.

Още един пазач се присъедини към първия и го чух как лази наоколо.

— Не разбирам. Оттук няма изход. Достатъчно хора сме държали тук по най-различно време. Хей, какво е това?

Пазачът беше намерил тръбата. Светлината се увеличи.

— Може ли да е минал оттук? Ако го е направил, нищо хубаво не го чака. Тръбата е запушена в другия край!

После пазачът стигна до костите.

— Уф! Той не е минал оттук, но някой друг се е опитал. Тези кости са стари.

— Какво ще кажем на царя? — Първият пазач говореше нервно.
— Това ми мирише на магия!

— Няма такова нещо!

— Така ни учат сега, но дядо ми казва, че има такива истории...

— Затваряй си устата! Магии, призраци. Глупости... Въпреки че трябва да призная, той изглеждаше странно. Май принадлежи към непозната за мен народност. Чувал съм, че отвъд океана има земя, където живеят хора, притежаващи сила, по-голяма от нормалната. Освен това шеев...

— Шеев! Ето това е!

— Дръж си езика зад зъбите. Чинод Саи ще ти го изтръгне, ако те чуе какви ги дрънкаш.

— А какво ще му кажем?

— Само фактите. Мъжът е бил тук, но сега го няма.

— Но дали ще ни повярва?

— Да се надяваме.

Чух как стражите се покатериха обратно и се отдалечиха. В момента, в който изчезнаха, аз се измъкнах от тръбата колкото можах по-бързо и се добрах до мястото, където преди беше затворът ми. Главата ми се оказа почти на нивото на пода. Плочите бяха разместени и цареше бъркотия. Останах доволен.

В стаята нямаше никой, но съдейки по големия метален стол в единия ѝ край, вероятно беше нещо като тронна зала.

Повдигнах се на ръце и се озовах горе. Възможно най-бързо и тихо изтичах до вратата и се ослушах.

Беше полуотворена. От другата страна долитаха сърдити гласове. Отвън пък долитаха други гласове — викове, крясъци. Също сърдити.

Някъде в далечината се разнесоха удари с юмрук върху врата.

Отстъпих. В стаята внезапно влезе човек.

Беше Чинод Саи.

За момент той се вторачи с ужас в мен.

Това ми беше достатъчно. Спуснах се като светкавица напред и издърпах собствения му меч.

Притиснах острието в гърлото му и казах с мрачна усмивка:

— Извикаш ли пазачите си, Чинод Саи, извикваш и смъртта си!

Той пребледня и изхърка нещо. Посочих му да влезе в стаята и да затвори вратата. Извадих късмет. Всички останали бяха много заети, за да забележат какво се случва с техния цар.

— Говори тихо — заповядах му аз. — Кажи ми какво става и къде е приятелят ми?

— Как — как се измъкна?

— Аз задавам въпросите, приятел. Хайде, отговаряй!

Той изръмжа.

— Какво искаш да кажеш?

— Отговаряй!

— Навън папачта атакува двореца ми. Някакъв дребен крадец на дахари иска да заеме мястото ми.

— Надявам се да бъде по-добър управник от теб. А къде е приятелят ми?

Той махна с ръка зад гърба си.

— Ей там.

Ненадейно влезе още някой. Очаквах, че пазачите ще почукат и Чинод Саи ще им каже да не влизат.

Но това не беше пазач.

Беше оцелелият аргзуун. Като ме видя, се стъписа. Обърна се и изрева предупредително към останалите мъже в стаята.

Те нахлуха и аз отстъпих, оглеждайки се и търсейки начин да се измъкна. Но всички прозорци на стаята бяха барикадирани.

— Убийте го! — изкрещя Чинод Саи, насочил към мен треперещ пръст. — Убийте го!

Водени от синия аргзуун, стражите тръгнаха към мен. Знаех, че ме очаква смърт, но нямаше да им се дам жив.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В ПЕЩЕРИТЕ НА МРАКА

Успях да ги задържа по някакъв начин, но точно как и досега не мога да си обясня. После видях, че зад гърба им се появи Дарнад, размахвайки меч, взет неясно откъде.

Нападнахме Чиноп Саи и хората му от двете страни, но не бяхме убедени, че щяхме да победим.

И тогава ненадейно се разнесе горд рев и в тронната зала нахлу тълпа бунтовници, размахали мечове, копия и алебарди.

Предвождаше ги красив млад мъж и по блясъка на очите му, едновременно пресметлив и ликуващ, ми стана ясно, че това е следващият претендент за мизерния трон на Града на крадците.

Те се хвърлиха да помагат на Дарнад срещу стражата и аргзууна, а аз съсредоточих усилията си срещу Чиноп Саи. Този път, обещах си аз, той нямаше къде да избяга.

Чиноп Саи долови намеренията ми и това внесе известно подобрение в бойните му умения.

И така ние се дуелирахме върху порутения под на залата, върху костите на нещастниците, които беше затварял за собственото си извратено удоволствие.

Мушване, парирание, нападане — стоманата на оръжията ни звънтеше, а от другата страна се биеше разбунтуваната тълпа.

Тогава ми се случи нещастие, спънах се в една от каменните плочи и паднах по гръб в подземието!

Чиноп Саи вдигна меча, за да го забие в проснатото ми в калта тяло. Преди мечът да достигне сърцето ми, аз се претърколих настрани. Чух го как изруга и падна до мен. Като ме видя, замахна да ме промуши. Подпрян на лявата си ръка, аз също замахнах и го пронизах право в сърцето. Натиснах силно напред и той се отпусна назад мъртъв.

Изкатерих се обратно.

— Подходящо място за гроб, Чинод Саи. Остани там при костите на онези, които така жестоко си осъдил. Само дете не заслужаваше такава бърза смърт!

Моето измъкване от подземиято съвпадна с победата на Дарнад над последния аргзуун.

Сражението беше приключило и младият водач на бунтовниците вдигна високо дясната си ръка, викайки:

— Чинод Саи е победен. Смърт на тирана!

Тълпата отвърна екзалтирано.

— Да живее Морда Кон, цар на Нарлет!

Морда Кон се обърна към мен и ми се ухили.

— Враговете на Чинод Саи са мои приятели. Макар и косвено, вие ми помогнахте да спечеля трона. Но къде е Чинод Саи?

Показах към пода.

— Заклах го — отвърнах му кратко.

Морда Кон се разсмя.

— Прекрасно! След тази малка услуга ти си ми повече от приятел.

— Това не беше предвидено като услуга за теб, а нещо, което си бях обещал да извърша за собствено удоволствие.

— Точно така. Безкрайно съжалявам за смъртта на твоя приятел.

— Моя приятел? — изненадах се аз. В това време се приближи Дарнад. На рамото си имаше рана, но иначе изглеждаше добре.

— Белет Вор — не знаехте ли?

— Какво се е случило с Белет Вор? — попита разтревожено Дарнад.

Трябва да си призная, че в момента не мислех само за Белет Вор, а и за момичето, което бях изпратил при него — за Шизала.

— Ама как, точно това ми помогна да вдигна хората срещу Чинод Саи — отвърна Морда Кон. — Чинод Саи и синият му приятел разбрали, че сте били в къщата на Белет Вор. Отишли там и наредили да го обезглавят на място.

— Белет Вор, мъртъв? Обезглавен? О, не! — Лицето на Дарнад пребледня от ужас.

— Страхувам се, че е вярно.

— Но момичето, което спасихме, онова, което изпратихме при него? — произнесох думите с трепет, страхувайки се предварително от

отговора.

— Момиче ли? Не знам — нищо не съм чул за момиче. Може би все още се крие някъде в къщата.

Отпуснах се. Сигурно беше така.

— Още един липсва — каза Дарнад. — Жената от Владнияр — Хоргул. Тя къде е?

Претърсихме заедно двореца, но от нея нямаше и следа.

Нощта настъпваше. Взехме назаем дахари от новия цар и се втурнахме към къщата на Белет Вор.

Вътре всичко беше обърнато наопаки. Извикахме името на Шизала, но не получихме отговор.

Шизала беше изчезнала, но къде и как?

Измъкнахме се от къщата. Нима напразно се бяхме били и рискували толкова много?

Върнахме се обратно в двореца с надежда, че Морда Кон може да ни помогне.

Новият цар надзираваше поставянето на плочите върху пода.

— Ще бъдат здраво циментирани — обясни ни той. — Никога повече няма да се използват за тази ужасна цел.

— Морда Кон — отчаяно произнесох аз, — момичето го няма в къщата на Белет Вор. Ние сме сигурни, че тя не е отишла никъде по своя воля. Дали някои от пазачите на Чинод Саи са оцелели? Вероятно някой от тях може да ни каже какво се е случило.

— Мисля, че в преддверието имаме няколко пленника — кимна Морда Кон. — Ако искате, ги разпитайте.

Отидохме в преддверието. Там седяха трима умърлушени, ранени пленници.

— Някой от вас знае ли къде е Шизала? — попитах аз.

— Шизала? — единият погледна към нас озадачено.

— Русото момиче, пленничката, която беше в двореца.

— О, тя ли? Мисля, че и двете тръгнаха заедно.

— Кои двете?

— Тя и тъмнокосата жена.

— И къде отидоха?

— А каква полза ще имам, като ти кажа каквото знам? — погледна ме той лукаво.

— Ще говоря с Морда Кон. Той ми дължи услуга. Ще го помоля да бъде милостив към теб.

— Държиш ли на думата си?

— Разбира се.

— Мисля, че тръгнах към планините на Аргзуун.

— А-а, но защо? — намеси се Дарнад. — Защо една владениярка ще отиде по собствено желание при аргзууните? Сините великани не са приятели на никого.

— Има нещо тайнствено около връзката на Хоргул с аргзууните. Вероятно, когато я намерим, ще научим и отговора — отбелязах аз. — Можеш ли да ни заведеш до планините на Аргзуун, Дарнад?

— Мисля, че да — кимна той.

— Хайде тогава, да побързаме. Ако имаме късмет, можем да ги хванем, преди да стигнат планините.

— По-добре ще бъде да успеем.

— Защо?

— Защото аргзууните живеят буквално под планините — в Пещерите на мрака, които минават под планинската верига. Някои казват, че там бил Мрачният свят на смъртта. От това, което съм чувал, съм склонен да им повярвам.

Преди да си тръгнем, помолихме Морда Кон да прояви милост към пазача.

Излязохме навън, яхнахме дахарите си и се насочихме към ужасяващите Пещери на мрака.

Нямахме късмет. Първо дахарата на Дарнад си срязва крака на един камък и окуця. Наложих да вървим пеша цял ден, докато стигнахме един лагер, където заменихме животното на Дарнад за една не много издръжлива рошава дахара.

После се изгубихме в една гола равнина, наречена Пустинята на тъгата. От личен опит се убедихме защо всеки се натъжава, докато я прекоси.

Междувременно се оказа, че новата дахара на Дарнад беше много по-яко животно, отколкото си мислихме. Моята се измори много преди неговата.

Най-накрая прекосихме Пустинята на тъгата и се озовахме на брега на една изключително широка река. По-широка и от Мисисипи.

Пак се забавихме, докато наемем лодка от един добродушен рибар и успеем да прекосим реката. За щастие Дарнад носеше на пръста скъп пръстен, който заменихме за перли — разменното средство по тези места.

От крайречния град си купихме храна и научихме, за наше облекчение, защото винаги съществуваше възможността пазачът да ни бе излъгал от злоба, че две жени, отговарящи на описанието на Хоргул и Шизала, са минали преди няколко дни. Поинтересувахме се дали Шизала е била арестувана, но нашият информатор не беше забелязал да е била вързана.

Това беше озадачаващо. Не можехме да си обясним как Шизала би пътувала по свое желание към мрачните владения на аргзууните.

Но, както сами си казахме, колкото по-бързо ги настигнем, толкова по-бързо щяхме да получим отговора. Те все още имаха три дни преднина.

И така, ние прекосихме реката с лодката на рибаря. Натоварихме също животните и провизиите. Преминаването отсреща се оказва трудна задача. Преди да стигнем насрещния бряг, течението ни отнесе на километри надолу по реката. Рибарят щеше да прибере лодката си по-късно. Ние я изтеглихме на брега, натоварихме храната на дахарите и ги яхнахме.

Сега се движехме през гориста местност с най-странните дървета, които бях виждал. Стволовете им не бяха солидни като тези на земните дървета, а се състояха от стотици тънки стебла, които се бяха увили едно около друго и така образуваха дънери с диаметър близо девет-десет метра. От друга страна, дърветата не бяха високи и там, където преминавахме през особено ниски горички, главите ни стърчаха над тях и аз се чувствах като великан.

Листата им пък бяха оцветени като папратта от Кримзън Плейн, но тук червеното беше само основен цвят. Имаше също нюанси на синьо, зелено и жълто, кафяво и оранжево. Останах с впечатление, че гората преминаваше през сезона на есента и видът ѝ ми достави голямо удоволствие. Необяснимо защо ниските широкостволи дървета ми напомниха за детството.

Ако не съществуваше целта на нашето търсене, щях да отдъхна сред тях за по-дълго време.

Но се оказа, че в гората има и още нещо, с което много скоро щях да се срещна, и то щеше да ме убеди напълно, че трябва да продължаваме, без да спираме.

Пътувахме през гората вече втори ден, когато Дарнад рязко спря дахарата си и посочи мълчаливо към листата.

Нищо не видях и поклатих недоумяващо глава.

Дарнад започна да обръща своята дахара, насочвайки я обратно по пътя, по който бяхме дошли. Наподобяващото маймуна животно изпълни послушно командите. Моето го последва доста бързо, при това, сякаш беше доволно да се върне обратно.

После Дарнад пак спря и ръката му посегна към меча.

— Много късно — каза той. — Трябваше да те предупредя.

— Нито виждам, нито чувам нещо. За какво трябваше да ме предупредиш?

— Хеела.

— Хеела — какво е това хеела?

— Ето това — посочи Дарнад.

Към нас се промъкваше дебнешком звяр, роден сякаш от нощен кошмар. Кожата му беше в същите преливащи се тонове като на гората. Имаше осем крака и всеки от тях завършваше с шест извити нокътя.

Имаше две глави и всяка от тях с грамадна уста, пълна с дълги и остри като бръснач зъби и ярки, жълти очи. От туловището му излизаше общ врат, който се разчленяваше към върха, където се намираха главите.

Имаше също и две опашки, грапави и мощни, и продълговато тяло с играещи мускули.

Не приличаше на нищо, което можех да опиша. Не би трябвало да съществува такова животно, но то съществуваше.

Хеелата спря на няколко метра от нас. Докато ни оглеждаше с два чифта очи, опашките ѝ се размахваха като камшик.

Единственото ни предимство, което можех да забележа, бе, че размерите ѝ бяха на половината на обикновената дахара.

Но въпреки това изглеждаше опасна и ако зависеше от мен, с удоволствие щях да побягна.

Неочаквано хеелата скочи — не върху Дарнад или върху мен, а към главата на дахарата на Дарнад.

Нещастното животно извреця от болка и страх, но това не попречи на хеелата да забие ноктите на осемте си лапи в плоската му глава и просто да увисне там, захапвайки с два комплекта зъби гръбнака на дахарата.

Дарнад започна да ръга хеелата с меча си. Опитах да му се притека на помощ, но моята дахара отказваше да помръдне.

Смъкнах се от гърба ѝ и застанах зад хеелата. Не бях добре запознат с марсианската биология, но си избрах едно място във врата ѝ, точно където тя на свой ред беше захапала дахарата. Известно ми беше, че повечето животни нападат места, съответстващи на техни жизненоважни части от тялото.

Забих меча.

За кратко време хеелата остана вкопчена в дахарата. После я пусна, надавайки рев на болка и страх, и се строполи върху покритата с мъх земя. Отстъпих, готов за нова атака, ако се наложеше. Но звярът се изправи, закрепил се на треперещите си крака, отдалечи се няколко крачки и падна мъртъв.

Междувременно Дарнад беше слязъл от дахарата си, която стенеше от болка и тъпчеше мъха.

От врата и главата на нещастното животно беше откъснато голямо парче кожа и месо. Не можехме с нищо да му помогнем, освен да облекчим последните му мъки.

Със съжаление гледах как Дарнад вдигна меча и я обезглави.

И така дахарата и хеелата лежаха мъртви една до друга, една безсмислена загуба на живот.

Освен това оттук нататък трябваше да яздим една дахара и въпреки че тя бе достатъчно силна да ни издържи, скоростта ни на придвижване щеше да намалее два пъти.

Очевидно, лошият късмет продължаваше да ни преследва.

Напуснахме населената от хеели гора, яхнали заедно дахарата.

Дарнад ми каза, че сме били щастливци, сблъсквайки се само с един звяр от цялата група. Характерно за хеелите било водачът да нападне пръв жертвата и ако нападението е успешно, да доведе и останалите. Ако се случело обратното — водачът да бъде убит, останалите зверове се оттегляли, преценявайки, че врагът е прекалено силен, за да рискуват с нападение. Те така и така щели да се нахранят с мъртвото тяло на водача си. В нашия случай, и с тялото на дахарата.

Изглежда също както земните хиени, хеелите са силни, но страхливи. Благодарих на providението за тази им отличителна черта.

Въздухът стана по-студен, а небето по-мрачно. Пътувахме много дълго. Минавахме през обширна равнина, покрита с кал, начупени камъни и зловещи останки на древни руини. Краката на единствената ни дахара шляпаха в дълбоки локви, плъзгаха се по кални камъни или се препъваха в развалини на сгради.

Попитах Дарнад дали това са останки от градове на шеев, но той изрази съмнение.

— Предполагам, че тези руини някога са били обитавани от якша.

Потреперих под студения дъжд, който се сипеше върху нас.

— Кой са якша?

— Казват, че били стари врагове на шеев. Имали са общ произход.

— Само това ли знаеш?

— Това са единствените факти. Останалото е суеверие и умозаклучения. — Стори ми се, че той потръпна вътрешно не от студ, а от някаква идея, която го осени.

И така продължихме, напредвайки все по-бавно през мрачната пустош. Нощем спирахме за почивка до полуразрушени стени или купчини скали. Между другото, нощта много слабо се различаваше от деня. Странни същества обитаваха тази равнина — издаваха звуци като изгубени души. Не ги виждахме, по-скоро усещахме, че са наоколо.

И така цели две седмици, докато през слабата, мъглива светлина над Пустошта на обречените видяхме да мержелеят скалите на Аргзуун.

Планините на аргзууните бяха високи и назъбени, черни и страховити.

— Като гледам местността, в която живеят — обърнах се към Дарнад, — разбирам защо аргзууните са такива. Подобен пейзаж едва ли ще породя нежност и светлина в нечия душа.

— Съгласен съм — отвърна той. И малко по-късно добави — Трябва да стигнем Портите на Гор Делпус преди падането на нощта.

— Какво представляват те?

— Входът към Пещерите на мрака. Казвали са ми, че никой не ги охранява. Страхът ни от тъмни и затворени пространства е достатъчна защита. Неколцина са се осмелили да проникнат в подземните владения на аргзууните.

— Дали Пещерите са опасни?

— Не знам. Никой не се е върнал оттам, за да разкаже...

С падането на нощта стигнахме пред Вратите, осветени от слабата светлина на Деймос. Те представляваха естествени отвори на пещери, грубо уголемени от човешка ръка. Бяха тъмни и мрачни, стана ми ясно какво искаше да каже Дарнад.

Само мисията ми — да спася жената, която обичах и която никога нямаше да бъде моя — можеше да ме накара да вляза.

Оставихме вярната дахара отпред да се погрижи сама за себе си, докато се върнем, ако изобщо се върнем.

И после влязохме в Пещерите на мрака.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

КРАЛИЦАТА НА АРГЗУУНИТЕ

Студено беше в тези пещери. Студът, който вееше от стените, не можеше да се сравни с нищо от онова, което бяхме изпитали в Пустошта на обречените. Вървахме все надолу по гладка, широка, виеща се пътека, осветена от факли, поставени на големи разстояния. Отстрани се мяркаха просторни пещери и кухни, сталактити и сталагмити, купчини от черни камъни и ручей с леденостудена вода, скали с полепнала по тях неприятно миришеща слуз, малки, белезникави животни, които се разбягваха при нашето приближаване.

По-надолу пътят беше украсен с бойни трофеи — тук ни се хилеше скелетът на грамаден аргзуун в пълно бойно снаряжение, с меч, щит, боздуган и брадва, там няколко човешки черепа бяха струпани в неправилна пирамида. Мрачни трофеи, които сякаш оживяваха от време на време на трепкащата светлина на факлите, но иначе напълно подходящ декор за това странно място.

Накрая пътят зави рязко наляво. Ние го следвахме и изведнъж се озовахме в чудовищно голяма пещера. Стените ѝ бяха толкова отдалечени, че не се виждаха. Бяхме застанали над нея и наблюдавахме отвисоко. От мястото си можехме да видим как пътят се извива надолу в разстояние на три километра. По пода на пещерата горяха големи огньове и се забелязваха няколко напълно оформени селища. Най-близо до нас беше един каменен град, град, който сякаш се състоеше от случайно натрупани един върху друг каменни блокове. Един тежък, студен, як и безрадостен град, град, подходящ за аргзууни.

Из града и пръснатите наоколо селца се движеха мъже, жени и деца, всеки зает с някаква дейност. Имаше също стада дахари и някакви дребни създания, напомнящи домашен вариант на хеела.

— Как ще влезем там? — прошепнах. — Те веднага ще ни познаят.

В същия момент отзад се чу шум. Дръпнах Дарнад в сенките на скалите.

След няколко секунди покрай нас премина група от около трийсетина войни аргзууни. Имаха такъв вид сякаш бяха минали през голямо преमेждие. Повечето бяха с открити рани, на други броните им висяха на парцали и всичките изглеждаха доста изморени.

Досетих се, че вероятно те бяха оцелелите от операцията по прочистване, започната във Варнал в деня, когато тръгнахме.

Имаше още една причина да не им се показваме. Аргзууните с най-голямо удоволствие щяха да си отмъстят на представители на народа, който ги беше победил.

Но тези бойци бяха толкова изтощени, че дори не ни забелязаха. Те отминаха, препъвайки се надолу по виещия се път, към пещерния свят, където пращяха огньовете, но пак не успяваха да го осветят и затоплят.

Не се налагаше да чакаме да падне нощта, защото тук беше вечен мрак. Как обаче щяхме да се промъкнем в града и да разберем къде са отвели Шизала?

Не ни оставаше нищо друго, освен да се придвижим предпазливо надолу по пътя, прикривайки се колкото можем в сенките на скалите, с надеждата, че аргзууните, заети със своите дела, грижи за ранените, възстановяване на силите, няма да ни забележат.

Нито за момент не ни мина мисълта да се върнем за подкрепление. Беше вече твърде късно. Трябваше да освободим Шизала сами.

И тогава изведнъж се сетих за нещо.

Кой друг знаеше къде е Шизала? Кой друг освен нас разполагаше с цялата информация, отнасяща се за аргзууните?

Отговорът беше прост — никой.

Малко след като бяхме започнали нашето придвижване надолу, аз се обърнах към Дарнад и твърдо му заявих:

— Ти трябва да се върнеш.

— Да се върна? Да не си полудял?

— Не, като никога съм съвсем с ума си. Нима не разбираш, че ако при този опит ни убият и двамата, няма да има друг опит за спасяването на Шизала, защото това, което знаем, ще умре заедно с нас!

— Не ми беше хрумвало — промълви той. — Но защо точно аз да се върна? Ти върви. Аз ще се опитам...

— Не. Ти познаваш Вашу по-добре от мен. Аз мога лесно да се изгубя. Сега, след като ме доведе до Планините на аргзууните, трябва бързо да се върнеш до най-близкото приятелски настроено селище и да изпратиш съобщение във Варна, къде се намирам и аз, и Шизала. Трябва да го направиш възможно най-бързо. Тогава нека насам да тръгне голяма група рицари, за да използваме момента, докато аргзууните още се възстановяват и веднъж завинаги да сложим край на заплахата, която представляват Сините великани!

— Но ще минат седмици, докато стигна до каквато й да е цивилизация. Ако изпаднеш в беда, ти ще си мъртъв много преди да доведе помощ.

— Ако личната ни безопасност беше от значение — напомних му аз, — ние с теб нямаше да сме тук сега. Надявам се, не ти убягва логиката в моите думи. Хайде, тръгвай!

За момент той се замисли дълбоко, после ме тупна по рамото, обърна се и бързо тръгна обратно по пътя, по който бяхме дошли.

Веднъж вземеше ли решение, Дарнад действаше бързо и без колебание.

Останал сам, продължих да се промъквам напред, чувствайки се някак по-малък и беззащитен пред лицето на чудовищната природа.

Успях да се смъкна до началото на пътя, без да бъда забелязан.

Успях също да премина от защитата на скалите в сянката на града, плътно притиснат до грубо издяланите камъни.

И тогава съвсем ненадейно настана по-дълбока тъмнина.

Отначало не успях да си обясня причината за този добър късмет. После видях, че заливаха големите огньове.

Защо ли?

И изведнъж прозрях. За да пестят горивния материал. Аргзууните загасяваха огньовете, докато спят. В почти непрогледната тъмнина реших, че беше настъпил моментът да разгледам града и да открия къде са затворили Шизала.

И ако късметът все още беше на моя страна, можех дори да успея да я спася, да напуснем заедно мрачния пещерен свят на аргзууните и да се върнем във Варнал.

Забраних си да мисля за това и започнах бавно да се изкачвам по стената на града. Катерех се малко несръчно, но без особени

затруднения. Ръцете и краката ми бяха заякнали през дългите седмици на нашето бродене, така че се захващах за скалата почти като маймуна.

Налагаше се да се изкачвам пипнешком, но въпреки това сравнително бързо се озовах на върха на стената.

Приведен, с изтеглен меч в едната ръка и готов за изненади, яхнах стената и надникнах от другата страна, към града, опитвайки се да отгатна кое място би било най-подходящо за затвора на Шизала.

И тогава го видях!

Една постройка беше относително добре осветена отвътре с факли, а отвън по укрепленията — с главни. Но това не правеше чак толкова впечатление. Над централната ѝ част, издигнато върху пилон, се вееше грамадно знаме със Звяра Н'аал. Същото такова знаме се вееше над палатката, обитавана от Хоргул. Наистина, тя имаше по-големи размери, но дизайнът беше същият.

Все пак беше нещо, за което да се хвана. Постройката със знамето щеше да бъде моята цел.

Прибрах меча, прехвърлих се от другата страна и бавно започнах да се спускам.

Бях на около три метра от земята, когато иззад една сграда близо до стената се появи отряд от войни аргзууни, които се насочиха към мен. Зачудих се дали са ме видели и са ги изпратили да се справят с мен. Но те започнаха да вървят под мен. Бях на петдесетина сантиметра от главата на най-високия. Прилепнах като муха към стената, молейки се да не се подхлъзна и да се издам.

Веднага щом като се скриха от погледа ми, аз се смъкнах на земята и се втурнах към сенките на най-близката сграда, издигната от същия грубо издялан камък като стената.

Знаех, че аргзууните не разполагат с много ездитни животни и предположих, че малка част от тях са успели да се завърнат. Това обясняваше относително слабата населеност на града.

Този факт беше добре дошъл за мен и ми даваше известно предимство.

Успях да се добера до постройката, която си бях набеleyзал.

Стените ѝ изглеждаха по-гладки, но реших, че ще се справя. Единственият проблем се състоеше в това, че бяха добре осветени и можех да бъда забелязан.

Не ми оставаше нищо друго, освен да рискувам, защото едва ли щях да намеря по-удобно време. Щях да се опитам да стигна до някой прозорец и да се прехвърля през него. Веднъж проникнал в сградата, щях да имам повече възможности да се скрия и с ослушване и малко разузнаване да открия къде се намира Шизала.

Хванах се за парче издаден камък и сантиметър по сантиметър запълзах. Напредвах бавно и трудно. Всички прозорци — просто дупки в камъните — бяха разположени поне на шест метра от земята, а този, който си бях набелязал, беше още по-нависоко. Предположих, че това е предпазна мярка срещу атака.

Най-накрая се добрах до прозореца и надникнах вътре. Искях да разбера дали има хора. Стори ми се, че няма. Влязох бързо.

Май бях попаднал в някакъв склад. Наоколо имаше плетени кошове, пълни с изсушени плодове, месо, билки и зеленчуци. Реших, че няма да е зле да се възползвам от храната, останала вероятно от някой поход. Избрах най-апетитните и се нахраних. Бях и жаден, но не забелязах наоколо съдове с вода.

Вече освежен обиколих стаята. Беше просторна и проветрива. Може би заради теченията в нея я използваха за склад и съдейки по парчетата стари кошници, очевидно не отскоро.

Намерих вратата и я побутнах. За мое огромно разочарование беше заключена. Вероятно превантивна мярка срещу крадци.

Бях съвсем изтощен. Очите ми се затваряха, независимо от усилията ми да не заспя. Преследването беше продължително и изморително. Позволявах си да отдъхвам само за кратко. Прецених, че ще бъда от по-голяма полза за Шизала, ако съм отпочинал.

Разместих кошовете и си направих нещо като гнездо. Покатерих се отгоре. Така щеше да ми е по-топло, а ако някой влезеше в стаята, нямаше да ме види. Чувствайки се относително защитен, заспах.

По-силната светлина от огньовете, нахлуваща през прозореца, ми подсказа, че е започнал нов ден за аргзууните. Но, установих бързо аз, не това ме бе събудило.

В стаята имаше някой.

Протегнах много предпазливо схванатите си крайници и надникнах през една пролука в барикадата си. Смях се.

Мъжът, който вадеше храна от кошовете, не беше аргзуун. Беше човек, подобен на мен, но доста блед. Вероятно от живота в мрачните

подземия на Сините великани.

Лицето му не изразяваше нищо. Очите гледаха тъпо, чертите му бяха застинали и той механично прехвърляше месо и зеленчуци в помалка кошница, която държеше в лявата си ръка.

Не беше въоръжен. Раменете му бяха приведени — косата дълга и несресана.

Нямаше никакво съмнение относно положението и функциите, които изпълняваше в пещерния свят на аргзууните.

Човекът беше роб, и то от дълго време.

Бидейки роб, той едва ли хранеше голяма любов към господарите си. От друга страна, доколко ли се страхуваше от тях? Можех ли да му се покажа с надеждата да получи някаква помощ? Дали нямаше да се изплаши и да закрепи за помощ?

Бях поел много рискове, за да стигна дотук. Трябваше да поема още един сега.

Колкото можех по-тихо се придвижих върху кошовете към него. Той ме забеляза едва когато заставах точно над него.

Щом ме видя, очите му се разшириха, устата му увисна, но не издаде нито звук.

— Аз съм приятел — прошепнах.

— П-приятел...? — Повтори бавно думата, като че му беше непозната.

— Враг съм на аргзууните, убих много Сини великани.

— Ау! — отдръпна се той уплашен и изпусна кошницата.

Скочих на земята и се втурнах към вратата, за да я затворя.

Мъжът се обърна към мен, устата му трепереше, а очите му бяха изпълнени със смъртен страх. Очевидно, не аз бях причината за този страх.

— Т-трябва да отидеш при кралицата, т-трябва да се предадеш. Н-направи го и може би ще се измъкнеш от Звяра Н'аал!

— Кралицата? Звярът Н'аал? Чувал съм това име — какво е то?

— О-о, н-не ме питай!

— Кой си ти? Откога си тук? — опитах друг подход за разпит.

— Аз, аз мисля, че името ми беше Орнак Диа... Д-да, това беше моето име... Н-не знам откога съм т-тук... Отког-гато последвахме аргзууните т-тук и п-попаднахме в капан. Т-те бяха изпратили само половината от своите сили срещу южните ст-трани, ние н-не

разбрахме... — Заедно с тези спомени той като че ли си спомни и човека, който някога е бил. Раменете му се поизправиха, устата му спря да трепери.

— Ти си бил в отряда, воден от царя на Карнала, така ли? — попитах го аз. Зачудих се какви ли изпитания биха могли да превърнат за сравнително кратко време твърдия рицар в това пропаднало същество.

— Т-точно така.

— Те са ви подмамили тук, където ви е чакала останалата част от войската им — добре обмислена тактика. Щом сте стигнали дъното на пещерата, те са ви нападнали и са помели цялата ви войска. Това ли се случи?

— Д-да. Те взеха пленници. Аз съм един от последните останали живи.

— Колко пленника?

— Няколкостотин.

Ужасих се. Убедих се в предположенията си, че действията на аргзууните бяха внимателно планирани от години. Първите им войски са били почти унищожени, но пък са отслабили защитните сили на южните народи. Южната армия, преследвала аргзууните е била въвлечена в хитър капан. Изтощените войни са били лесна плячка за отпочиналите аргзууни, чакащи в засада. След което аргзууните са привели в изпълнение втората част на операцията си — тайно придвижване на юг на малки групи с цел завземане с изненада на южните страни, започвайки с Варнал. Нещо беше объркало стратегията им, може би това, че убих водача им, и планът се бе провалил. Но независимо от края му, той беше нанесъл големи вреди. На юга щяха да са необходими години, за да се възстанови след този удар, а през това време щеше да е изправен пред опасността от други по-силни агресори. Например владениярите.

Тогава зададох на роба най-важния въпрос.

— Каж ми, доведоха ли тук скоро две жени. Едната тъмнокоса и една руса...

— Им-ма една з-затворничка...

Само една! Горещо се помолих да не са убили Шизала по пътя.

— Как изглежда?

— Много е красива — руса — карналка, струва ми се...

Въздъгнах с облекчение.

— А Хоргул, жената владниярка, тъмнокосата?

— Ах! — възкликна той глухо. — Не споменавай т-това име. Не го споменавай!

— Но какво има? — Сега беше изпаднал в по-лошо състояние, отколкото когато се появих пред него. По брадата му потече слюнка, а очите му заблестяха лудешки. Трепереше с всяка част на тялото си. Той се присви и се сгърчи. Тихо пъшкаше.

Хванах го за рамото, опитах се да му вдъхна малко сила, но той се срина на земята и продължи да пъшка и трепери. Клекнах до него.

— Кажи ми коя е Хоргул? Какво е нейното участие във всичко това?

— О, м-моля те, остави ме. Няма да им кажа, че си тук. Т-ти трябва да си отидеш. Бягай оттук!

Продължих да го разпитвам.

— Кажи ми!

Внезапно зад гърба ми се разнесе глас. Студен, подигравателен, пълен със злобна насмешка...

— Остави нещастника, Майкъл Кейн. Аз мога да отговоря на въпросите ти по-добре от него. Пазачите ми споменаха, че в склада става нещо и реших да проверя сама. Почти се надявах да си ти.

Извъртях се, все още приклеknал и се взрях в дълбоките, зли очи на тъмнокосата жена, чиято роля беше пълна тайна, но вече нямаше да бъде такава.

— Хоргул! Коя си ти?

— Аз съм кралицата на аргзууните, Майкъл Кейн. Аз бях тази, която командваше армията, която разбихте, а не горкият Ранак Мард. Войската ми се разбяга, преди да успея да я събера, защото онази кучка Шизала ме нападна малко след като ти излезе. Успях да ме удари и бях изпаднала в безсъзнание. Но през това време няколко от моите хора са я пленили. Когато се събудих, армията ми беше разпръсната. Реших да си отмъстя на нея вместо на града й...

— Ти! Всичко е било твое дело! Но как можеш да си кралица на тези гиганти — диваци, с каква сила можеш да ги държиш в подчинение?

— Имам сила над нещо, от което те се страхуват — усмихна се тя.

— И какво е то?

— Скоро ще разбереш. — Зад нея в стаята започнаха да нахлуват Сини великани. — Вържете го!

Опитах да се изправя, но се препънах в треперещото тяло на роба. Преди да възстановя равновесието си, върху мен се нахвърлиха половин дузина великани.

Съпротивлявах се с юмруци и крака, но много скоро те завързаха ръцете ми отзад, а през това време Хоргул ми се смееше в лицето, белите й, остри зъби проблясваха в полумрака.

— А сега — каза тя, — ще разбереш какво наказание го очаква човека, отговорен за провала на плановете на кралицата на аргзууните!

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

БЪРЛОГАТА НА ЗВЯРА Н'ААЛ

— Заведете го в покоите ми — нареди Хоргул на пазачите. — Искam първо да го разпитам.

Принудиха ме да вървя след нея през лабиринт от студени, ветровити коридори, осветени от топящи се факли. Стигнахме до една голяма врата, изработена от тежко дърво с грубо изковани сребърни орнаменти по нея.

Отвориха вратата. Влязохме в просторна стая, затоплена от голям огън в единия ѝ край, бучащ зад метална решетка. В стаята имаше изобилие от кожени килими и тежки тъкани. По стените висяха гоблени — несъмнено бяха плячка от нападнати градове, тъй като изработката им беше изключителна. Дори и прозорците бяха покрити, което обясняваше топлината в стаята.

Близо до огъня беше поставена тежка ракла. Отгоре имаше стакани с вино и купи с плодове и месо. В другия край на стаята, срещу огъня, стоеше голямо, покрито с кожа кресло. Наоколо бяха разхвърляни пейки и столове с дърворезба.

Макар и не толкова уютни в сравнение със стандарта на цивилизования юг, покоите на кралицата бяха луксозни, в пълна противоположност на условията на живот на обикновените аргзууни.

Над огнището висеше гоблен, но той не беше така добре изработен като останалите. Изобразяваше създаването, което вече бях видял на знамето на кралицата — тайнствения Звяр Н'аал. Изглеждаше зловещ. Забелязах, че пазачите избягват да го поглеждат.

Разбира се, бях все още здраво вързан. Не представлявах опасност за Хоргул и тя освободи стражата. Закрачи пред мен и ми хвърляше странни, любопитни погледи. Стоях с изправен гръб и гледах над главата ѝ. Това продължи известно време, но аз се постарях лицето ми да не изразява нищо и продължих да гледам напред.

Неочаквано тя спря пред мен, замахна с дясната си ръка и ме удари силно през устата. Запазих позата си.

— Кой си ти, Майкъл Кейн?

Не ѝ отговорих.

— Има нещо в теб. Нещо, което никога не съм усещала в друг мъж. Нещо, което мога да се науча да харесвам. — Гласът ѝ беше станал по-мек и тя пристъпи към мен. — Наистина го мисля, Майкъл Кейн. Съдбата ти няма да е много приятна. Но ти можеш да я промениш...

Запазих мълчание.

— Майкъл Кейн, аз съм жена. И то... чувствителна жена. — Тя се засмя леко и някак подигравателно. — Станала съм това, което съм, по независещи от мен обстоятелства. Искаш ли да чуеш защо аз съм кралица на аргзууните?

— Искам да знам къде е Шизала, нищо друго — казах накрая аз. — Къде е тя?

— Все още нищо не ѝ се е случило. Може би нищо няма и да ѝ се случи. Предвидила съм ѝ интересна съдба. Няма да я убия, но ще я превърна в полезна слугиня. Предпочитам да запазя владетелката на Варнал като раболепна робиня, отколкото да я убия...

Мислите ми препускаха. И така, Шизала нямаше да умре, поне засега. Почувствах облекчение. Дарнад щеше да разполага с достатъчно време да се опита да я освободи. Отпуснах се, дори мисля, че се усмихнах.

— Изглеждаш ми в добро настроение. Значи не изпитваш никакви чувства към мен? — Хоргул като че ли с нетърпение очакваше отговора.

— А защо трябва да изпитвам? — излъгах аз.

— Това е добре — каза тя сякаш на себе си. Гъвкава като пантера, тя отиде до креслото и отпусна в него прекрасното си тяло. Продължавах да стоя на същото място, но се втренчих в пламтящите ѝ очи. След известно време тя сведе поглед.

Загледана в пода, Хоргул започна разказа си:

— Бях единайсетгодишна, когато аргзууните нападнаха караваната, в която заедно с родителите си пресичахме северните граници на Владнияр. Убиха много, включително майка ми и баща ми, но взеха също и роби. Сред тях бях и аз...

Съзнавах, че се опитва да събуди съчувствието ми и ако историята ѝ беше вярна, бях склонен да изпитам съжаление към

детето, което е била. Но не можех да оправдая престъпленията, на които бях свидетел.

— В онези времена аргзууните бяха разделени. Много често пещерата ставаше бойно поле на враждуващи отряди. Те бяха разделени на фамилни кланове и кръвосмешението беше нещо обичайно. Единственото, което можеше да ги обедини за кратко време, беше страхът им от Звяра Н'аал, обитаващ подземията под пода на главната пещера. Той се хранеше с аргзууни, които бяха основната му плячка. Промъкваше се, нападаше, после отново изчезваше. Аргзууните вярваха, че Звярът е възплъщение на Рахарумара, тяхното главно божество, и не правеха никакъв опит да го убият, дори когато можеха, му принасяха в жертва роби.

Когато станах на шестнайсет години, бях избрана за една от тези, с които трябваше да нахранят Звяра. Но аз вече усещах в мен някаква сила, сила, която ми даваше възможност да карам другите да изпълняват волята ми. Е, не в големи мащаби — все пак бях само една робиня, — но поне облекчаваше живота ми. Странно, че именно Звярът Н'аал извади силата ми наяве.

Щом плъзна новината, че Звярът е тръгнал към Голямата пещера, аз и още неколцина като мен — роби и престъпници аргзууни, бяхме вързани и оставени на предполагаемия му път. Много скоро той се появи и изтръпнала от ужас го наблюдавах как започна един по един да поглъща спътниците ми. Вторачих се в очите му. Подтикната от някакъв инстинкт, запях монотонно. Не знам какво точно се случи, но той ми отвърна. Можех да общувам с него чрез съзнанието си, можех да му заповядам.

Тя замълча и ме погледна. Аз не реагирах.

— Върнах се в този град, Черния град, а Звярът Н'аал ме следваше като домашно животно. Наредих да издълбаят дълбока дупка и в нея затворихме звяра. Аргзууните ме гледаха със суеверно страхопочитание. По-късно реших, че имам право на възмездие за всичките години на мизерия и робство и планирах завладяването на целия континент. По различни канали събрах информация за юга и системата им на защита. След което приведох в действие първия етап на своя план. Готова бях да чакам години, за да постигна победа, но вместо това.

— Бе победена, и то заслужено. Годиците, прекарани при аргзууните, са те променили, Хоргул, толкова са те променили, че за теб вече няма надежда.

— Глупак! — Тя скочи от креслото и се притисна с разкошното си тяло към мен, галейки гърдите ми. — Глупак! Аз имам и други планове — не съм победена. Известни са ми много тайни. Притежавам много по-голяма власт, отколкото предполагаш. Майкъл Кейн, ти би могъл да споделиш с мен всичко това. Казах ти вече, никога не съм познавала мъж като теб — смел, красив, волеви. Но в теб има и още нещо — нещо тайнствено, което те прави така различен от обикновената измет на Вашу, каквато съм и аз. Стани мой крал, Майкъл Кейн...

Говореше нежно, хипнотизиращите ѝ очи бяха впити в моите и нещо ставаше в съзнанието ми. Почувствах топлина, еуфория. Започнах да си мисля, че предложението ѝ е примамливо.

— Майкъл Кейн, обичам те!

По необяснима за мен причина точно това изречение ме спаси. То върна съзнанието ми към реалността. Както бях вързан, отблъснах вкопчените ѝ в мен ръце.

— Аз не те обичам, Хоргул — заявих твърдо. — Не бих могъл да изпитвам нещо друго освен отвращение към човек, извършил това, което си направила ти. Сега разбирам как сте довели така лесно Шизала, с твоята хипнотична сила! Е, с мен няма да успееш!

Тя ме пусна и когато заговори отново, гласът ѝ беше нисък, вибриращ.

— Предчувствах, че ще стане така. Може би точно това ме привлича в теб, фактът, че можеш да устоиш на силата ми. Много малко успяват, дори и онзи звяр Н'аал не може.

Направих няколко крачки назад и потърсих начин да се измъкна. Изглежда, тя се досети за намеренията ми. Сега лицето ѝ представляваше същинска маска на омраза.

— Чудесно, Майкъл Кейн. С твоя отказ избираш съдбата, която ти бях отредила. Стража!

Грамадните войни аргзууни влязоха.

— Отведете го! Изпратете вестители до всички аргзууни, които са се завърнали. Все още не са много, но им кажете да дойдат. Кажете им, че ще бъдат свидетели на жертвоприношение на Рахарумара!

След това ме отведоха.

Прекарах заедно с пазачите си известно време в помещение близо до изхода на двореца. После ме поведоха навън, по гадно миришещите улици на Черния град. Зад нас се оформи процесия от аргзууни, в началото бяха двама, трима, впоследствие станаха повече. Един Син великан, който вървеше до пазачите, изравни крачка с мен и ми хвърли странен поглед, който не успях да разгадая. Воинът беше без броня, предположих, че я беше загубил по пътя на връщане към Черния град. На гърдите му имаше следа от прясна рана. После излязохме от града и аз забравих за него.

Гледката извън града приличаше на средновековна картина, изобразяваща ада. Големите огньове бучаха, изпращайки трепкащата, задимена светлина над каменистата равнина, която представляваше дъното на пещерата. Грамадните аргзууни, които ме придружаваха, приличаха на демони. Огньовете, бяха огньове, на които печаха грешниците. А на мен ми предстоеше да се срещна със създание, което вероятно беше древно копие на Сатаната.

Хоргул беше вече там, застанала на платформа, до която водеха шест стъпала и стоеше с гръб към нас, протегнала ръце. От двете ѝ страни ярко горяха мангали, които я осветяваха добре. Аргзууните започнаха да оформят обръч около платформата и да се нареждат около нещо, което вече отблизо видях, че е шахта.

Пазачите ми спряха пред първото стъпало и застанаха в очакване. Всички гледахме към Хоргул. Тя пееше, нещо монотонно. Не разбирах думите, за мен те бяха само звуци, но ме накараха да потрепера. Забелязах, че оказваха същия ефект и върху доста от аргзууните.

От шахтата се разнесе шум на плъзгащо се тяло. В следващия момент отстрани на платформата се показва огромна плоска, змиевидна глава, която се поклащаше в ритъма на песента на Хоргул.

Аргзууните замърмориха в суеверен страх и започнаха да се поклащат в такт с главата. Тя беше в противен жълтеникав цвят. От муцуната излизаха извити нагоре дълги зъби. От нея се разнасяше неприятна миризма. Изведнъж тя разтвори челюстите си и с ужасяващо съскане разкри бездънната си уста и огромен, раздвоен език.

Пеенето на Хоргул ставаше все по-тихо и по-тихо, поклащането по-леко. Пригласяното от страна на множеството почти не се долавяше и накрая внезапно настана пълна тишина.

Изведнъж тишината бе нарушена от писък, долетял зад гърба ми.
— Не! Не!

Обърнах глава и видях кой бе изпищял.

— Шизала! — извиках неволно. Мръсниците я бяха довели тук, за да стане свидетел на смъртта ми. Дори и отдалеч забелязах, че бузите ѝ са мокри от сълзи. Тя се дърпаше в ръцете на двамата великани, които я държаха. Опитах да се измъкна и да изтичам към нея, но пазачите ме спряха.

— Остани жива! — извиках ѝ аз. — Трябва да живееш! Не се страхувай! — Не можех да ѝ кажа, че в този момент Дарнад язди назад към цивилизацията, за да потърси помощ за спасението ѝ. Но се надявах моят вик да означава нещо за нея. — Остани жива!

Нейният глас слабо ми отговори:

— О, Майкъл Кейн, аз, аз...

— Тишина! — Хоргул беше с лице към нас и се обръщаше не само към поданиците си, но и към двама ни с Шизала. — Доведете пленника до края на шахтата.

Избутах ме напред. Погледнах надолу, където се беше свил Звярът Н'аал. Странно интелигентните му очи отвърнаха на погледа ми с нещо като — потръпнах при тази мисъл — мрачен хумор!

— Днес Звярът Н'аал е в добро настроение — каза Хоргул отгоре. — Ще си поиграе с теб, преди да те погълне.

Опитах се да не показвам ужаса, който ме изпълваше.

— Хвърлете го долу! — заповяда Хоргул.

Бях хвърлен в шахтата при звяра — вързан и безпомощен.

Успях да се приземя на крака на няколко метра от мястото, където все още лежеше свито на кълбо грамадното змиеподобно създание и ме гледаше с всяващите ужас очи.

И тогава ненадейно долетя вик. Вдигнах глава. Един воин аргзуун гледаше надолу към мен — същият, когото бях забелязал по-рано да ме поглежда особено. В едната си ръка държеше меч, а в другата — бойна брадва. Но какво правеше той?

Чух как Хоргул крещи на стражата:

— Спрете го!

В следващия момент аргзуунът скочи долу и застана до мен.
Вдигна меча и тогава проумях какво става.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ЕДИН НЕОЧАКВАН СЪЮЗНИК

В първия миг реших, че по някакви причини, известни само на него, войнът ще ме разсече. Но се случи нещо съвсем различно. Той разсече въжетата, с които бях вързан.

— Аз те познавам — казах изненадан. — Ти си войнът, с когото се бих близо до Варнал.

— Аз съм войнът, чийто живот ти пощади и спаси от обидите и мечовете на другарите му. Много мислих над постъпката ти, Майкъл Кейн. Възхитих се на жеста ти. Той означава много за мен. А сега поне мога да ти помогна да се биеш за живота си срещу това изчадие.

— Но мислех, че твоят народ се страхува от него, защото го смята за свръхестествено същество.

— Така е, но започнах да се съмнявам, че това отговаря на истината. Бързо, вземи меча, винаги съм бил по-добър с бойната брадва, отколкото с меч.

С този неочакван и добре дошъл съюзник аз се обърнах с лице към Звяра Н'аал.

Звярът изглеждаше объркан от развоя на събитията. Местеше поглед от единия към другия, несигурен кого да нападне първи, защото ние бяхме започнали да се движим, и двамата — дебнещи, чакащи.

Изведнъж грамадната глава на Звяра замахна към мен. Заотстъпвах назад, препъвайки се, докато се опрях в стената и замахнах отчаяно към зурлата с грамадното оръжие.

Звярът явно не беше свикнал жертвите му да оказват съпротива. Докато разсичах муцуната му, от изненада той гневно засъска.

Животното се дръпна назад и започна да се развива. Много скоро главата му се извиси високо над мен и аз се оказах в сянката ѝ. Над мен се надвеси бездънната уста и за момент си помислих, че ще ме нагълта на една хапка. Вдигнах меча нагоре. Когато муцуната, от която се разнасяше непоносима смрад, се озова точно над мен, забих острието право нагоре в мекото небе.

Звярът изрева и се дръпна назад. Люлеещата се глава удари война аргзуун, който се беше приближил и замахваше с бойната брадва.

Той загуби равновесие и падна. Създанието се надвеси над него с намерението да откъсне главата му. Точно в този миг видях какво мога да направя. Скочих върху гърба му, изкатерих се по плоската глава и го възседнах малко над очите.

Всичко това отне само няколко секунди, през които отчаяният аргзуун се опитваше да избяга от тракащите челюсти.

Вдигнах меч с две ръце над дясното око на Звяра.

Спуснах го с всичка сила надолу.

Стоманата потъна навътре. Главата се дръпна назад и аз полетях, но вече обезоръжен, към земята.

Звярът Н'аал се извърна отново към мен. Сега, с меч забит в окото, видът му беше още по-противен.

Воинът застана до мен с брадвата в ръка, с явното намерение да ме защитава, тъй като бях останал без оръжие.

Гадната твар издаде смразяващ рев, който отекна в шахтата. После, със зейнала уста и изваден раздвоен език, замахна към нас.

Само на сантиметри преди да ни достигне, главата изведнъж се извъртя и с рязко движение се насочи нагоре. Звярът разви цялото си тяло и се изпъна с такава сила, че за миг си помислих, че ще изскочи от шахтата. Мернах уплашените зрители и след секунда туловището се строполи долу, като едва не ни уби с тежестта си.

Мечът беше свършил работата си. Бях го умъртвил. Беше живял прекалено дълго за каквото и да е създание. Почти вярвах в свръхестествения му произход.

Без затруднение измъкнах меч от чудовищната глава.

Тогава осъзнах, че в действителност нищо не беше приключило. Все още бях затворник и макар и въоръжен, горе ни чакаха около двеста аргзууни, готови да ни унищожат при най-малък знак от Хоргул.

— Какво ще правим? — попитах новия си приятел.

— Ще ти кажа — отвърна след кратък размисъл той. — На дъното на шахтата от другата страна има един отвор, виж. — Проследих накъде сочи пръстът му. Наистина имаше отвор, достатъчен да премине човек, но не и главата на Звяра Н'аал.

— Какво е това?

— Тунел, който води към кошарите, където държат робите, като понякога ги принуждават да минават оттам, за да нахранят звяра — Приятелят ми мрачно се подсмихна. — Повече няма да дъвче човешко месо. Ела, последвай ме. Убихме Звяра Н'аал и това ще ги впечатли. Ще бъдат още по-впечатлени, когато изчезнем и с повече късмет може да успеем да се измъкнем в суматохата.

Последвах го в тунела.

Докато вървахме, той ми каза името си — Моват Ярд от клана Моват-Тик, един от най-големите аргзуунски кланове, преди да се появи Хоргул и застане начело на народа аргзуун. Каза ми още, че макар да се страхували, сега те роптаели срещу нея. Амбициозните ѝ планове не довели до нищо, освен до намаляване на населението.

След известно време в тунела леко просветля. Пред нас се видя нещо като решетка от дърво. Зад нея се намираше пещера, осветена от една-единствена факла.

Легнали направо на пода в пози на пълно изтощение, наблъскани един до друг като добитък, голи и мръсни, бледи и брадясали бяха останките на великата армия, пленена преди две години. Испитах съжаление към тези около сто и петдесет недохранени, безжизнени роби. Испитах съжаление към тях.

Моват Ярд насече с брадвата си дървената решетка и ние влязохме. Няколко глави изненадано се надигнаха. Миризмата вътре беше почти непоносима, но знаех, че не бе по тяхна вина.

Един мъж, който стоеше по-изправен от останалите и беше висок почти колкото мен, пристъпи напред. Имаше голяма брада, която се беше опитал да поддържа относително чиста, а по тялото му играеха мускули, които без съмнение бяха резултат на тренировка.

Когато заговори, гласът му се оказа дълбок и мъжествен, дори властен.

— Аз съм Карнак — каза просто той. — Какво означава това? Кой сте вие и как се озовахте тук? Как се промъкнахте покрай Звяра Н'аал?

Обърнах се не само към него, но и към всички останали. Те гледаха към нас с надежда.

— Звярът Н'аал е мъртъв! — съобщих аз. — Ние го убихме — това е Моват Ярд, мой приятел.

— Един аргзуун, твой приятел? Невъзможно!

— Напълно е възможно, фактът, че съм жив е свидетелство за това! — Усмихнах се на Моват Ярд, който направи опит да се усмихне в отговор, въпреки че като оголи зъби, резултатът беше по-скоро плашещ.

— Кой си ти? — попита брадатият, наречен Карнак.

— Аз съм странник на вашата планета, но съм тук, за да ви помогна. Искате ли да сте свободни?

— Разбира се — отвърна той. В пещерата се разнесе развълнуван шепот. Някои започнаха да се изправят, усети се оживление.

— Трябва да сте готови да се биете със зъби и нокти за свободата си — обърнах се към тях аз. — Нужно ни е отнякъде да се въоръжим.

— Не можем да се бием с целия народ аргзуун — тихо ми каза Карнак.

— Знам. Но целият народ аргзуун не е тук в момента. Горе има около двеста бойци и те са деморализирани.

— Това вярно ли е? Наистина ли е вярно? — Карнак се усмихваше възторжено.

— Вярно е — отвърнах аз, — но въпреки това ви превъзхождат по брой, освен това сте невъоръжени. Нужно е да обмислим всичко внимателно, но първо трябва да се измъкнем оттук.

— Няма да е много трудно при настоящото ни настроение. Обикновено има повече пазачи, но сега са само двама. — Карнак посочи към другия вход на пещерата, преграден от плет и нищо друго. — Пещерата след тази е пълна с пазачи и всеки, който се опита да избяга оттам, бива убит или върнат обратно и пренесен в жертва на Звяра Н'аал. Но сега...

Заедно с Моват Ярд, вървящ плътно зад мен, тръгнах към вратата и веднага започнах да я сека с меч.

Моват Ярд се присъедини с брадвата си. Развълнуваните затворници се струпаха зад нас, предвождани от Карнак.

От другата страна на плета долетя изненадано ръмжение. После единият аргзуун изкрещя:

— Махайте се или ще станете храна за Звяра Н'аал!

— Н'аал е мъртъв. Говориш с хората, които го заклаха.

Напънахме вратата. Тя падна и се разби на земята, откривайки пред нас двама объркани аргзууни с мечове в ръце.

Двамата с Моват Ярд се втурнахме без забавяне към тях и с няколко невероятно бързи удари ги убихме.

Карнак се наведе и вдигна меча на единия от падналите пазачи. Друг мъж взе втория меч, а още двама се въоръжиха с бойната брадва и боздугана.

— Трябва да отидем до оръжейната на аргзууните — каза Моват Ярд. — Там ще можем да се въоръжим, както трябва.

— Къде се намираме в момента? — попитах аз.

— Ами, под Черния град. Има няколко изхода.

— А къде се намира оръжейната?

— В двореца, в двореца на Хоргул. Ако побързаме, можем да стигнем там, преди да се върнат. Вероятно все още не са се осъзнали.

— Моват Ярд, защо ни помагаш срещу своите? — попита Карнак. Той изпитваше известно съмнение, което беше оправдано. Беше изпитал вече на гърба си капана на аргзууните.

— Научих много от малкото, което Майкъл Кейн каза и направи за мен. Разбрах, че понякога идеалите могат да се издигнат над кръвните връзки. А освен това възнамерявам да се боря срещу Хоргул, а не срещу аргзууните. Ако я победим, тогава ще се наложи да решавам къде да остана, но не и докато тя властва над аргзууните.

Изглежда тези думи убедиха Карнак. Затичахме се по пътеките, водещи извън подземния затвор, и скоро стигнахме до желязна врата, пазена от един аргзуун. Когато ни видя, вероятно изражението на отчаяна решителност в очите ни го накара, вместо да посегне към оръжието си, да протегне напред ръце.

— Вземете ключовете, но ме оставете жив.

— Честна сделка — отбелязах аз. Взех ключовете и отключих желязната врата. — Ако не възразяваш, ще вземем за малко назаем и оръжието ти.

Още двама мъже се въоръжиха с меча и бойната му брадва — така станахме осем. Вързахме Синия великан и излязохме на улицата.

Зад стените на Черния град долиташе шум на объркани гласове, но аргзууните все още не бяха достигнали портите на града.

Забързахме към двореца с Моват Ярд и Карнак.

Нахлухме вътре, като пътьом заклахме няколко пазача, които ни се изпречиха на пътя.

Точно когато стигнахме до оръжейната, чухме как първите завърнали се аргзууни вдигнаха тревога.

Влетяхме в залата, по-неподредена, но също така добре заредена като тази във Варнал. Само дето оръжията бяха, разбира се, по-варварски.

Докато радостните затворници хукнаха да се въоръжават с най-доброто, което притежаваха аргзууните, без да споменаваме купищата пленено оръжие, което се намираше там, ние осемте, които вече бяхме въоръжени, посрещнахме първата вълна от войници.

Сигурно сме изглеждали доста странно тримата, които предвождахме останалите — един Син великан, почти четири метра висок, един гол мъж, целият обрасъл с косми и див пламък в очите, и един загорял от слънцето човек, който дори не беше от тази планета. Но едно нещо имахме общо — бяхме майстори на меча.

Стояхме рамо до рамо, преграждайки пътя на атакуващите, докато другарите ни се въоръжат. Сякаш дъжд от мечове се изсипа върху мен. Задържахме ги по някакъв начин, дори успяхме да заколим няколко.

После зад нас се разнесе силен рев!

Затворниците бяха въоръжени и готови за битка. Робите се бяха превърнали отново в бойци, изгарящи от желание за възмездие за годините на подчинение и страх, за отмъщение за коварния капан, в който бе унищожен цветът на южната армия. Настъпихме напред, принуждавайки аргзууните да отстъпят.

Бихме се по коридорите на двореца. Бихме се в зали и стаи. Бихме се също в изоставената тронна зала, както и в личните покои на Хоргул. Аз използвах един момент и разкъсах изображението на Звяра Н'аал.

Навън улиците на Черния град се изпълниха със сражаващи се мъже.

Бяхме по-малко на брой. Нашите хора бяха почти забравили бойните си умения. Но сърцата ни бяха изпълнени с изгарящо желание за битка. Дочакали бяхме момента да отвърнем на удара на старите си врагове.

Когато всички ние се озовахме на улицата, аргзууни бяха успели да намалят броя ни с една трета, но пък ние бяхме унищожили повече.

Колкото повече се сражавахме, толкова повече се възвръщаха старите умения на бившите роби. Боят по улиците постепенно замря. Аргзууните реорганизираха силите си. Използвахме затишието, за да се съберем и обсъдим нашата стратегия.

Държахме голямо пространство около двореца, но в ръцете на аргзууните беше по-голямата част от града.

Някъде там бяха Хоргул и Шизала. Надявах се Хоргул в изблик на омраза да не нареди да убият Шизала. Надявах се кралицата да не е загубила вярата си в способността на нейните воители да победят.

Аргзууните нападнаха първи, но ние ги очаквахме и бяхме разположили бойци по всички улици.

Известно време изглеждаше, че нито една от страните няма преимущество. И ние, и те удържахме позициите си.

— Така може да продължим до безкрай — каза Моват Ярд, когато тримата с него и Карнак се събрахме на съвещание.

— Как да пробием защитата им? — попитах аз.

— Да преведем голяма група бойци в тила им — предложи Карнак. — Тогава ще можем да атакуваме от двете страни и да пробием редиците им.

— Добра идея — съгласих се аз. — Но как ще прехвърлим тази група? Не можем да прелетим над тях.

— Прав си — каза Моват Ярд, — но можем да минем под тях. Спомняш ли си затвора? Помниш ли, когато ти казах, че има няколко входа и изхода?

— Да — отвърнах. — Можем ли да минем през един от тях и да излезем в тила им?

— Ако не са готови за този номер, можем. Но ако са блокирали входовете, ще загубим повече. Ще изпратим там добрите бойци, а тук ще оголим фронта. Дали си заслужава риска?

— Да — бях категоричен. — Ако не спечелим скоро някакво предимство, хората ни съвсем ще се изморят. Те и без това са изтощени от недохранване. Не можем да си позволим да губим повече време.

— Кой ще ги поведе? — Карнак направи крачка напред. По всяка вероятност имаше предвид себе си.

— Аз — казах. — Вие двамата сте нужни повече тук, да ръководите отбраната.

Те се съгласиха с доводите ми.

Преди да измине един схатис, аз вече водех група от около трийсет рицари към входа на затвора, който ни бе посочил Моват Ярд.

Тичахме в неравномерен тръст надолу по виещите се рампи и налетяхме право на отряд аргзууни, идващи от другата страна!

Още преди да се осъзнаем, бяхме въвлечени в битка, губейки време и бойци.

Аргзууните се биеха не много ентусиазирано. Бях убил двама и обезоръжил няколко, когато останалите оставиха на земята оръжието си и се предадоха.

— Защо се отказахте толкова лесно? — попитах един от тях.

Отвърна ми с грубото си произношение:

— Уморихме се да водим сражения за Хоргул. Тя дори не ни предвожда. Изчезна, след като ти уби Звяра Н'аал. Ние я следвахме, защото смятахме, че Рахарумара се е вселил в Звяра Н'аал, а тя беше по-силна от него. Но сега вече знаем, че Рахарумара не се е вселил в Звяра, в противен случай ти не би могъл да го убиеш. Не желаем повече да умираме заради нейните планове. Много наши братя бяха убити през последните години, за да задоволят амбициите ѝ. А виж какво стана — няколко воители да се отбраняват по улиците срещу някакви роби. Искаме мир!

— Колко от вас мислят като теб?

— Не знам — призна той. — Не сме говорили. Твърде много неща се случиха за кратко време.

— Спомняш ли си русото момиче, което Хоргул доведе тук? Тя беше и на церемонията със Звяра Н'аал.

— Да, видях я.

— А знаеш ли къде се намира сега?

— Мисля, че е в кулата на Вулсе.

— Къде е това?

— Близо до главната врата, тя е най-високата кула в града.

Взехме оръжието им и продължихме през бившия затвор, докато най-после излязохме в една част на града, където се озовахме почти непосредствено зад последните редици на сражаващите се аргзууни, и веднага атакувахме.

С викове на изненада аргзууните се обърнаха към нас. Завърза се битка, в която ние се опитвахме да преминем през тях и да се свържем

с другарите си от другата страна.

Аз самият се дуелирах с най-едрия аргзуун, с когото бях се сблъсквал досега. Сигурно беше над пет метра висок и в боя използваше дълго копие и меч.

В един момент той хвърли копието към мен. Съумях да го хвана в движение, обърнах го и го хвърлих обратно към него. Улучих го в корема. После го довърших с меча. Ако не бях извадил късмет, улавяйки копието, едва ли щях да оцелея в двубоя.

Огледах се и видях, че почти се бяхме свързали с нашите хора от другата страна.

Убеден в успеха на тактиката, оставих отряда си под командата на мургав боец, показал умение и интелигентност в битката, и напуснах полесражението.

Затичах се към кулата на Вулсе. Надявах се най-после там да намеря Шизала и да се погрижа поне за безопасността ѝ.

Скоро зърнах кулата и не забелязах входа ѝ да се охранява, но видях нещо друго. Нещо, което за мен беше голяма изненада.

Помислих си, че най-вероятно бе игра на светлината или видение.

Това, което гледах, беше един летателен апарат, увиснал над върха на кулата, един кораб много подобен на този, с който Шизала и аз бяхме летели.

Как се бе озовал тук?

Стигнах входа на кулата и се втурнах вътре. Освен едно каменно, вито стълбище, водещо нагоре, на долния етаж не забелязах нищо друго. Хукнах по стълбите.

Близо до върха на кулата открих една врата. Пред нея нямаше никой и аз я отворих.

Видът на двамата, които бяха в стаята, ми подеждва като шок.

Единият беше Шизала.

Другият...? Другият беше Телем Фас Огдаи, принцът на Мисхим Теп, годеникът на Шизала.

С едната си ръка беше прегърнал Шизала, а в другата държеше меч. Беше обърнато лице към мен и гледаше предпазливо към вратата, през която току-що бях влязъл.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

СЛАДКА РАДОСТ И ГОРЧИВА МЪКА

Трябва да призная, че за момент, вместо да изпитам радост, че Шизала е в безопасност, бях обзет от ужасно разочарование.

Свалих меча и се усмигнах на Телем Фас Огдаи.

— Привет, принце! Радостен съм да видя, че си успял да предпазиш принцесата и тя е във от опасност. Как дойде тук? Сигурно си чул нещо затова, което направихме в Нарлет? Или може би Дарнад е успял да изпрати съобщение по-бързо, отколкото съм предполагал?

Телем Фас Огдаи се усмигна и повдигна рамене.

— Има ли някакво значение? Аз съм тук и Шизала е в безопасност. Това е важното.

Приех отговора му, макар че той не отвърна конкретно на въпросите ми.

— Майкъл Кейн — промълви Шизала, — бях сигурна, че са те убили.

— Изглежда providението е на моя страна — отвърнах, като се опитах да прикрия изражението в очите си, които би трябвало да добавят — запазвайки най-скъпото нещо в живота ми.

— Чух, че си проявил чудеса от смелост — каза някак иронично Телем Фас Огдаи. Неодобрението, което изпитвах към принца, нарасна, въпреки усилията ми да приема една обективна позиция спрямо него, но той определено не ми помагаше.

— Ще може ли да ни оставиш за момент — продължи Телем Фас Огдаи. — Бих искал да разменя няколко думи с Шизала насаме. — Не се наложи да ми го повтори. Поклоних се леко и излязох от стаята.

Щом вратата зад гърба ми се затвори, отвътре долетя гласът на Шизала.

Това вече беше прекалено дори и за мен. Независимо от подобното преживяване в двореца на Варнал, не можах да се стърпя и се втурнах обратно в стаята.

Шизала се бореше с намръщения Телем Фас Огдаи, който се опитваше да я издърпа до прозореца, където чакаше летателният апарат.

— Спри! — произнесох спокойно аз.

Тя ридаеше.

— Майкъл Кейн, той...

— Съжалявам, Шизала, но каквото и да си мислиш след тази случка за мен, аз няма да допусна един грубиян да се държи така с дама.

Телем Фас Огдаи се разсмя. Той беше прибрал меча си, но пусна Шизала, за да го извади отново.

За моя голяма изненада тя изтича към мен.

— Той е предател! — извика Шизала — Телем Фас Огдаи е бил в съюз с Хоргул. Техният план е бил заедно да управляват целия континент!

Не повярвах на ушите си. Веднага изтеглих собствения си меч.

— Той заплашваше, че ще те убие, ако проговоря — продължи тя. — Аз, аз не исках.

Телем Фас Огдаи цъкна с уста.

— Забравяш нашата връзка, Шизала. Ти все още си длъжна да се омъжиш за мен.

— Когато светът научи за твоето предателство, тя няма да има повече задължения към теб — намесих се аз.

Тя поклати глава.

— Споразумението, което сме сключили, не е според обикновените закони. Той е прав. Ще го изпратят в изгнание и аз трябва да отида с него!

— Но това е жесток закон!

— Такава е традицията — отвърна просто тя. — Това е обичай на нашия народ. Ако традициите се пренебрегват, обществото ни ще се срути, сигурни сме. Затова понякога отделният човек може да бъде потърпевш в името на Великия закон.

Не виждах смисъл да споря. Може и да съм старомоден, но имах голямо уважение към традициите и обичаите като стълбове на обществото.

Неочаквано за мен Телем Фас Огдаи се изсмя малко налудничаво и ме нападна.

Бутнах Шизала зад мен и посрещнах удара му.

Започнахме да се дуелираме в стаята. Двамата бяхме равностойни, като се изключи това, че бях изтощен от предишните сражения. Мина ми през ума, че може и да ме победи, което щеше да обрече Шизала да прекара целия си живот с един предател, когото мрази!

В един момент усетих, че само се отбранявам. Отстъпих и се намерих с гръб до стената, но стана още по-лошо — оказа се, че съм с гръб към прозореца и щях да падна от около трийсет метра височина.

Видях неприятната усмивка на Телем Фас Огдаи, който приближаваше. Изпълни ме отчаяние, но неизвестно откъде усетих прилив на допълнителна енергия. С един последен, отчаян жест аз се хвърлих напред, насочвайки меча право към него.

Изненадах го. Това спаси живота ми и му коства неговия.

За секунда той се дръпна назад.

Замахнах бързо към гърлото му. Върхът на меча срещна човешка плът и ние се строполихме с див рев.

Коленичих отстрани, докато животът изтичаше от него. Не можех да го спася. И двамата знаехме, че ще умре. Шизала се приближи и също коленичи до него.

— Защо, Телем — промълви тя, — защо извърши такова ужасно нещо?

Той извърна очи към нея. Говоренето го затрудняваше.

— Преди повече от година предприех таен поход. Искях да разбера какво се бе случило с твоя баща. Вместо това бях пленен и доведен при Хоргул.

— Проявил си голяма смелост — казах аз.

— Тя... тя някак ме прелъсти — продължи той. — Сподели с мен тайни, мрачни тайни. Озовах се напълно във властта ѝ. Помогнах ѝ да планира последните етапи от превземането на Варнал и нарочно дойдох по време на атаката. Бях сигурен, че ще ме помолите да отнеса съобщение за помощ до Мисхим Теп и другите съюзници. — Той се закашля силно, но се овладя.

— Не... не знам защо го направих. Мислех, че ще ви победят, но не успяха. Твоят народ научи, че не съм отнесъл съобщението в Мисхим Теп, б-баща ми попита защо. Аз... аз не знаех какво да му отговоря. Хората започнаха да приказват, скоро всички знаеха, че съм

предал Варнал, макар... макар никой да не знаеше защо. Тази жена... също като сън... аз... аз бях предател и глупак... тя... тя...

Надигна се, очите му гледаха, без да виждат.

— Тя е като дявол! — извика той силно. — Трябва да бъде намерена и убита. Докато я има, всичко, което ние обичаме и ценим на Вашу, ще бъде застрашено от поквара. Тайните ѝ са ужасяващи... те ѝ дават страшна сила! Тя трябва да умре!

След което падна назад мъртъв.

— Къде е Хоргул? — попита ме Шизала.

— Не знам. Вероятно е избягала, но къде, не е ясно. Дори и аргзууните не познават напълно този пещерен свят.

— Мислиш ли, че той преувеличаваше за това, че съзнанието му е замъглено?

— Смятам, че е възможно — след което, съвсем изненадващо, тя се озова ридаеща в обятията ми.

Прегърнах я здраво и зашепнах думи на успокоение. Беше преминала през невероятни трудности и ужаси и ги беше понесла смело.

— О, Майкъл Кейн, о, моя любов! — шепнеше тя.

Не можех да повярвам на ушите си. Помислих, че преживяванията през деня бяха разстроили мозъка ми.

— К-какво каза? — попитах нежно, объркано.

Тя овладя плача си и ме погледна, усмихвайки се през сълзи.

— Казах „моя любов“ — повтори Шизала. — Майкъл Кейн, обичам те от мига, в който се срещнахме. Спомняш ли си, когато мизип те преследваше? Аз се засмях и ти се присъедини към нея.

— Но точно тогава и аз се влюбих в теб. А аз мислех, че обичаш Телем Фас Огдаи!

— Възхищавах му се тогава — отвърна тя, — но не го обичах, особено след като те видях. Но какво можех да направя? Традицията ме свързваше с него и аз нямах право да я наруша...

— Нито бих очаквал от теб да го направиш. Но сега...

Тя обви ръце около мен и ме привлече близо до себе си.

— Сега — въздъхна тя — сме свободни да се оженим веднага след като се определи денят на годежа ни.

Наведох се да я целуна и се сетих, че не знаех докъде беше стигнала битката навън.

— Трябва да видим как се справят нашите хора с аргзууните — казах ѝ аз.

Тя не знаеше нищо за събитията или поне знаеше много малко, затова набързо ѝ разказах. Тя се усмихна отново и плъзна ръка в моята.

— Няма да се разделя повече с теб. — Знаех, че трябваше да я оставя в кулата или още по-сигурно в летателния апарат, но не можех да понеса мисълта нещо да ни раздели. Корабът ми напомни за деня, в който бяхме полетели над лагера на аргзууните и аз я попитах защо беше изоставила сигурността му.

— Нима не си разбрал? — отвърна тя, докато се спускахме ръка за ръка по стълбите. — Искях да ти помогна или ако се наложеше, да умра заедно с теб. Но когато влязох там, ти вече беше приключил със задачата си и си беше тръгнал.

Стиснах ръката ѝ с любов и благодарност. Останалото знаех от Хоргул.

Навън установихме, че аргзууните масово се предават, загубили желание да се бият, още повече след като бяха разбрали, че кралицата им беше изчезнала.

Към нас се приближи отряд от триумфиращо маршируващи бойци, предвождани от Моват Ярд и Карнак, бившия роб.

Изчакахме ги да се приближат. Изведнъж ме обзе умора и осъзнах, че беше настъпил краят на сражението.

Чувствах се изтощен, но сърцето ми биеше щастливо. Бяхме победили, а Шизала беше обещала да бъде моя. Какво повече можех да желая!

В този момент Карнак се втурна с протегнати ръце. На устните му цъфтеше усмивка.

— Шизала! — извика той. — Шизала, това ти ли си? Какво правиш тук?

Тя го гледаше недоумяващо, не беше познала брадатия мъж. Зачудих се, дали е неин стар приятел, като тайно се надявах да не е предишен годеник или някой, който да наруши щастието ми.

— Карнак, познаваш ли Шизала? — попитах изненадан.

— Да я познавам! — Карнак се разсмя от сърце. — Мисля, че наистина я познавам.

— Карнак! — Сега беше ред на Шизала да се разсмее. — Това ли е твоето име? Това ли?

— Разбира се!

Трябва да ви призная, че наблюдавах не без ревност как другият мъж взе в ръцете си моята Шизала. Но после с една дума всичко дойде на място.

— Татко! — извика тя. — О, татко, мислех, че си мъртъв!

— Щях да бъда, ако не беше този млад мъж със странно звучащо име и неговият приятел Моват Ярд.

Шизала се обърна към мен и стисна ръката ми.

— Ти си спасил живота на баща ми? О, Майкъл Кейн, дворът на Варнал ще продължи да съществува благодарение на теб!

— Благодаря ти, ако не съществуваше, аз щях да съм един много нещастен човек.

Карнак ме потупа по рамото.

— Направо шампион, не съм виждал друг като него, а през живота си съм познавал доста добри бойци.

— И вие самият сте много добър, сър.

— И мен ме бива, млади човече, но никога не съм бил толкова добър, колкото си ти — и ни изгледа със съжаление. — Виждам, че изпитвате известни чувства един към друг. Но ти разбираш, Шизала, че нищо не може да се направи.

— Какво? — Бях извън себе си от ужас. Каква нова причина щеше да се изпречи между любимата ми и мен?

Карнак поклати глава.

— Съществува уговорката с Телем Фас Огдаи. Той...

— Той е мъртъв — прекъснах го аз. Естествено Карнак не знаеше нищо за последните събития и набързо му разказах. Той ме изслуша намръщен.

— Знам, че момчето беше твърдоглаво, и знам, че Хоргул можеше да използва тези свои очи и глас, за да подчини всеки, но никога не съм и помислил, че синът на моя най-стар приятел би могъл... — Карнак или по-скоро царят на Варнал, какъвто беше, поклати глава. — Ще кажем на баща му, че е умрял заради нас — реши той. — В известен смисъл това отговаря на истината.

Той ни погледна и се усмихна.

— Тогава можете да обявите годежа си веднага щом се върнем във Варнал, стига това да е вашето желание.

— Това е нашето желание — казахме едновременно и се спогледахме усмихнати.

Ние тримата, Карнак, Шизала и аз решихме да оставим Черния град под управлението на Моват Ярд. По този начин победата ни щеше да бъде по-малко горчива за тях. Обявихме, че Моват Ярд ще стане временен управител на града, докато не се проведе ново гласуване, след като се сключи договор с Карнала.

Ние не проявихме нужната твърдост към аргзууните, защото съзнавахме, че към действията им ги беше тласнала амбицията на Хоргул.

Малко по-късно се качихме в летателния апарат и се сбогувахме с Моват Ярд.

Карнак пое управлението на въздушния кораб и го поведе през трудните завои на тунела, водещ към повърхността.

После прелетяхме над Пустошта на обречените, над застиналата гора, широката река и над безкрайността на Кримзън Плейн.

Пътуването продължи много дни, но ние го запълнихме с планове за бъдещето и с разкази за времето, през което бяхме разделени.

И ето че се озовахме над Варнал.

Когато градът разбра кои сме, бе обхванат от луда радост. Посрещнаха ни с голяма церемония. Годежът беше обявен и щеше да се състои на следващия ден. Изпълнен с неудържимо щастие, отидох в старата си стая, за да прекарам нощта.

Но след това дойде най-горчивият от всички удари. Сякаш съдбата беше решила да ме накара да премина през всички тези изпитания само за да ме лиши в последния момент от наградата ми. Защото през нощта се събудих от странно, познато усещане.

Почувствах как тялото ми се разпада на частици, как преминавам с фантастична скорост през време и пространство. После всичко свърши и аз отново лежах. Усмигнах се, помислих, че е било само сън. Усетих светлина в очите, сигурно беше сутрин, сутринта на моя годееж.

Отворих очи и погледнах право в усмихнатото лице на доктор Логан — моят главен помощник в лабораторията.

— Логан! — ахнах аз. — Къде съм, какво се случи?

— Не знам, професоре — отвърна той. — Тялото ви е покрито с белези, но сякаш сте по-мускулест. Как се чувствате?

— Какво е станало! — повторих високо.

— Искате да кажете тук ли? Ами, отне ни близо седем часа, докато ви уловим отново на някаква смешна дължина на вълната. Мислехме, че съвсем сме ви изгубили. Нещо е станало с преподавателя. Някакво оплитане, не знам точно.

Станах и го хванах за реверите на престилката.

— Трябва да ме изпратите обратно! Трябва да ме изпратите обратно!

— Хей, преживяванията ти не са ти се отразили добре, професоре — каза единият от техниците. — Трябва да си щастлив, че изобщо си жив. Работихме седем часа без прекъсване, ти направо си беше загинал!

— И все още съм — раменете ми увиснаха. Пуснах престилката на Логан и се загледах в оборудването. Беше ме завело на място с големи приключения и прекрасна жена, а ме бе върнало обратно в този противен свят.

Отведоха ме веднага в болница. Седмици преди да ме пуснат, докторите и физиците опитваха да разберат какво се беше случило. Прецениха, че съм негоден за работа и бях освободен. Не бях допуснат повече да се приближа до преподавателя. Накрая ме изпратиха в Европа, на продължителна почивка.

И ето ме тук.

ЕПИЛОГ

И това, удостоверявам, беше изявлението на професор Майкъл Кейн, физик и майстор на меча, учен на Земята, рицар на Марс.

Повярвайте му, както му повярвах аз, а ако искате, недейте.

След като изслушах разказа на Майкъл Кейн, поисках разрешение да направя две неща и той пожела да узнае какви са те.

— Нека публикувам тази ваша изключителна история, за да може целият свят да прецени, доколко сте искрен и с ума си.

Той повдигна рамене.

— Подозирам, че ще са много малко онези, които ще дадат вярна преценка.

— Но поне тези няколко ще докажат, че съм прав.

— Така да бъде, а другата молба?

— Да ми позволите да финансирам частен проект за преподавател на материя.

— Да. Все пак аз ще съм откривателят на машината. Но ще са необходими много пари.

Попитах колко. Той ми каза и прецених, че щеше да предизвика голяма дупка в наличните ми средства. В действителност беше повече, отколкото можех да си позволя, но не му го казах. Готов бях да подкрепя вярата си в неговата история с голяма сума пари.

Сега преподавателят е почти готов. Кейн казва, че ще успее да го настрои на необходимата честота. Надявам се да е прав. Бяхме работили като роби седмици наред.

Тази машина по някои качества е по-съвършена от първата. Тя е едновременно и приемник, настроен постоянно на определена вълна.

Идеята на Кейн е, че ако успее да се върне на Марс, колкото и далеч в миналото да е, той ще може да изгради там друга машина и по този начин да пътува насам-натам по свое желание. Това ми изглежда прекалено амбициозно, но уважението ми към научните му познания беше нараснало неимоверно.

Дали ще проработи?

Все още не знам. Разполагаме с няколко седмици да тестваме машината, а през това време този ръкопис ще бъде отпечатан.

Може би много скоро ще мога да напиша нещо повече за рицарите на Марс.

Надявам се да е така.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.